„Un roman plin de sensibilitate și umor, excelent scris!“
Library Journal
FECIOARA DIN HAREM
MARY JO PUTNEY

Mary Jo Putney

Fecioara din harem

Once a Scoundrel
Mary Jo Putney

Copyright © 2018 Mary Jo Putney
Toate drepturile rezervate

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.to

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Fecioara din harem
Maryjo Putney

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Emilia Achim
Copertă: Raluca Dumitru
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Putney, Mary Jo
Fecioara din harem / Mary Jo Putney;
trad.: Cristina Radu – Bucureşti: Litera, 2018
ISBN 978 – 606 – 33 – 3263-0
I. Radu, Cristina (trad.)
821.111 (73) – 31 = 135.1

Mary Jo Putney

Fecioara din harem

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

Litera ®
2018

Cuprins

prolog....8
capitolul 1....11
capitolul 2....25
capitolul 3....37
capitolul 4....45
capitolul 5....59
capitolul 6....70
capitolul 7....81
capitolul 8....91
capitolul 9....100
capitolul 10....110
capitolul 11....119
capitolul 12....129
capitolul 13....140
capitolul 14....148
capitolul 15....158
capitolul 16....168
capitolul 17....173
capitolul 18....181
capitolul 19....191
capitolul 20....200
capitolul 21....206
capitolul 22....216
capitolul 23....222
capitolul 24....231

capitolul 25.....239
capitolul 26.....246
capitolul 27.....260
capitolul 28.....268
capitolul 29.....279
capitolul 30.....291
capitolul 31.....299
capitolul 32.....308
nota autorului.....325

Pentru eternul meu consultant răbdător şi afectuos:

Îmbrăţişări ţie şi pisicilor!

Şi pentru Adevăratul Spook care cu siguranţă e un Motan Adevărat!

prolog

Gabriel Hawkins Vance stătea în faţa uşii masive, încercând să-şi stăpânească tremuratul. Intrase în Marina Regală la doisprezece ani şi încercase să nu fie cel mai mic din grupul lui de aspiranţi. În cei şase ani care trecuseră de atunci, înfruntase ghiulele, boli mortale, ajutase la înăbuşirea unei revolte şi la vârsta de şaisprezece ani comandase o corabie franceză capturată ce trebuia dusă spre Portsmouth.

Dar nimic nu-l înspăimântase atât de mult ca înfruntarea bărbatului aflat de cealaltă parte a uşii.

Acceptându-şi soarta, trase adânc aer în piept şi bătu energic de două ori, înainte de a deschide uşa şi de a intra în biroul bunicului său. Amiralul Vance stătea încruntat la masa de lucru, dar se ridică atunci când îl văzu pe nepotul său, încruntându-se şi mai tare.

Înalt, cu părul alb, neînduplecat ca un bătrân stejar, nu pierdu timpul cu amabilităţi.

— Eşti o ruşine pentru numele pe care-l porţi! Generaţii de Vance au servit şi au murit în Marina Regală cu onoarea nepătată. Până la *tine*!

Gabriel încercă să-şi controleze tresărirea.

— Regret că v-am dezamăgit, domnule.

— Te descurcai bine. Eram mândru de tine. Şi apoi, ai dat cu piciorul la tot. Faţa bătrânului făcu o grimasă. Ar fi fost mai bine dacă ai fi murit în luptă!

Gabriel se gândi la trupurile camarazilor lui

după ce fuseseră făcute bucăţi sângerânde de ghiulelele franceze. De obicei, era un mod rapid de muri şi l-ar fi mulţumit pe bătrânul amiral, dar Gabriel nu se putu hotărî să-şi dorească să fie mort.

— Regret că n-am ţinut cont de dorinţa dumneavoastră, spuse el, încercând să-şi păstreze fermă vocea. Dar vă sunt cunoscute împrejurările care au dus la destituirea mea.

— Acele împrejurări, tinereţea ta şi numele familiei tale te-au salvat de Curtea Marţială şi de spânzurătoare, se răsti bunicul lui. Chiar dacă ai fi meritat asta.

Cu o dorinţă bruscă şi intensă de a fi sincer, Gabriel spuse:

— Aş face acelaşi lucru din nou în acele împrejurări.

— Derbedeu lipsit de remuşcări! Piei din ochii mei! mârâi bunicul său. Să te întorci doar dacă ai redat onoarea numelui tău!

Cuvintele picurară gheaţă în venele lui Gabriel.

— Cum doriţi, domnule, spuse el ţeapăn.

Îl salută impecabil pe bunicul său, se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră, ştiind că nu-l va mai vedea niciodată pe bătrân. Niciodată…

Se îndrepta orbeşte spre uşa din faţă când bunica lui îl opri.

— Ah, dragul meu băiat! Îl învălui într-o îmbrăţişare caldă ca şi cum ar fi fost copil şi nu cu o jumătate de cap mai înalt ca ea. A fost rău?

— Nu vrea să mă mai vadă niciodată. Gabriel o îmbrăţişa pe bunica lui, înăbuşindu-şi o dorinţă

ruşinoasă de a plânge. Până când nu redau onoarea numelui, ceea ce înseamnă niciodată, pentru că la el onoare înseamnă doar Marina Regală. Acum că am fost forţat să plec, asta nu se poate întâmpla. În veci.

— Ah, Gabriel, dragul meu! Îi dădu drumul cu o faţă tristă. E aşa de aspru pentru că ţine atât de mult la tine.

Ţinea la el, sau amiralul îl privea mai degrabă ca pe o modalitate de a duce mai departe tradiţia familiei decât ca pe un bărbat pe propriile picioare? Gabriel credea că ştie răspunsul.

— Nu-mi va duce lipsa. Are alţi nepoţi.

— Da, dar tu ai fost întotdeauna favoritul lui. Vocea i se înmuie. După mine, cred că tu ai făcut ceea ce trebuie. Sunt mândră de tine.

Acest fapt îl ajută puţin.

— Mulţumesc. Îi sărută obrazul moale.

— Ce-o să faci acum?

El ezită pentru că nu fusese capabil să gândească dincolo de confruntarea inevitabilă şi brutală cu bunicul lui.

— Nu sunt sigur. Să găsesc un post pe un vas comercial, bănuiesc.

Ea îi studie faţa cu ochi şireţi.

— Ai fi optat pentru marină când erai băietan, dacă ai fi avut de ales?

Cuvintele ei loviră direct în esenţa vieţii lui.

Se gândi la mare cu toate toanele ei. Frumuseţe şi groază, euforie şi nesfârşită plictiseală.

— Nu ştiu. Poate că nu, răspunse el sincer. Dar

acum e singura meserie pe care o ştiu.

Şi acum marea îi va dărui consolare.

— Oricare ar fi drumul pe care apuci, să mergi sănătos, spuse ea ferm. Şi, te rog, scrie-mi! Poţi trimite scrisori la mătuşa ta Jane.

— Aşa voi face, îi promise el, neputând suporta gândul de a pierde singura fiinţă de a cărei dragoste nu se îndoise niciodată. Şi o să-mi iau alt nume, aşa încât bunicul să nu mai fie stânjenit de mine.

— Foloseşte-l pe Hawkins, spuse ea cu un umor sec. E al doilea tău nume, şi Jack Hawkins a fost unul dintre cei mai mari navigatori ai Angliei.

Bunica lui îi împărtăşea întotdeauna simţul umorului.

— Aşa o să fac. De acum înainte, sunt Gabriel Hawkins.

O îmbrăţişă pentru ultima dată, apoi ieşi pe uşă spre un viitor pe care nu şi-l putea imagina.

capitolul 1

Londra, *toamna anului 1814*

Lord şi Lady Lawrence se bucurau de o după-amiază plăcută în bibliotecă atunci când sosi scrisoarea. Însuşi majordomul i-o aduse contelui. Sylvia Lawrence îşi ridică privirea şi văzu că misiva era învelită într-o pânză ceruită pătată şi cu siguranţă că parcursese un lung drum.

— E o scrisoare de la Rory? întrebă ea nerăbdătoare. N-am mai primit de mult veşti de la

ea! Vine acasă?

Soţul ei desfăcu scrisoarea şi o citi cu o încruntătură ce se adâncea. Apoi înjură cu o vulgaritate viguroasă pe care doar o singură persoană o putea stârni.

— Fiica ta, Lady Aurora Octavia Lawrence, a făcut-o lată de data asta!

— E şi fiica ta, sublinie Sylvia începând să se îngrijoreze. Ce s-a întâmplat?

Contele mormăi.

— Scrisoarea e de la consulul britanic din Alger. Blestemata ta de fată a fost capturată de piraţii berberi care cer o sumă scandaloasă pentru a o înapoia!

Sylviei i se tăie respiraţia pe când buna dispoziţie fu înlocuită de groază.

— Cum e posibil una ca asta? Credeam că piraţii berberi au renunţat la obiceiurile lor după ce americanii au luptat contra lor şi i-au forţat să încheie un tratat.

— Piraţii berberi nu cred prea mult în tratate, rosti cu amărăciune soţul ei. Consulul spune că nu e rănită, dar e închisă într-un harem şi va fi vândută drept sclavă, dacă nu va fi răscumpărată. Ridică glasul. Cincizeci de mii de lire! *Cincizeci de mii de lire*!

Trânti scrisoarea pe birou, făcând să zboare o pană fină de gâscă.

— Păi, pot al naibii de bine s-o păstreze! Nu plătesc niciun bănuţ se iau înapoi.

— Geoffrey, doar nu vorbeşti serios! icni Sylvia. Mezina noastră! Rory era bucuria vieţii tale.

— Până când a crescut şi de atunci încoace nu ne-a adus decât necazuri. Se încruntă spre Sylvia. Nu se mărită aşa cum trebuie şi şi-a cheltuit toată moştenirea de la unchiul ei pe călătorii. Este o făptură tare isteaţă. Las-o să iasă de una singură din buclucul ăsta! Nu mi-o mai pot permite.

— E *fiica* noastră!

— Crezi că nu ştiu asta? Furia lui de început se potolise transformându-se într-o mânie rece încă şi mai periculoasă, dar în ochi i se putea citi durerea. Poate că sunt conte, dar nu-mi pot permite o sumă atât de mare. Încă plătesc datoriile lăsate de pe vremea tatălui meu şi a trebuit să fac încă o ipotecă pentru a-i aranja pe ceilalţi opt copii pe care i-ai avut.

— Ai avut şi tu ceva de-a face cu toţi acei copii, sublinie ea sec. Am fost binecuvântaţi cu opt odrasle sănătoase, încântătoare şi inteligente. La care din ele ai renunţa?

El îşi îngustă ochii.

— La niciuna. Dar să le furăm viitorul plătind pentru comportarea nesăbuită a mezinei?

Sylvia îşi muşcă buza pentru că era un argument greu de contrazis, şi ea ştia cât de dificil fusese să adune banii pentru a-i aranja pe copiii mai mari.

— Dar sclavie la berberi, Geoffrey! Ăsta nu-i un necaz. Este un dezastru! Gândeşte-te doar la grozăviile pe care le-ar putea îndura!

Expresia lui rămase neînduplecată.

— E destul de drăguţă pentru a evita atrocităţile cele mai rele. Probabil că va sfârşi prin

a ajunge concubina principală a beiului din Alger. Ăsta e ultimul meu cuvânt, Sylvia. Rory o să doarmă cum şi-a aşternut, cu indiferent ce bărbat e dispus să plătească preţul pus pe capul ei.

Contesa se înfioră. În general, Geoffrey era destul de rezonabil pentru un bărbat, dar când lua o hotărâre, era de neclintit. Nu va ridica niciun deget s-o ajute pe Rory.

Dar nu acelaşi lucru era valabil pentru mama lui Rory. Închise ochii, cutremurându-se în vreme ce imagini ale mezinei ei îi inundau mintea. Îşi iubea profund toţi copiii, dar Rory fusese aşa un prunc minunat şi fericit. De aceea, Sylvia insistase pentru numele de Aurora, adică zori de zi.

Aurora se transformase repede în Rory pe când fiica ei devenise un copil vesel şi poznaş. Da, câteodată dădea de bucluc, dar era din cauza nesăţioasei ei pofte de viaţă. Nu exista niciun pic de răutate în ea.

Poate că Geoffrey o putea lăsa să putrezească în ţara berberilor, dar asta nu însemna că Sylvia o să facă la fel. Auzise de un bărbat care era tare priceput în a se ocupa de situaţii dificile. Un aristocrat având legături cu oameni din toate categoriile sociale. O să-l caute de dimineaţă. Poate că – să dea Domnul – ştia pe cineva care s-o poată aduce acasă pe fiica ei.

Goeleta Zephyr
Portul din Londra, *Anglia*

Pe când era băiat, Gabriel visase să fie

căpitanul îndrăzneţ al unei corăbii, un corsar ca Drake şi legendarul său tiz, Sir Jack Hawkins. Imaginaţia nu cuprindea săptămâni lungi şi plictisitoare pe mare sau biscuiţi plini de gărgăriţe ori pesmeţi tari ca piatra.

Nici evidenţa contabilă. Pentru el era lejer, fiindcă era şi proprietar, şi căpitan, dar era nevoie de nişte socoteli pentru a face ca *Zephyr* să funcţioneze aşa cum trebuie. Din fericire, ultima sa misiune în America pentru a salva o văduvă englezoaică rătăcită fusese foarte profitabilă, mulţumită familiei generoase a văduvei. Drept bonus, evitase chiar şi să fie aruncat în aer de corăbiile de război ale Marinei Regale ce bubuiau în sus şi în jos prin Golful Chesapeake.

Fu bucuros să pună deoparte registrul contabil când Landers, roşcovanul său secund american, bătu în tocul uşii deschise şi intră în cabină.

— Bună dimineaţa, căpitane. Vom termina cu aprovizionarea până mâine sau poimâine. Îi înmână o listă. Astea sunt lucrurile pe care le aşteptăm.

Gabriel examină lista, apoi încuviinţă din cap.

— Chiar dacă e nevoie de mai mult timp, merită să aşteptăm velatura Halford. Niciodată nu trebuie să te caliceşti la pânze bune.

Pe când lua lista înapoi, Landers întrebă:

— Ce călătorie ne aşteaptă?

— Iată o întrebare excelentă. Gabriel se lăsă pe spate în fotoliul ce era fixat de podeaua de stejar solid şi scărpină absent pisica albă cu gri a corabiei ce moţăia pe biroul lui. Nu sunt sigur. Cu

Napoleon în exil şi cu englezii şi americanii prinşi în negocieri de pace, nu mai sunt multe blocade de spart. Va trebui să fac rost de o marfă obişnuită. Mai sigură, dar mai puţin profitabilă.

— Îmbătrânesc, spuse Landers cu un oftat, din toţi rărunchii lui de douăzeci şi şase de ani. Am scăpat de atâtea ghiulele, că siguranţa sună bine.

— Chiar şi fără ghiulele, marea ne poate ucide destul de repede dacă aşa vrea, replică Gabriel sec. Trecut el însuşi de treizeci de ani, văzuse destule pericole încât să-i dea dreptate secundului său, dar un bărbat trebuia să-şi ocupe timpul cu ceva, şi el avea destulă experienţă cu marea. Mă gândesc la comerţul cu ceai din China.

— Viteza *Zephyrului* ar fi un avantaj acolo, dar călătoriile sunt foarte lungi. Landers ezită înainte de a continua: Nu m-aş angaja la asta. Tata a terminat pe jumătate construcţia unei nave de comerţ de coastă de primă mână.

O să fie gata la primăvară. Mă gândeam că e timpul să mă duc acasă în Maryland şi să-mi găsesc o nevastă, înainte ca toate fetele drăguţe să se mărite cu altcineva.

— O să-ţi duc lipsa, spuse Gabriel cu un regret sincer, dar comerţul cu China nu se potriveşte unui bărbat care vrea o casă şi o familie. Şi e timpul să ai o corabie a ta.

Vorbind cu patosul unui romantic fericit, Landers întrebă:

— Te-ai gândit şi tu să te aşezi la casa ta şi să-ţi găseşti o nevastă drăguţă?

Gabriel ridică din sprâncene.

— N-aş şti de care parte a Atlanticului să mă stabilesc şi în activitatea mea întâlnesc prea puţine femei frumoase, aşa că răspunsul e nu.

— Dacă te stabileşti în St. Michaels, îţi garantez că n-o să duci lipsă de femei frumoase, interesate să te cunoască mai bine, spuse Landers cu un rânjet.

— Secundul are multe sarcini importante la bord, spuse Gabriel acru. Peţitul nu e una dintre ele.

— Am o verişoară foarte frumoasă pe care o cheamă Nell, îndrăzni secundul. Frumoasă ca o cadră şi ştie să facă o plăcintă cu vişine de să te lingi pe degete!

Gabriel îi aruncă cea mai crâncenă privire de căpitan.

— Pleacă!

Se pare că privirea nu avu efect, pentru că Landers plecă râzând.

Când secundul dispăru, Gabriel se întoarse la socotelile lui, dar mintea îi rătăcea.

Trecuse prin prea multe clipe grele, dar în anii din urmă se descurcase destul de bine. De fapt, ajunsese la punctul în care îşi permitea să aleagă. Dar ce dracu’ voia pentru viitorul lui?

Pentru că n-avea nicio idee cum să răspundă la întrebarea asta, fu uşurat când Landers îşi băgă din nou capul pe uşă.

— E un domn Kirkland aici care vrea să te vadă şi arată ca un om cu care ai vrea să vorbeşti.

Apoi dispăru din nou.

Kirkland? Revenind brusc cu picioarele pe

pământ, Gabriel se ridică. Numele îi era cunoscut, dar de ce Dumnezeu…?

Bărbatul înalt şi brunet care intră în cabină se aplecă pentru a nu se lovi la cap, cu uşurinţa cuiva obişnuit cu vasele. La prima vedere, părea a fi un gentleman elegant, nu şeful spionajului care făcea minuni în culise. Dacă te uitai mai atent, ţi se dezvăluia mai mult.

— Presupun că nu sunteţi domnul Kirkland, ci legendarul Lord Kirkland?

Oaspetele lui zâmbi.

— Dacă prietenul nostru comun mi-a spus legendar, desigur că a fost cu sarcasm.

— Puţin, poate, recunoscu Gabriel întinzându-i mâna. Dar era şi respect în acea descriere. Bine aţi venit pe *Zephyr*, Lord Kirkland!

Celălalt bărbat îi strânse mâna cu putere.

— Kirkland e de ajuns. Ai câteva minute? Am o propunere pe care aş vrea s-o discut cu dumneata.

Ce ar putea să vrea şeful spionajului cu el? Intrigat, spuse:

— Am timp.

Pe când îi făcea semn oaspetelui să ia loc pe un fotoliu, o pată colorată în cenuşiu cu alb ţâşni de pe biroul lui Gabriel direct pe uşă.

Kirkland clipi.

— A fost o pisică?

— Motanul corabiei. E foarte bun la prins şoareci, dar e timid. Nu-i place să fie băgat în seamă, aşa că pretindeţi că nu-l vedeţi. Gabriel traversă cabina şi închise uşa. Că veni vorba de prietenul nostru comun, i-aţi mai văzut pe Gordon

şi pe Callie cea îndrăzneaţă de când s-au înapoiat la Londra?

— Da, şi le merge foarte bine. Kirkland se aşează în celălalt fotoliu. În timpul discuţiei noastre despre misiunea lui, Gordon a sugerat că ar trebui să te cunosc pentru că eşti foarte potrivit pentru anumite genuri de treburi.

— Treburi ce implică corăbii, presupun, spuse Gabriel aşezându-se la rândul său. Dar ce poate oferi vasul meu care să nu poată fi găsit în propria dumneavoastră flotă comercială?

— Experienţa statelor berbere, spuse Kirkland concis.

Gabriel simţi furnicături pe ceafă.

— De unde v-a venit ideea?

— Gordon a spus că într-o noapte pe când îl duceai în America, aţi stat la poveşti în faţa unei sticle de coniac, îi explică Kirkland cu o lucire amuzată în ochi. Se pare că i-ai fi spus că ai petrecut vreo doi ani în Alger şi ai mai şi vizitat câteva alte state berbere.

Vorbise Gabriel despre asta? Probabil că băuse mai mult decât îşi dăduse seama. Dar el şi cu Gordon aveau o legătură născută în pericole comune şi era uşor să vorbească cu el. În plus, Gordon avea la rândul lui o serie de poveşti uimitoare. Fusese o noapte de pomină.

— Ce a spus?

— Că ai fost sclav, spuse Kirkland hotărât. Că ai reuşit să evadezi cu un echipaj amestecat, format din marinari americani şi europeni, capturând chiar corabia asta foarte bună de la

corsarii care o luaseră iniţial de la americani. Astea sunt aptitudini impresionante, căpitane.

Hotărât lucru, băuse prea mult coniac în noaptea aia.

— Evadarea a fost un efort comun ce a implicat mulţi oameni, o vreme providenţial îngrozitoare şi mult noroc.

— După ce am auzit povestea, am făcut ceva cercetări. Părerea generală a fost că, fără cunoştinţele dumitale de navigaţie şi fără uşurinţa cu care vorbeai dialectul arab local, n-ar fi existat nicio evadare.

Era adevărat, aşa că Gabriel nici măcar nu încercă să nege.

— De ce vă interesează? întrebă el direct.

La fel de direct, Kirkland spuse:

— O tânără femeie, Lady Aurora Lawrence, a fost luată prizonieră când corabia ei a fost capturată de piraţii algerieni. Când corsarul care o capturase a aflat că e fiica unui conte, a cerut o răscumpărare de cincizeci de mii de lire. Tatăl ei a refuzat să plătească.

Hawkins fluieră uşor.

— Asta este o răscumpărare demnă de un rege! Dar e un lucru crud ca un tată să refuze. S-a gândit la o negociere?

— Există mulţi alţi copii, şi familia nu e într-atât de bogată, şi fireşte că negocierea e dificilă de la aşa o depărtare. Dar da, e crud. Privirea lui Kirkland era fermă. Şi o situaţie pentru care ai putea avea o oarecare înţelegere.

Şeful spionajului făcuse evident cercetări în

trecutul lui Gabriel. Îşi strânse buzele.

— Da, înţeleg, dar încă nu pricep ce legătură are asta cu mine.

— Mama lui Lady Aurora nu e de acord cu refuzul soţului ei, aşa că şi-a amanetat bijuteriile şi alte posesiuni personale şi a împrumutat orice bănuţ a putut, în speranţa că va obţine eliberarea fiicei ei.

— A reuşit să adune cele cincizeci de mii de lire? Dacă da, n-ar trebui să fie prea greu să se dispună răscumpărarea şi fata să fie recuperată.

— A putut aduna doar cam o jumătate din sumă, de aceea are nevoie de un intermediar iscusit şi priceput. A auzit de reputaţia mea şi m-a abordat, sperând ca eu să cunosc un bărbat curajos, onorabil, familiarizat cu berberii şi un foarte bun negociator. Kirkland zâmbi puţin. Cu jumătate din diplomaţii cu experienţă valsând unul în jurul celuilalt la Congresul de la Viena, lista posibilităţilor era foarte scurtă. Ai fi dispus să te angajezi la o asemenea treabă?

Chiar dacă Gabriel ghicise unde ducea discuţia, simţi cuvintele lui Kirkland ca o lovitură în pântec. Coasta Berberă. Scena celui mai îngrozitor iad din viaţa lui şi, de asemenea, începutul renaşterii lui.

Gabriel nici măcar nu-şi dădu seama că se ridicase de pe fotoliu şi începuse să se plimbe de colo-colo, până când nu se surprinse evitând instinctiv cele două ghiulele de tun care se găseau în cabina lui. Se opri şi se uită printr-un hublou la Tamisa cea aglomerată, unde corăbii de toate mărimile treceau în sus şi în jos, înainte şi înapoi

într-o veselă agitaţie, o scenă tipică Londrei. Atât de diferită de ţărmurile arse de soare ale Mediteranei.

Kirkland rosti încet:

— Înţeleg că e o întrebare la care nu se poate răspunde cu uşurinţă.

— Aţi înţeles corect.

— De vreme ce ţările noastre nu sunt în război şi ai avea scrisori de recomandare legale, n-ar trebui să fii în pericol dacă te înapoiezi, spuse Kirkland pe o voce neutră.

— Adevărat, şi oricum, e puţin probabil să fiu recunoscut. Pe atunci aveam o barbă neîngrijită şi nu am o înfăţişare neapărat deosebită.

— *Zephyr* ar putea fi recunoscută? A fost capturată de corsarii algerieni şi a stat câtva timp în portul de acolo.

Gabriel scutură din cap.

— Din cauza stricăciunilor de pe urma furtunii şi a reparaţiilor, au fost făcute modificări de-a lungul anilor, inclusiv schimbarea velaturii. Ar putea fi identificată ca fiind acelaşi tip de goeletă, dar nu ca aceeaşi corabie. Cu toate astea, chiar dacă eu şi corabia n-am fi recunoscuţi, ţărmurile berbere nu sunt sigure. Am evitat zona aceea încă de când am plecat de acolo.

— Acum este şi mai nesigur decât de obicei, fu de acord Kirkland. Cu Europa ce se reface după înfrângerea lui Napoleon, pentru ţările de pe ţărmul de sud al Mediteranei trebuie să fie ca şi cum ai sta în acelaşi pat cu un elefant.

Amuzat de descrierea vie a celuilalt bărbat,

Gabriel se întoarse spre Kirkland.

— Spuneţi-mi mai multe despre aranjamentele propuse şi despre tânăra domniţă aflată la ananghie.

— Ţi se va plăti o taxă rezonabilă de închiriere a corabiei pentru eforturile dumitale, deşi nu va fi atât de profitabil aşa cum fost călătoria în America cu Gordon, răspunse Kirkland. Pot să-ţi procur scrisori de recomandare de la oficialităţi guvernamentale de rang înalt şi aş putea să-ţi fac rost de un rang temporar de consul.

— Lucrurile astea ar putea fi utile, doar dacă un căpitan oarecare de corsari nu atacă fără motiv şi nu-mi găureşte corabia.

Kirkland dădu din cap, confirmând cu tristeţe.

— Nu e imposibil. Eu, personal, îţi voi da banii pentru orice reparaţii ar fi necesare din acest motiv.

— Asta e generos, presupunând că vasul nu e capturat sau scufundat, rosti Gabriel pe o voce mai aridă decât un deşert. Ce-i cu fata? O cunoaşteţi? Merită tot efortul ăsta?

— Mama ei crede că da. N-am întâlnit-o niciodată pe Lady Aurora, dar porecla ei este Roaring[1] Rory Lawrence şi se bucură de reputaţia de a fi inteligentă, fermecătoare şi exasperant de independentă. Kirkland băgă mâna în buzunarul interior şi scoase un medalion de aur închis. Deschizându-l, spuse: Mama ei mi-a împrumutat această miniatură în speranţa că mă va ajuta să recrutez un erou pentru libertatea fetei.

1 Roaring înseamnă efervescent, plin de viaţă.

Gabriel deschise medalionul şi simţi un şoc dureros şi ciudat, ca şi cum un fulger i-ar fi sfâşiat inima. Lady Aurora era o blondă cu păr auriu, foarte drăguţă, dar ce o făcea irezistibil de captivantă era veselia ei. Arăta ca o tânără care merita să fie liberă şi fericită, nu închisă pe viaţă într-un harem străin, o posesiune mai degrabă decât o femeie plină de viaţă pe care o vedea în acea miniatură.

Într-un mod ciudat, ea îi amintea de toate felurile în care viaţa lui ar fi putut fi diferită. Nu-şi putea schimba trecutul, dar poate că putea s-o ajute pe această fată blondă să-şi recapete libertatea şi veselia pe care le merita.

Făcu o grimasă dându-şi seama că se întrebase ce ar trebui să facă pe viitor, şi destinul decisese să-l trosnească dându-i o misiune de salvare într-un loc pe care crezuse că-l părăsise pentru totdeauna. Închise medalionul.

— Tenul ei englezesc roz probabil că o face să fie valoroasă, deşi sunt preferate cele mai tinere.

Kirkland încuviinţă din cap, în timp ce punea bine medalionul.

— De obicei, când se cere o răscumpărare pentru o captivă, se acordă timp pentru ca solicitarea să fie transmisă familiei, pentru strângerea banilor şi expedierea unui răspuns. Dar există întotdeauna pericolul ca piratul să se plictisească de aşteptare şi s-o scoată la licitaţie. Eşti gata să accepţi această misiune de salvare şi să pleci cât se poate de repede?

— Cu siguranţă că voi regreta, rosti Gabriel cu

asprime, dar da. Va trebui să-mi întreb echipajul dacă cineva nu e de acord să plece în această călătorie. Văzând că Kirkland ridică din sprâncene, spuse: Aici nu e Marina Regală. Un om poate alege riscurile pe care e dispus să şi le asume.

— E rezonabil. Crezi că mulţi din marinarii dumitale vor alege să nu plece înspre acele teritorii atât de nesigure?

Gabriel zâmbi uşor.

— Toţi au spart blocade împreună cu mine, aşa încât mă îndoiesc că îi va deranja Coasta Berberă. Dar aşa cum am zis, ei fac alegerea.

— Dacă ai nevoie de înlocuitori, pot să-ţi pun la dispoziţie marinari experimentaţi, spuse Kirkland.

— O să ţin minte. Gabriel înclină din cap. De ce sunteţi atât de sigur că sunt cel mai bun pentru treaba asta?

— Gordon a spus că, în afara faptului că eşti un marinar de primă mână, ţi-ai depăşit limitele sarcinii când l-ai dus în America, nici mai mult, nici mai puţin decât într-o zonă de război. O misiune ca asta are nevoie de un om care va face tot ce e necesar.

Ceea ce era adevărat. Amintindu-şi de acea fată bălaie şi veselă, Gabriel ştiu că va face tot ce îi stătea în putinţă s-o aducă în siguranţă acasă la familia ei.

Îşi mai aminti de ultima dată când văzuse Algerul într-o furtună turbată, cu vase de război algeriene împrăştiate ce încercau să tragă în carena *Zephyrului* în vreme ce el evada din captivitate în oraş. Fiind destul de nebun să

accepte să se întoarcă, era bucuros că va face asta fiind căpitanul unui vas bine înarmat. Kirkland promisese la rândul său că îi va furniza recomandări, făcându-l consul britanic temporar.

Vremurile se schimbaseră, şi teoretic acum era pace între Algeria şi naţiunile din Europa şi Statele Unite. Ceea ce nu-i oprea pe corsari ca uneori să ia prizonieri şi să ceară răscumpărări.

Năravul din fire n-are lecuire.

capitolul 2

O lovitură distrugătoare zgudui violent vasul, trezind-o pe Rory din somn. Strigăte şi împuşcături acopereau sunetele blânde ale nopţii produse de valuri şi de scârţâitul velelor. Doamne, Dumnezeule, un atac al piraţilor? Devon Lady ar trebui să fie în siguranţă în mijlocul Mediteranei, dar acel foc de armă fusese foarte real.

Alunecă de pe patul ei de sus cu inima bubuindu-i. Însoţitoarea ei, care îi era verişoară şi prietenă, Constance Hollings, se foi pe patul de jos, trezindu-se mai încet.

— Ce se întâmplă, Rory?

Rory se uită prin hublou, mijindu-şi ochii să înţeleagă ce vedea. I se încleştă stomacul când văzu că o galeră lungă şi joasă se lovise de Devon Lady cu berbecul izbind puntea superioară şi unind cele două vase. Frânghii şi cârlige de abordare fură aruncate pe puntea goeletei, şi piraţii năvăliră la bord.

— Un atac al corsarilor!

Simţind că i se făcea greaţă, ea continuă:

— Îţi aminteşti de discuţia pe care am avut-o cu căpitanul Roberts la cină în seara când am plecat din Atena? Tu ai întrebat ce ar trebui să facem dacă piraţii ar captura vasul. El a râs şi a spus că asta nu se va întâmpla, dar dacă ar fi cazul, ar trebui să ne îmbrăcăm în cele mai scumpe rochii şi să arătăm de parcă am merita să fim răscumpărate.

Posomorâtă, îşi deschise micul cufăr şi, pe pipăite, găsi o rochie din mătase, apoi şi-o trase peste cămăşuţă. Constance se ridică şi o încheie la spate, apoi scotoci în propriul cufăr după haine.

Rory îşi mai puse cele mai bune bijuterii, apoi se aşează pe patul lui Constance şi se încălţă cu cizmuliţe solide pentru cazul când ar fi trebuit să meargă prin nisipurile deşertului aşa cum era îmbrăcată în seara aceea. Ridicându-se să-şi ajute prietena să se îmbrace, spuse:

— O să-mi iau câteva lucruri, cum ar fi jurnalele şi creioanele, în cazul în care nu ni se va permite să ne întoarcem în cabină.

Fiind crescută în casa unui doctor, Constance spuse:

— O să-mi împachetez trusa medicală. Poate că sunt oameni răniţi în luptă.

În afară de jurnale, Rory îşi mai îndesă şi bijuteriile în sacul de pânză, sperând să fie suficient de interesante, astfel încât piraţii să nu bage în seamă jurnalele. Apoi, o pălărie cu boruri late şi o eşarfă lungă de bumbac pentru a-i proteja ochii şi faţa de soarele puternic al Mediteranei.

Tocmai îşi punea sacul pe umăr când uşa cabinei lor se dădu de perete şi un pirat înfăşurat tot şi cu un turban pe cap năvăli înăuntru, urmându-l şi alţii. Lătra cuvinte răstite şi făcu gesturi aspre ce erau clar nişte ordine să meargă cu el şi tovarăşii lui.

Îl urmă repede, cu inima să-i spargă pieptul în timp ce mergea prin coridorul întunecat şi îngust şi urca scara spre puntea principală. Cu faţa încordată, Constance îi urmă. Lumina lunii dezvăluia urmările luptei. Echipajul corabiei Devon Lady era adunat într-un grup strâns şi câţiva erau răniţi. Vasele comerciale cum era acesta aveau un echipaj de doar vreo douăzeci de oameni, şi ea îi cunoştea pe toţi, de la căpitanul Roberts la tânărul mus.

Constance blestemă în şoaptă şi înaintă spre mateloţii răniţi. Când un corsar încercă s-o oprească, ea se uită spre el şi flutură ruloul de bandaje pe care îl avea cu ea. El se retrase şi îi permise să meargă mai departe. Se lăsă în jos lângă un marinar rănit şi se puse pe treabă.

Rory fu condusă spre un bărbat înarmat până în dinţi îmbrăcat cu haine bogat colorate, un turban şi o mantie luxoasă vişinie, garnisită cu blană. El trebuia să fie reis[2], căpitanul galerei piraţilor. Era vânjos şi intimidant şi avea o cicatrice arcuită în jos pe obrazul stâng ajungând până la barbă. Ochii arătau surprinzător de luminoşi, deşi

2 Grad militar turc similar cu cel de căpitan de vas, adăugat la numele ofiţerilor în vremea Imperiului Otoman (n.tr.)

nu putea ghici culoarea lor pe întuneric.

Privirea lui alunecă peste ea, evaluând rece hainele, bijuteriile, mâna stângă lipsită de inel şi trupul de sub rochia de mătase.

— Sunt Malek Reis, Stăpânul Mediteranei, lătră el într-o franceză cu un accent puternic. Cine eşti? O mare doamnă sau o târfă bogată?

Ea îşi ridică bărbia, refuzând să se arate intimidată.

— Sunt Lady Aurora Lawrence, fiica unui important lord englez, contele Lawrence, spuse ea pe cea mai aristocratică voce. O să plătească o răscumpărare bună pentru mine, dar doar dacă răscumpărarea o include şi pe verişoara mea, Lady Constance Hollings, ca şi echipajul acestei corăbii.

Făcu un gest spre grupul de marinari.

Reis îşi îngustă privirea.

— De ce să-i pese de nişte oameni aşa de obişnuiţi?

— Tatăl meu e cunoscut pentru simţul dreptăţii. Oamenii aceştia mi-au devenit prieteni şi insist să fie eliberaţi împreună cu mine.

— Insişti...!

El râse cu răutate, întinzând mâna spre ea...

Rory tresări, trezindu-se cu inima bătându-i cu putere ca atunci când fuseseră capturaţi. De atunci încoace tot avea coşmaruri cu atacul. Dacă avea noroc, se trezea înainte ca Reis s-o înşface. Nu avusese parte de o soartă mai cruntă ca moartea, dar Malek Reis o prinsese nemilos de maxilar, studiind-o cu un pragmatism înspăimântător ca şi

cum era un *lucru*.

Ea îi întorsese privirea, luptându-se să-şi ascundă teama. El acceptase cu greu că, în cazul în care răscumpărarea era destul de mare, îi va elibera şi pe membrii echipajului, la fel ca pe Rory şi pe Constance. Ea fusese recunoscătoare pentru acceptul lui, dar era doar o victorie provizorie, în cel mai bun caz.

Se dădu jos din patul îngust şi merse desculţă pe duşumeaua rece, nevrând s-o trezească pe Constance. Halatul subţire plutea în jurul ei când deschise uşa şi ieşi în curtea mică. La ora aceea târzie, aerul devenise plăcut de răcoros. Lumina lunii filtra culoarea tufelor înflorite şi arginta fântâna al cărei susur blând o adormea în fiecare noapte.

Camerele lor erau confortabile şi curtea minunată, dar cu toate astea era o închisoare, şi zidurile păreau că se apropie tot mai mult în fiecare zi. Traversă curtea şi se aşeză pe marginea fântânii, trecându-şi degetele prin apă. Secera subţire a lunii de pe cer îi amintea câte săptămâni trecuseră de la capturarea vasului *Devon Lady*.

Trebuiau să treacă săptămâni sau luni până când cererile de răscumpărare ale berberilor ajungeau la familia captivului. Apoi era nevoie de timp pentru a strânge bani, mai multe săptămâni pentru răspuns. Malek Reis aştepta cu o nerăbdare crescândă să-i fie trimisă o avere, şi Rory se îndoia că aşa ceva se va întâmpla.

Fusese îngrozită când Malek îi spusese cât de mult ceruse pentru eliberarea ei, a lui Constance şi

a echipajului. Cincizeci de mii de lire era o sumă şocantă, suficientă pentru a întreţine casa unui nobil timp de zeci de ani. Erau mult mai mulţi bani decât putea să-şi permită familia ei, chiar dacă tatăl ei ar fi înclinat să o răscumpere din captivitate, deşi ea nu era deloc sigură că aşa stăteau lucrurile.

La fel ca multe familii aristocratice, cei din familia Lawrence erau bogaţi în moşii şi alte bunuri, dar erau săraci în bani gheaţă disponibili. Tatăl ei n-ar sărăci familia pentru a salva o fiică rebelă pe care o iubea, dar o găsea exasperantă. Nu-i înţelesese niciodată neastâmpărul, şi ea bănuia că el era de părere că situaţia de captivă în care se găsea şi-o făcuse cu mâna ei.

Nu s-ar înşela. Dacă ar fi acceptat să se mărite cu unul dintre peţitorii ei englezi de familie bună, ca o domnişoară cuviincioasă, n-ar fi adus niciun necaz pe capul familiei ei, în afară de a înnebuni în linişte. Îi plăceau bărbaţii, dar gândul de a se mărita o făcea să se simtă sufocată. Pur şi simplu nu era potrivită pentru căsătorie.

Deşi acceptase că tatăl său n-o să falimenteze familia de dragul ei, nu voia să-şi petreacă tot restul vieţii ca sclavă într-un harem berber. După felul în care Malek Reis se purta cu ea, se întreba câteodată dacă el ceruse un preţ atât de mare pentru că de fapt nu voia cu adevărat să i se plătească recompensa. O chema în permanenţă în grădină sau în menajeria lui personală, discutând cu ea şi studiind-o cu atenţie, întrebându-se poate dacă merită să renunţe la o avere pentru a o

păstra ca una dintre concubinele lui.

Dacă s-ar întâmpla asta, ea se întreba cât timp îi va trebui până va găsi o metodă de a-l ucide. Pe o voce înceată ce nu putea fi auzită, fiind acoperită de susurul apei curgătoare, ea murmură:

— Dacă mă voi întoarce vreodată în Anglia, o să public un articol despre viaţa într-un harem. Nu e nimic romantic şi fascinant în asta – e doar *plictisitor*!

Cerul se lumina înspre răsărit când Constance i se alătură la fântână. Deşi era mai docilă, mai rotofeie şi avea păr castaniu-deschis în loc de blond, semăna cu Rory destul de mult, încât să dovedească faptul că sunt înrudite.

Deşi Constance îi era verişoară, crescând, abia dacă se cunoscuseră. Însă când Rory aflase că verişoara ei rămăsese văduvă şi fusese efectiv lăsată fără vreun ban, o întrebase dacă ar fi dispusă să devină însoţitoarea ei de călătorie.

Constance acceptase pe loc şi nu numai pentru că sărăcise. Împărtăşea cu Rory dorinţa de a vedea ţări îndepărtate. Călătoriseră împreună şi deveniseră prietene apropiate în acest răstimp. Dar Rory nu se gândise niciodată că acţiunile ei o vor face pe prietena ei sclavă la berberi.

Constance se aşează pe banca de lângă fântână şi se uită împreună cu Rory la cerul ce devenise roz.

— Cred că locuinţa noastră ar fi mai plăcută dacă am avea câteva animale de companie. O pisică sau două ori un câine. Ce ţi-ar plăcea?

— Oricare. Amândouă. Rory zâmbi. Sau câteva

din animalele în miniatură pe care Malek le ţine în menajeria lui fiindcă sunt la îndemână. O pereche de căpriţe adorabile, poate. Crezi că ne-ar lăsa să ţinem aici o pereche dacă l-aş ruga?

— În ciuda legendarului tău talent de a fermeca bărbaţii, mă îndoiesc, spuse Constance, dispărându-i unda de amuzament. Poate că suntem captive privilegiate, dar suntem totuşi captive.

Rory se sili să pună o întrebare pe care o evitase până atunci:

— Îţi pare rău că mi-ai acceptat oferta pentru acest post? Dacă n-ai fi făcut-o, acum ai fi fost în siguranţă în Anglia.

— Până să vină corsarii, răspunsul ar fi fost simplu. Dacă aş fi în Anglia, aş avea probabil o viaţă groaznică şi plină de constrângeri ca profesoară sau guvernantă, tremurând într-o cameră de mansardă neîncălzită. Călătorind împreună cu tine, am văzut lucruri minunate. Constance oftă. Crezi că o să ieşim vreodată din colivia asta confortabilă, dar totuşi blestemată?

— N-am vrut să mă gândesc la asta prea mult, pentru că s-ar putea să nu-mi placă răspunsul. Dar nu cred că vom fi ţinute aici la nesfârşit, spuse Rory încet. Chiar dacă timpul în captivitate pare că se târăşte, au trecut doar câteva luni. Ceva se va schimba şi, fiind de un optimism nebunesc, sper că se va schimba în bine.

— Optimismul tău ne-a condus şi înainte prin momente dificile. Constance se uită deprimată spre zidurile înalte ce înconjurau zona unde locuiau

femeile. Mă tot gândesc cum am putea ieşi, dar mereu ajung la concluzia că e imposibil să evadăm de unele singure. Chiar dacă am putea urca zidurile astea, am fi prinse înainte de a putea părăsi oraşul şi n-am putea niciodată să evadăm pe o corabie sau prin deşert.

— Răscumpărarea e cea mai bună şansă a noastră, dar preţul lui Malek e exorbitant. Va trebui să sperăm că va accepta mai puţin, spuse Rory. Nu m-ar deranja să fiu o marfă ieftină dacă asta m-ar scoate de aici!

Amândouă râseră, dar teama ascunsă a lui Rory era că tatăl ei nici măcar nu va face o contraofertă. Urma să rămână aici în purgatoriu până când Malek nu va mai avea răbdare. Atunci ea şi cu Constance vor fi vândute, probabil în haremuri diferite ale bărbaţilor bogaţi. Deşi nu se vor mai vedea niciodată, vor fi oarecum în siguranţă. Dar echipajul vasului *Devon Lady* va fi trimis în mine sau pe galere. Astfel de sclavi nu aveau o speranţă de viaţă prea lungă.

Nu voia să se gândească la asta, aşa încât fu o uşurare atunci când sosi micul dejun. Aproape că terminaseră pâinea, fructele şi cafeaua turcească, atunci când Abla, supraveghetoarea haremului lui Malek, intră în camera lor.

Rory simţi cum pâinea capătă un gust de rumeguş. Bătrâna spuse aspru:

— O să fie o vizionare în dimineaţa asta. Pregătiţi-vă!

Rory îndurase această umilinţă de câteva ori şi învăţase să-şi controleze expresia feţei.

— Voi fi imediat gata.

Abia se aşează şi îşi puse miere pe o felie de pâine în timp ce Rory şi Constance se retraseră în dormitor. Prietena ei avea o expresie jalnică pe când deschidea dulapul. Avuseseră noroc pentru că putuseră să-şi păstreze aproape toate lucrurile personale, în afară de bijuterii şi de arme.

Deasupra rochiilor lor europene stăteau împăturiţi metri de văluri transparente de mătase. Ocupau foarte puţin loc.

Rory se dezbrăcă de halatul ei obişnuit, apoi rămase nemişcată în vreme ce Constance o înfăşură cu straturi de mătase străvezie. Se simţea ca o bucată de marţipan împachetată. Apoi îşi puse o eşarfă lungă albastră în jurul capului şi a părţii de jos a feţei, astfel încât să se vadă doar ochii. În cele din urmă îmbrăcă o pelerină închisă la culoare ce îi acoperea tot corpul.

În vreme ce potrivea pelerina în jurul lui Rory, Constance spuse:

— Cu siguranţă că răscumpărarea va sosi în curând şi vom fi libere. După aceea, nu va mai trebui să înduri astfel de umilinţe.

Rory îşi dorea acelaşi lucru, dar învăţase să accepte ce nu putea schimba.

— O să mă întorc repede. De obicei lucrurile astea nu durează mult.

Cu gura o linie subţire acoperită de eşarfă, Rory se întoarse în curte, unde Abla aştepta. Ieşind din locuinţa femeilor, le aşteptau doi paznici musculoşi ale căror priviri interesate o măsurară pe Rory. Interesul sugera că nu erau eunuci, dar nu

puteau vedea nimic sub pelerină, ceea ce era de fapt şi scopul acestei ţinute.

Fu însoţită spre vasta menajerie care era locul preferat al lui Malek pentru aceste vizionări. Reis păstra animale exotice în spaţii întinse, înconjurate de ziduri înalte, iar mirosul distinct de mosc al leilor plutea peste copacii ce mărgineau aleea. La fel ca Rory şi Constance, animalele păreau că se adaptaseră la captivitate, dar nu păreau deosebit de fericite cu asta.

În centrul menajeriei era un pavilion spaţios cu scaune tapiţate şi covoare cu motive turceşti. Doi muzicanţi cântau încet, muzica lor amestecându-se cu susurul unei fântâni pe trei niveluri. Şase bărbaţi bărboşi şi elegant îmbrăcaţi sorbeau băuturi răcoritoare din cupe, dar discuţiile lor relaxate se opriră atunci când apăru Rory.

— Ah, floarea mea aurie din deşert! spuse binevoitor Malek în franceză în timp ce ea se apropia. Cu siguranţă că îi văzuse furia din ochi, dar asta doar îl amuza. Prietenii mei doresc să vadă dacă frumuseţea ta e pe-atât de mare pe cât am spus. Vino şi dovedeşte spusele mele!

Prima dată când Malek o forţase să se expună, ea se opusese furioasă. Netulburat, el scosese un bici periculos pe care afirmase că-l va folosi pe micuţa ei verişoară dacă nu coopera. Simţind că-i vine rău, Rory acceptase să facă demonstraţii lascive la comandă.

Dorind să-i poată arunca la lei pe toţi aceşti bărbaţi care se uitau cu jind, îşi deschise încet pelerina, îndepărtându-se cu graţie în vreme ce

ţesătura grea aluneca la pământ. Se auzi un icnet de şoc venind de la bărbaţii adunaţi acolo când văzură că ea purta doar straturi de mătase transparentă ce nu reuşeau să-i ascundă trupul. Rory supravieţuise acestor umilinţe imaginându-şi că era altă persoană, o seducătoare imaginară şi puternică pe nume Sheba, care putea înnebuni bărbaţii. Nu mai era Lady Aurora Lawrence cea bine educată, şi distanţarea asta făcea posibile aceste dezgustătoare spectacole.

Muzicanţii schimbară ritmul cu unul de dans. Rory alunecă de lângă bărbaţi şi îşi scoase vălul exterior, lăsându-l să plutească spre podeaua placată cu gresie a pavilionului în timp ce îşi coborî cu pudoare privirea în jos. Ce ar crede mama ei dacă ar vedea-o dansând? Profesorul Malek o învăţase nişte mişcări senzuale, departe de orice le învăţase în copilărie profesorul italian de dans pe odraslele Lawrence.

Când al doilea văl căzu la pământ, unul din cei care o priveau spuse pe o voce îngroşată:

— Ochii albaştri sunt interesanţi, dar vreau să-i văd faţa şi părul.

De obicei, asta venea mai târziu, dar când Malek îi făcu semn din cap lui Rory, ea începu să-şi desfacă eşarfa de pe cap, fără grabă şi unduindu-şi uşor trupul sub vălurile de mătase. Când părul ei blond auriu se revărsă pe umeri, se auzi un sunet ciudat, ca şi cum cineva îşi ţinea respiraţia.

Ea îşi scutură seducător părul şi îşi trase eşarfa de pe faţă. Unul dintre privitori începu să se frece între picioare, în timp ce se uita la ea cu ochi

lacomi. Rory aproape că se sufocă văzând această vulgaritate.

Un alt bărbat spuse:

— E bătrână şi prea slabă, pe un ton ce sugera nu dezaprobare, ci încercarea de a se tocmi la preţ.

— Nu chiar aşa de bătrână, virgină şi cu toate farmecele feminine pe care un bărbat le aşteaptă, spuse alene Malek.

Era evident că-i plăcea să-şi arate prizoniera valoroasă.

— Nu arată a fi foarte ascultătoare, rosti alt bărbat gânditor.

— Femeile ascultătoare sunt plictisitoare, răspunse Malek făcând semn lui Rory. Asta n-o să fie niciodată plictisitoare.

Rory era tentată să sară la Malek şi să-i scoată pumnalul din teacă, astfel încât să-i demonstreze exact cât de neascultătoare era, dar scurta plăcere de a-l înjunghia nu merita preţul ce l-ar plăti ea şi celelalte prizoniere. Se mulţumi să-şi arate dinţii într-un zâmbet ameninţător. Câţiva bărbaţi se arătară surprinşi. Ceilalţi părură enervant de intrigaţi.

Rory surprinse cu coada ochiului o mişcare şi se întoarse să vadă un bărbat european care era însoţit în pavilion de doi dintre paznicii lui Malek. Înalt şi lat în umeri, avea un păr castaniu decolorat de soare şi un aer de competenţă calmă şi de nezdruncinat. Bărbatul acesta ar fi un refugiu sigur pe orice furtună, simţi ea.

El nu se uită la Rory, care stătea într-o parte, ci

la Malek. Expresia ambilor bărbaţi se schimbă în ceea ce ea îşi dădu seama că era recunoaştere, în vreme ce schimbară câteva cuvinte. Bărbaţii aceştia aveau o istorie şi, dacă nu se înşela, nu era una plăcută.

Apoi privirea nou-venitului se mută spre ea, şi Rory simţi că se rupe ceva, ceva ce nu putu recunoaşte. „Acesta”, îi şopti o voce în adâncul minţii ei.

„Acest bărbat. Acum”.

capitolul 3

Gabriel putu vedea că piratul care o capturase pe Lady Aurora Lawrence se descurcase de minune din piraterie; casa lui nu era doar o casă, ci un vast palat. Oare ceruse o răscumpărare exorbitantă pentru a întreţine această splendoare, sau era atât de bogat încât nu mai înţelegea ce înseamnă banii pentru oamenii mai săraci? Gabriel putea doar să se roage ca individul să fie dispus să negocieze preţul pentru libertatea prizonierei lui.

Gabriel stăpânea încă bine dialectul local, astfel încât să uimească servitorii şi poate că de aceea majordomul se oferise să-l conducă imediat la stăpânul său. Trecură din casă în grădini şi apoi în impresionanta menajerie. În partea dreaptă se simţea mirosul distinct de mosc al leilor şi deasupra zidului opus aleii putea fi văzută o girafă ce se hrănea liniştită dintr-un copac.

Gândurile legate de animalele exotice dispărură când însoţitorul lui îl aduse într-un

pavilion deschis pe o parte, unde erau adunaţi şase bărbaţi algerieni bogat îmbrăcaţi. Silueta masivă şi puternică din mijloc se întoarse să vadă cine venea şi vederea acelui chip aproape că-l paraliză pe Gabriel. Numele de Malek nu era neobişnuit şi nu se aşteptase să vadă un bărbat pe care îl cunoştea şi mai ales pe care nu se aşteptase să-l mai vadă vreodată.

Momentul şocului fu rapid şi reciproc. Folosindu-şi disciplina cu greu învăţată pentru a-şi controla expresia, Gabriel dădu politicos din cap.

— Malek Reis. E o onoare pentru mine să fiu primit de dumneavoastră. Am venit tocmai din Anglia să discut despre eliberarea doamnei pe care o aveţi în pază.

Expresia lui Malek era la fel de reţinută ca şi a lui. În arabă le spuse invitaţilor săi:

— Vizionarea s-a terminat, prieteni. Vă mulţumesc pentru că aţi venit azi.

Un bărbat spuse deranjat:

— Asta înseamnă că marfa nu e de vânzare?

— Rămâne de văzut.

Malek îi conduse pe oaspeţii săi pe scări în jos şi spre aleea ce ducea afară din menajerie.

În vreme ce micul grup de oameni pleca vorbind aprins, Gabriel scrută cu privirea pavilionul şi pentru a doua oară în răstimp de minute fu şocat până în adâncul fiinţei sale, de data asta la vederea unei tinere femei aproape complet goale.

Nu complet goală pentru că în jurul trupului ei fără cusur pluteau straturi de văluri de mătase transparentă. Acestea aveau efectul paradoxal de

a sublinia cât de dezgolită era. Părul auriu şi trăsăturile delicate confirmau că aceasta era Lady Aurora; dar nu râdea aşa cum făcea în portretul în miniatură din medalionul mamei sale. Ochii ei albaştri erau aspri, iar obrajii i se îmbujoraseră de umilinţă. Arăta gata să leşine. Chiar şi aşa, era răvăşitor de frumoasă.

Pe podea se găsea îngrămădită o ţesătură neagră mototolită. El ridică ţesătura şi i-o înmână de la distanţă, străduindu-se să-şi menţină privirea aţintită asupra feţei ei. Vorbind pe o voce joasă pentru a nu fi auzit de Malek, spuse:

— Lady Aurora, sunt Gabriel Hawkins, căpitanul unei corăbii engleze. Am venit să negociez eliberarea dumneavoastră.

Ea luă ţesătura, o pelerină voluminoasă, şi şi-o înfăşură în jurul corpului aşa de temeinic încât arăta ca o călugăriţă. Asta nu scădea impactul uimitor pe care îl avusese asupra lui. În portret arătase uluitor, şi acum era mai mult decât atât.

Faţa lui Lady Aurora reflecta o mulţime de emoţii: ruşine, mânie şi umilinţă, dar şi curaj şi hotărâre. Faţa unei femei care era pe-atât de admirabilă, pe cât era de frumoasă.

Liniştindu-se şi părând aproape senină, ea vorbi ca şi cum scena şocantă nici n-ar fi avut loc:

— Mă bucur foarte mult să vă văd, căpitane Hawkins. Tata v-a trimis?

— Nu tatăl dumneavoastră, ci mama.

Ea îşi muşcă buza.

— Tata a refuzat să plătească cererile exorbitante ale lui Malek Reis, aşa încât mama a

adunat tot ce a putut şi v-a trimis aici cu speranţe şi rugi.

— Vă cunoaşteţi bine părinţii. După o clipă de ezitare, el adăugă: Deşi nu l-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră, mi s-a spus că e foarte îngrijorat de starea dumneavoastră. Dar n-a putut aduna suma cerută.

Ea zâmbi trist.

— Nu ştiu câţi bani a putut aduna mama, dar sunt sigură că a fost mult mai puţin decât cincizeci de mii de lire. Sper că sunteţi un bun negociator.

— Destul de bun, dar principala mea calificare este că am anumite cunoştinţe despre Coasta Berberă. Cum vă simţiţi? S-au purtat bine cu dumneavoastră?

— În afară de faptul că a trebuit să apar goală în faţa bărbaţilor care mi-ar fi arătat mai mult respect dacă aş fi fost cal? spuse ea cu amărăciune.

El tresări.

— În afară de asta.

— A fost o examinare foarte neplăcută pentru a-mi confirma „puritatea”, pentru că asta îmi influenţează preţul, dar în rest am fost bine tratată. Camere confortabile, mâncare bună şi un profesor pentru a ne ajuta să învăţăm turceşte şi versiunea locală a limbii arabe. Zâmbi puţin. Un instructor de dans pentru a învăţa neruşinatele dansuri exotice. Astea sunt destul de distractive. Unele femei ar considera asta o viaţă minunată, îmi închipui.

— Unele păsări cântătoare nu sunt deranjate de colivie, rosti el încet. Dar altele se lovesc de

gratii până când le plesneşte inima pentru o şansă de a fi libere.

Ea oftă tremurător.

— Exact.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă să vă eliberez, spuse el cu sinceritate.

Privirile li se întâlniră.

— Cred că veţi face tot ce veţi putea. Mă rog să fie îndeajuns. Nu subestimez greutăţile, zise ea încet. Nu suport că pot face atât de puţin pentru mine însămi!

El dori să-i poată lua mâna pentru a o alina, dar asta l-ar fi putut supăra pe Malek, ce îi putea vedea chiar dacă nu şi auzi. Era nevoie de bunăvoinţa lui Reis pentru a o elibera pe Lady Aurora.

— Faptul că sunteţi calmă şi vedeţi limpede care vă e situaţia vă ajută mai mult decât vă daţi seama.

— Sper. Este tot ce am. Zâmbi. Dar acum vă am pe dumneavoastră.

Zâmbetul ei era suficient pentru a topi cu totul un bărbat. Înainte de a se putea gândi ce să răspundă, Malek se întoarse. Vorbiseră în engleză, şi Malek vorbi în aceeaşi limbă, zicând:

— Deci ne întâlnim din nou, Hawkins.

— Vorbiţi engleza? întrebă Lady Aurora surprinsă.

— Sunt un bărbat cu multe talente, spuse afabil Reis. Ce te aduce în Alger, Hawkins? Curajul sau prostia?

— O misiune pentru a salva o domnişoară

aflată la ananghie. Gabriel arătă spre proprietatea ce îi înconjura. Ai prosperat, Malek.

— Chiar aşa. Cu o notă de răutate în glas, Malek continuă: Eşti încă un simplu căpitan al unui singur vas mic?

Aşadar, aveau să se dueleze din cuvinte.

— Marile averi sunt o grea povară, răspunse Gabriel. Un bărbat e liber când navighează pe o singură corabie, şi corabia mea, *Zephyr*, e liberă în bătaia vântului.

Malek pufni confirmând.

— Deci cu toată libertatea ta, Hawkins, ai devenit curierul lordului Lawrence pentru a o recupera pe nechibzuita lui fiică.

Gabriel zâmbi netulburat.

— Chiar aşa. Familia lui Lady Aurora o preţuieşte şi doreşte să se întoarcă acasă.

— Ai cele cincizeci de mii de lire pentru a-i cumpăra libertatea?

— Nu chiar atât de mult, răspunse Hawkins. Aşa cum un om înţelept mi-a spus odinioară, în orice afacere se poate negocia.

Malek scoase un râs lătrat, recunoscându-şi propriile cuvinte din trecut.

— Prietenul tău e într-adevăr înţelept. Cât de aproape eşti de suma cerută de mine pentru răscumpărare?

— Nu atât de aproape pe cât ţi-ar plăcea, sunt sigur, dar cu toate astea, sunt autorizat să-ţi ofer o sumă enormă de bani.

Malek se încruntă, şi Gabriel se întrebă dacă celălalt bărbat avea nevoie de întreaga sumă

cerută pentru a-şi realiza un scop anume.

— Trebuie să mă gândesc dacă există o marjă de negociere în acest caz. Făcu un gest nepăsător spre Lady Aurora. Muierea trebuie să plece ca să putem discuta afaceri.

— *Muiere*? rosti Lady Aurora pe o voce ameninţătoare.

Gabriel spuse:

— De ce ar trebui ca doamna să plece, când ea are cel mai mare interes în negocierile noastre?

Malek ezită, apoi ridică din umeri.

— Cum vrei. Dar femeile complică foarte mult discuţiile de afaceri. Ia loc şi o să poruncesc să se aducă gustări.

Făcu un gest spre un servitor din afara pavilionului.

Se aşezară pe scaune cu perne, aruncându-şi unul altuia priviri ascuţite. Lady Aurora îşi ţinea pelerina înfăşurată protector în jurul ei, deşi pe sub falduri se putea vedea puţin dintr-o gleznă goală. Avea încă o faţă împietrită.

— De unde să începem negocierile, Hawkins? întrebă Malek direct. Deja ai recunoscut că n-ai suma completă a răscumpărării.

— O răscumpărare ce a fost absurd de mare, ripostă Gabriel. Nimic altceva decât o ofertă de pornire a licitaţiei. Deşi Lady Aurora e frumoasă şi iubită de familia ei şi de prieteni, cincizeci de mii de lire a fost desigur doar un fel de a spune că te aştepţi la un preţ mare. Nu sunt informat despre preţurile curente de pe piaţă pentru sclave europene frumoase, dar chiar şi în Constantinopol

o astfel de sumă ar fi ridicolă.

Malek ridică din sprâncene.

— N-ai ştiut că doamna a insistat ca răscumpărarea s-o includă nu numai pe verişoara ei, ci şi pe căpitan şi tot echipajul corabiei *Devon Lady*, vasul pe care l-am capturat?

Surprins, Gabriel se uită înspre Lady Aurora.

— Fiind şi eu marinar, apreciez generozitatea dumneavoastră faţă de echipaj, dar înţeleg de ce asta a crescut preţul răscumpărării.

Ea ridică bărbia.

— Eu să fiu eliberată şi ceilalţi să-şi petreacă restul vieţii în sclavie din cauza întâmplării norocoase a naşterii mele?

— În faţa lui Dumnezeu, nu, dar asta-i lumea în care trăim. Cugetă o clipă. Verişoara dumneavoastră, Lady Constance. Familia ei va contribui la răscumpărare?

Lady Aurora afişă o privire vicleană.

— Deşi Constance e de familie bună, nu are rude apropiate sau fonduri proprii.

Cu alte cuvinte, acolo nu existau bani. Gabriel se încruntă.

— Încerc să calculez un preţ corect pentru două englezoaice de familie bună şi două duzini de marinari. Cea mai bună estimare a mea ar fi totuşi ceva sub douăzeci de mii de lire. În plus de asta, deja ai valoarea vasului capturat. Cred că douăzeci de mii de lire ar fi un preţ foarte bun, nu crezi, Malek Reis?

— Preţul e ăla pe care-l vreau eu! izbucni Malek.

— Bineînţeles că e dreptul tău să stabileşti ce preţ doreşti, fu de acord Gabriel pe o voce blândă. Dar o marfă prea scumpă va rămâne pe raft. Nu iese niciun profit de aici.

Discuţia se opri când apărură servitorii cu tăvi cu mâncare şi băutură. Deşi Lady Aurora refuză totul cu excepţia unui pahar cu ceai rece de mentă, Gabriel era flămând. *Burekul*, foitaje triunghiulare umplute cu carne condimentată, ouă sau legume, erau delicioase, la fel şi măslinele, lipiile, migdalele, curmalele şi brânza moale de capră.

— Dacă o să mănânci tot aşa, va trebui să cresc şi mai mult preţul răscumpărării, spuse sec Malek.

Gabriel rânji.

— Desigur asta intră în categoria ospitalităţii faţă de călătorul ostenit.

Lady Aurora tăcuse, dar acum spuse brusc:

— Malek Reis, virginitatea e la mare preţ aici. Aţi putea s-o scoateţi la licitaţie şi să câştigaţi suficient pentru a reduce diferenţa între răscumpărarea adusă de căpitanul Hawkins şi suma pe care o consideraţi acceptabilă?

capitolul 4

Cuvintele şocante ale lui Lady Aurora picară într-o tăcere mormântală. Malek îşi reveni primul, întrebând incredul:

— Toate englezoaicele sunt aşa de nebune?

— Mi s-a spus des că sunt unică, spuse Lady

Aurora sec. De obicei, nu e un compliment. Virginitatea înseamnă mult mai puţin pentru mine faţă de libertate.

Malek îşi strânse buzele, calculând:

— Dacă eşti serioasă, Lady Aurora, o astfel de vânzare ar putea aduce nu mai mult de cinci mii de lire.

— Asta e absurd! izbucni Gabriel. Dacă virginitatea doamnei valorează cinci mii de lire, o cumpăr eu ca s-o păstrez în siguranţă!

— Îţi poţi permite atât de mult? întrebă Malek cu interes.

Gabriel îşi trecu rapid în revistă economiile şi bunurile.

— Da, dar va trebui să accepţi o cambie de la banca mea din Londra. Ai avea încredere în mine pentru asta?

Malek cugetă, apoi încuviinţă:

— Aş avea.

Uimită, Lady Aurora îl fixă cu privirea pe Gabriel.

— Aţi cheltui atât de mult ca să mă aveţi? Sau aţi face asta pentru ca apoi să refuzaţi în mod onorabil să mă atingeţi?

El o privi, cu creierul paralizat de imagini erotice cu el sărutând-o. Să înlăture acele văluri fine pentru a-şi putea trece mâinile peste pielea caldă, catifelată, afundându-se în…

Cinci mii de lire ar putea cumpăra o acceptare pasivă, dar ar putea cumpăra o dorinţă pasională? Ştiind că acceptarea pasivă n-ar fi niciodată suficientă cu această femeie, spuse brusc:

— Aţi fi în siguranţă cu mine. N-am obiceiul să-mi cumpăr partenere de pat. Simţind că ar putea citi gândurile din spatele acelor înşelători ochi albaştri, adăugă: Şi să nu credeţi că aţi putea să vă vindeţi afurisita de virginitate de două ori dacă eu n-am cerut plata integrală pentru banii mei!

— Chiar mă întrebam dacă asta ar merge, admise ea cu un zâmbet autoironie. Dar ar fi foarte lipsit de eleganţă din partea mea.

— Oricât de distractiv ar fi să o urmăresc pe englezoaica nebună, nimic din toate astea nu e la subiect, spuse Malek tăios. Am nevoie de cel puţin patruzeci de mii de lire, şi n-ai ajuns nici măcar pe-aproape de această sumă, chiar cu propunerea nebunească a doamnei.

— Dacă aş avea suficienţi bani, aş fi bucuros să ţi-i dau, spuse Gabriel. Dar n-am. Aş putea să-ţi fac vreun serviciu care să completeze diferenţa? *Zephyr* e mai mare, mai rapidă şi mult mai potrivită pentru călătorii lungi decât galera ta de corsar. Ai vrea să te duc până în Anglia şi înapoi? În America? O altă destinaţie? Îşi depărtă mâinile. Nu mai am altceva de oferit.

Malek porni să arunce un răspuns. Apoi se opri când îi veni o idee. Brusc, se ridică şi începu să se plimbe în jurul pavilionului, încruntându-se.

Profitând de neatenţia lui, Lady Aurora alunecă pe bancheta cu perne ajungând destul de aproape pentru a-l atinge pe Gabriel. Aplecându-se, spuse pe o voce înceată:

— Malek vorbeşte englezeşte aşa de bine. E un european renegat care a fost capturat de corsari şi

s-a făcut musulman pentru a-şi câştiga libertatea?

Recunoscător pentru cât de bine o ascundea pelerina, Gabriel răspunse:

— Nu, e algerian get-beget, dar mama lui era englezoaică. Cred că a aflat că traiul în harem este mai bun decât viaţa pe care o avusese în Anglia şi s-a stabilit acolo confortabil.

— Poate că de aceea nu înţelege de ce unele englezoaice nu vor să accepte această viaţă, spuse Lady Aurora caustic. Dar sugestia dumneavoastră pare să-i fi dat o idee.

— Da, şi mă întreb care ar fi aia. Gabriel îşi mută privirea spre celălalt bărbat. N-o să-l las să ia *Zephyrul*. Dacă încearcă să-l captureze, eu şi echipajul meu o să luptăm până la moarte. Asta n-o să vă ajute, aşa încât sper să nu se ajungă până acolo.

— Şi eu sper la fel, spuse ea hotărât.

Pentru prima dată, aparenţa încrezătoare a lui Lady Aurora se fisură, arătând teamă şi vulnerabilitate. Gabriel o luă de mână, intenţionând s-o îmbărbăteze, dar simţi o conştientizare neaşteptată şi surprinzătoare. Ştiind că nu era înţelept să fie atât de atras de o femeie pe care venise s-o răscumpere din captivitate, îşi mască reacţia şi spuse încet:

— În viaţă nu există garanţii, Lady Aurora. Dar jur că voi face tot ce-mi stă în putinţă să vă eliberez.

— Mama a fost norocoasă să vă găsească. Îşi înclină capul. Dar pentru că n-a putut strânge decât aproape jumătate din banii pentru

răscumpărare, îmi imaginez că nu v-a plătit cu o sumă fabuloasă. Aşadar, de ce vă asumaţi un astfel de risc pentru o străină?

— Viaţa e un risc şi în cele din urmă e mortală. Dându-şi seama că încă îi ţinea degetele subţiri, se sili să-i dea drumul. Să eliberez o englezoaică din captivitate pare a fi un risc ce merită a fi asumat, Lady Aurora.

— Sper să nu ajungeţi să regretaţi convingerea asta! Zâmbetul ei l-ar fi încălzit cu totul chiar de-ar fi fost în nordul Atlanticului. Spune-mi Rory. Prietenii mei aşa îmi spun şi sper că noi vom fi prieteni. Spunându-mi Lady Aurora, îmi aminteşti de toată poezia proastă scrisă pentru mine în timpul sezoanelor mele în Londra.

El chicoti.

— Ceva de genul „Aurora cea bălaie, zeiţa zorilor, zâna ce răsare strălucind?”

Ea se înfioră intenţionat.

— Exact! Sper că nu eşti poet, căpitane. Deşi dacă eşti, îmi imaginez că eşti unul bun. Pari a fi prea priceput pentru a scrie poezie proastă.

— Nu-ţi fie teamă, nu sunt niciun fel de poet, bun, rău sau mediocru. Prins în intimitatea discuţiei, continuă: Dacă e să ne spunem pe nume, pe mine mă cheamă Gabriel.

— Aşa că suntem amândoi în zone semidivine! spuse Rory încântată. Tu, un arhanghel şi eu, o zeiţă romană neînsemnată. Cred că mă întreci, pentru că există doar câţiva arhangheli, însă multe divinităţi romane neînsemnate.

— Dacă ne uităm la rangurile pământene, tu

eşti fiică de conte, în vreme ce eu sunt un fiu dezmoştenit, spuse el direct, dorind să dezvăluie ceva important despre el. Mai bine să nu ne uităm la rang.

Înainte ca vreunul din ei să poată spune ceva, Malek se răsuci pe călcâie şi se apropie de oaspeţii lui.

— Am o idee, Hawkins. Gura i se arcui într-un zâmbet periculos. Dar n-o să-ţi placă.

Prudent, Gabriel întrebă:

— Ce ai nevoie să fac şi n-o să-mi placă?

— Pentru că vasul tău e mai mare şi mai potrivit pentru a transporta pasageri şi mărfuri decât oricare dintre cele aflate sub comanda mea, vreau să ne duci pe mine şi pe câţiva dintre oamenii mei la Constantinopol. Şi apoi, cu voia lui Allah, acasă în Alger.

Asta ar fi cam şase săptămâni dus-întors, plus timpul petrecut în Constantinopol. Dar dacă asta ar rezolva problema, Gabriel era dispus să-şi ofere serviciile de transport. Dorind să fie sigur că a înţeles învoiala, întrebă:

— Asta şi douăzeci de mii de lire îţi vor fi de ajuns pentru a elibera toţi prizonierii?

Malek îşi arătă din nou dinţii.

— În afară de mine şi de oamenii mei, trebuie să mai transporţi un număr de animale din colecţia mea.

Aşadar, frumoasa lui corabie *Zephyr* va fi transformată într-o menajerie plutitoare. Ştiind cât de complicat putea fi să transporţi animale sălbatice prin Mediterana, spuse:

— Cum vrei, deşi numărul ăsta va fi limitat de cantitatea de hrană şi adăpost, şi de alte provizii pe care le poate depozita corabia.

— Multe sunt animale mici, poate cea mai grozavă colecţie din lume. Malek îşi schimbă expresia, calculând. Lady Aurora a ta e foarte iubită de ele, aşa că trebuie să vină cu noi.

Când Gabriel se uită înspre Lady Aurora, ea spuse:

— E adevărat. Are o colecţie de cele mai încântătoare animale micuţe. Mi-ar plăcea să călătoresc cu ele şi să fac tot ce pot pentru a le menţine calme.

Aşadar o corabie plină de corsari, animale şi o frumoasă doamnă captivă. Va fi o călătorie de neuitat. Dar trebuie să fie mai mult decât o singură doamnă.

— Nu e în regulă ca Lady Aurora să fie singura femeie aflată la bord. Cel puţin, ar trebui s-o aibă pe verişoara ei, Lady Constance, drept însoţitoare.

Malek se gândi, apoi spuse:

— Ai dreptate. Se uită înspre Rory. Dar oamenii din echipajul de pe *Devon Lady* vor rămâne aici ca ostatici. Îşi dezgoli dinţii într-un rânjet enervant. Cât de repede putem pleca?

— Depinde câte animale propui să luăm şi ce fel de îngrădituri şi cuşti vor fi necesare. Transportul cailor e simplu şi l-am mai făcut înainte, spuse Gabriel. Şi transportăm de obicei porci şi găini în călătoriile mai lungi ca să avem carne proaspătă. Dar animale sălbatice rare vor necesita paznici experimentaţi.

— Vor călători cu ei îngrijitori cu experienţă, spuse Malek. Dar mai întâi trebuie să scapi de porci. Sunt interzişi musulmanilor drept-credincioşi şi n-o să călătoresc pe o corabie ce îi transportă.

În port erau alte vase europene ai căror căpitani ar fi fost bucuroşi să cumpere porcii.

— Foarte bine. Ce alt fel de animale vrei să transport?

— Vino să vezi! Lady Aurora ne va însoţi.

Rory se ridică, arătând mulţumită.

— O să-ţi placă asta, căpitane.

Malek îi conduse pe aleea principală, apoi o luă la stânga pe o altă alee ce mergea între două ţarcuri pentru animale. În zăduful amiezii, mare parte din animale moţăiau sub copaci, dar când Malek se opri lângă un ţarc spaţios şi scoase un fluierat ascuţit, deodată se auzi un tropot de copite. Copite mici.

Gabriel clipi atunci când o duzină de cai în miniatură, de doar un metru înălţime la greabăn galopară spre gard. Văzuse ponei aproape la fel de mici, dar poneii erau nişte mici creaturi solide. Fiinţele astea încântătoare aveau conformaţia elegantă a cailor.

— Ah, iubiţii mei! gânguri Rory deschizând poarta şi intrând în ţarc. Nu v-am văzut de multă vreme!

Începu să mângâie şi să alinte caii pe când aceştia se agitau în jurul ei.

Malek intră după ea şi îi făcu semn lui Gabriel să-l urmeze.

— Sunt creaţi din cai arabi. Cei mai frumoşi cai

din lume.

Închizând poarta în urma lui, Gabriel întrebă:

— Vrei să transporţi toată herghelia la Constantinopol?

— Doar caii ăştia patru. Malek arătă spre câţiva cai argintii cu botul şi picioarele negre. Sunt antrenaţi să lucreze împreună în echipă şi trag o mică trăsură, ca pentru copii, pe care am făcut-o. Nu mai există nicăieri un echipaj ca ăsta.

Cai castraţi şi nu armăsari, astfel încât viitorul proprietar să nu-i poată împerechea, bănui Gabriel. Zâmbind, îngenunche aşa încât faţa să-i fie la acelaşi nivel cu micuţii cai. Unul dintre regretele sale majore când fusese trimis pe mare era că aceste animale nu mai făceau parte din viaţa lui de zi cu zi. Când unul din cai tropăi spre el, spuse scuzându-se:

— Îmi pare foarte rău că n-am zahăr sau morcovi pentru tine.

Calul îşi împinse capul în pieptul lui Gabriel aproape doborându-l. Gabriel râse şi mângâie coama neagră şi lungă ce flutura.

— Ai un cumpărător în Constantinopol?

— Nu un cumpărător. Un ticălos ce trebuie mituit. Din vocea încordată a lui Malek răzbătea o furie cu greu reţinută. Pentru că n-am destul aur, trebuie să-i ofer ceva rar şi minunat pentru a compensa diferenţa.

Întrebându-se ce putea fi atât de valoros pentru o mită aşa de mare, Gabriel se ridică şi căluţul argintiu se învârti în jurul lui ca un câine.

— Cu siguranţă că aceşti căluţi sunt rari şi

minunaţi. Mai trimiţi şi alte animale?

— Da, vino să vezi! Malek se întoarse spre poartă.

— O să revin să vă văd în curând, promise Rory anturajului său ecvestru când căluţii o însoţiră spre ieşire.

Gabriel trebui să ţină pe loc doi dintre cai pentru a-i împiedica să năvălească afară odată cu ea.

— Ce micuţi neastâmpăraţi! spuse el împingându-i înapoi înăuntru şi zăvorând poarta.

— Sunt adorabili, zise drăgăstos Rory.

Atentă la cai, nu observă când pelerina i se desfăcu, expunând un perfect sân gol.

Imaginea îl făcu pe Gabriel să-şi piardă pe moment respiraţia. Rory era chiar şi mai frumoasă decât căluţii.

Ea îi văzu expresia şi îşi trase repede în jur pelerina, roşind. Şi el probabil că roşise. Întorcându-se şi pretinzând că acel moment nu se întâmplase, îl urmă pe Malek spre următorul ţarc ce avea măgăruşi cenuşii cu feţe închise la culoare şi ochi poznaşi. Spre deosebire de căluţi, ce aveau conformaţia unor cai adulţi, măgăruşii aveau trăsăturile fine şi irezistibile ale mânjilor tineri.

Măgăruşii o întâmpinară pe Rory cu acelaşi entuziasm precum căluţii. Scărpinând capul sur şi pufos al celui mai insistent, ea spuse:

— Sunt poznaşi şi mai degrabă periculos de isteţi. Fără a mai pomeni de încăpăţânare!

— Dar fermecători, spuse Gabriel, împrietenindu-se cu un măgăruş mai închis la

culoare. Câţi vrei să transporţi la Constantinopol?

Malek se încruntă.

— Doar doi, cred. Sunt atrăgători, dar nu atât de neobişnuiţi.

Se duse spre următorul ţarc ce avea capre pitice.

Mici, dar îndrăzneţe, caprele se apropiară repede de vizitatori. Una încercă să se urce pe Gabriel, şi alta începu să mestece şiretul de pe uniformă. Râzând, spuse:

— Ar trebui să înfiinţezi o menajerie de copii, Malek. Ar fi nebuni după micuţii ăştia.

Malek scoase un sunet ciudat, şi Gabriel văzu că celălalt bărbat avea o expresie stranie. Poate că era vulnerabilitate. Gabriel se întrebă dacă Malek avusese un copil sau copii care muriseră şi dacă acesta era motivul pentru care avea această extraordinară colecţie. Nu era genul de întrebare pe care o putea pune, dar îl făcu pe Gabriel să se întrebe dacă Malek avea o soţie. Sau soţii. O familie. De-a lungul anilor ce trecuseră de când cei doi se întâlniseră, se putea întâmpla orice.

— Haide, spuse morocănos Malek.

Făcu doar câţiva paşi, când de el se apropie un servitor care făcu o plecăciune adâncă înainte să înceapă o discuţie cu stăpânul său. Malek se îndepărtă împreună cu el pentru a nu fi auziţi, dar îşi păstră privirea aţintită asupra lui Gabriel şi a lui Rory.

Păstrând o distanţă discretă între ei, Gabriel şi Rory se sprijiniră de gard şi se uitară la poznele caprelor ce erau hrănite de un îngrijitor care

apăruse din spatele ţarcului întins.

Deja vioaie, micuţele capre o luară razna de agitaţie. Una sări pe umerii îngrijitorului. Omul râse şi o hrăni cu bucăţele de mâncare.

— Toate animalele sunt fermecătoare, spuse Rory. Nu ştiu care sunt preferatele mele.

— Cele la care te uiţi? sugeră Gabriel.

— Probabil că ai dreptate. Uită-te la micuţa aia ce sare peste celelalte ca la cursele cu obstacole! Chicoti. I-am sugerat lui Malek că porcuşorii pe care i-am văzut în India s-ar potrivi de minune în colecţia lui, de vreme ce cântăresc doar cam şase kilograme. Dar a respins ideea oricăror porci.

Lui Gabriel i se spusese că Lady Aurora fusese în India, dar nu şi de ce, aşa că întrebă:

— Ce te-a dus în India?

— Dorinţa de a vedea templele şi vechile ruine. Zâmbi poznaş. A fost, de asemenea, şi o cale bună să evit alte sezoane în Londra. Părinţii mei credeau că am nevoie de influenţa stabilizatoare a unui soţ, aşa încât m-au împins pe piaţa căsătoriilor. N-a fost un succes pentru niciunul dintre noi.

Foarte conştient de încântătoarea ei faţă şi de farmecul plin de viaţă, el spuse:

— Trebuie că ai avut parte de multe cereri. Te opui căsătoriei în general sau n-ai întâlnit pe nimeni cu care să vrei să te măriţi?

— Puţin din amândouă, spuse ea gânditoare. Majoritatea oamenilor pare că găsesc căsătoria un lucru bun. Pot înţelege atracţia. Părinţii mei ţin încă foarte mult unul la altul chiar şi după decenii împreună şi opt copii. Privirea i se duse spre

caprele pitice ce ţopăiau. Dar la optsprezece ani, nu mă simţeam deloc pregătită să mă mărit şi să mă aşez la casa mea pentru totdeauna. Poate că bărbatul potrivit m-ar fi făcut să mă răzgândesc, dar n-am cunoscut pe nimeni care să-mi placă aşa de mult. Mama a fost oripilată când am refuzat cea mai măgulitoare cerere din partea unui duce.

El presupuse că nu trebuia să fie uimit. Ca fiică de conte, era o mireasă potrivită pentru un bărbat de un rang atât de înalt.

— N-ai vrut să fii ducesă?

— Era trupeş, bătrân şi plictisitor de moarte, spuse ea caustic. Şi avea pete de tutun de prizat pe haine.

— Astea sunt motive bune să refuzi o cerere, fu el de acord. Dar cu siguranţă că au fost pretendenţi la mâna ta mai tineri şi mai interesanţi.

— Da, dar nu l-am vrut nici pe vreunul dintre ei, spuse ea cu tristeţe. Dacă m-aş fi măritat cu unul dintre acei burlaci de familie bună, s-ar fi aşteptat să trăiesc precum o soţie de familie bună. Ar fi trebuit să mă îmbrac bine, să fiu o gazdă bună, să cresc copii de familie bună. Ideea era... sufocantă.

— Poate că n-a existat un bărbat potrivit pentru că nu erai femeia potrivită în acel moment, sugeră el. Optsprezece ani e o vârstă foarte fragedă pentru a-ţi decide viitorul, ceea ce îndeobşte face o căsătorie, în special pentru o femeie.

— Foarte adevărat, încuviinţă ea. Niciun bărbat

nu seamănă cu un soţ când nu cauţi unul. Sau poate că sunt eu insensibilă din fire. Surorile mele mai mari păreau mereu extaziate în faţa unor băieţi de la grajduri şi a unor profesori de dans. Poate că admiram un tânăr arătos, dar n-avem niciun interes să alerg după el.

— Mi-e greu să cred că o femeie insensibilă şi-ar reduce şansele de a-şi recăpăta libertatea, insistând pentru eliberarea marinarilor de pe corabia ei, observă el. De vreme ce n-ai fost prea interesată să-ţi găseşti un soţ, ce te pasiona de fapt?

— Învăţatul, spuse ea prompt. Călătoriile. Să văd locuri foarte diferite faţă de ţara mea natală. Ador hărţile şi globurile pământeşti. Cel mai bun cadou pe care l-am primit vreodată a fost un glob cu diametrul de şaptezeci de centimetri şi foarte detaliat. Se mai află şi acum în dormitorul meu de acasă.

— Cine te cunoştea aşa de bine încât să-ţi facă un astfel de cadou?

— Mătuşa mea, Lady Diana Lawrence. E naşa mea de botez, şi părinţii mei spun că semăn mult prea mult cu ea. E o celibatară fericită care a călătorit mult şi a văzut lucruri minunate. Acum trăieşte în India, ceea ce e unul dintre motivele pentru care am dorit să mă duc acolo.

El chicoti.

— Şi celălalt motiv să fie templele şi ruinele?

Rory dădu din cap.

— Exact. Noi trei, mătuşa Diana, eu şi Constance, ne-am distrat de minune văzând

măreţele peisaje ale Indiei de nord. Atâta grandoare şi istorie! Dar mi-aş fi dorit să n-o conving pe Constance că trebuia să vizităm Grecia.

— Mi s-a spus că Grecia e una dintre destinaţiile cele mai măreţe din lume.

— Ah, a fost! Odată cu terminarea războaielor, părea un moment potrivit pentru a o vizita. Dar dacă am fi plecat din India spre Anglia ocolind Capul Bunei Speranţe, eu şi Constance n-am fi fost aici. Făcu un gest elocvent ce cuprindea Algerul, captivitatea ei şi întreaga Coastă Berberă. Ne-am mai gândit că ar fi interesant să mergem pe ruta ocolitoare până la Marea Roşie, să traversăm Egiptul şi apoi Mediterana spre Grecia. Am fost capturaţi în călătoria de la Atena la Londra.

— Nimeni n-ar fi putut prezice asta. Transportul maritim britanic în Mediterana e de obicei în siguranţă faţă de piraţii berberi.

— De obicei, dar nu întotdeauna. Oftă cu privirea spre cele două capre ce îşi ciocneau capetele în joacă. Şi acum mă confrunt cu posibilitatea unei vieţi întregi petrecute în harem, ceea ce cu siguranţă este cea mai restrictivă închisoare dintre toate.

— Multe femei au vieţi restrictive, spuse el încet. E nevoie de curaj şi imaginaţie să scapi de bariere aşa cum ai făcut tu şi cum, fără îndoială, vei face din nou.

— E mai uşor să eviţi constrângerea dacă provii dintr-o familie bogată, spuse ea. Deşi averea Lawrence nu e suficientă pentru a plăti pentru mine o răscumpărare exorbitantă, a fost destul

pentru a trăi independent şi a călători.

— Când o să devii liberă, îţi vei continua călătoriile?

— Mulţumesc pentru că ai spus *când* şi nu *dacă*. Cât despre călătorii... Ezită. Iubesc locurile pe care le-am văzut, oamenii pe care i-am cunoscut, dar e destul de obositor ca mereu să te gândeşti cum să faci ceva într-o ţară străină cu o limbă necunoscută. Gândul de a trăi în Anglia sună acum liniştitor şi atrăgător.

— Atâta vreme cât nu eşti constrânsă, spuse el zâmbind.

— Întocmai. Dacă şi când o să fiu din nou liberă, s-ar putea să fiu puţin mai precaută, dar tot voi fi Roaring Rory, cea mai excentrică rămurică din arborele familiei Lawrence. Nu cred că îmi stă în fire să fiu cumpătată.

— Să călătoreşti aşa cum ai făcut-o este neobişnuit, dar te porţi cu adevărat scandalos? Porţi câteodată haine bărbăteşti? întrebă el curios.

— Asta nu e scandalos, mai degrabă practic atunci când faci lucruri ce necesită agilitate. Ezită, apoi se uită spre el cu un amestec de timiditate şi tachinare. Poţi păstra un secret?

capitolul 5

— Mă pricep chiar bine să păstrez secrete, spuse Gabriel, cu amuzamentul citindu-i-se în ochi. Dar dacă ai fost matroană la un stabiliment de proastă reputaţie în Bombay, cineva o să aducă cu siguranţă informaţia la Londra.

Ea râse aşa cum nu o mai făcuse... de prea multă vreme. Gabriel răspândea o putere calmă şi protectoare ce îi permitea să se relaxeze suficient pentru a râde din nou.

— Nici pomeneală de aşa ceva scandalos! Secretul meu vinovat este că întotdeauna mi-a plăcut să citesc şi să scriu. Când am început să călătoresc, am descoperit că voiam să spun poveşti plasate în locurile pe care le vizitam. Aşa încât am început să scriu genul acela de aventuri romantice gotice ce sunt dispreţuite de toţi oamenii educaţi şi rafinaţi.

El râni.

— Asta s-ar putea să-i îngrozească pe încuiaţi, dar se pare că e amuzant.

— Aşa şi este! Eu şi Constance lucrăm împreună pentru că am descoperit că e un mod excelent de a face să treacă timpul în lungile călătorii pe mare. Eu scriu de fapt mai tot, dar discutăm împreună ideile, şi ea mă corectează, subliniind când devin prea scandaloasă chiar şi după standardele noastre. Ea transcrie şi varianta finală cu scrisul ei minunat şi, pentru că e un bun desenator, face ilustraţii. Desenele ei cu oamenii şi lucrurile exotice îmbogăţesc cu adevărat poveştile.

Arătând sincer interesat, el spuse:

— Aş cumpăra o astfel de carte. Ai publicat vreuna?

— Nu cred că sunt publicabile, pentru că eroinele mele nu sunt nişte frumoase fecioare fandosite care au nevoie de ajutor, explică ea. Aici devin cu adevărat scandaloasă. Eroinele mele sunt

aventuriere îndrăzneţe. Una este o femeie corsar care poartă pantaloni şi are un hanger. Alta e o regină războinică într-un regat din deşert, conducându-şi poporul pentru a-şi apăra libertatea. Una e hoaţă pentru o cauză nobilă. Zâmbi larg, gândindu-se cu drag la eroinele ei. Nu sunt deloc nişte doamne. Câteodată salvează eroul. Câteodată eroul şi eroina se salvează reciproc.

— Par a fi femei pe care mi-ar plăcea să le cunosc, spuse el gânditor. Cum sunt eroii tăi?

— Ah, al naibii de arătoşi, evident! Posibil un mare lord deghizat, deşi nu un duce, pentru că experienţa mea cu ei nu e romantică.

— Trupeş, plicticos şi pătat de tutun de prizat, rosti Gabriel serios.

— Exact. Eroii mei se întâlnesc invariabil când ea se poartă scandalos de nedemn pentru o doamnă. El e intrigat şi atras şi e atât de sigur de sine încât nu e niciodată deranjat de puterea unei femei. Poate fi periculos, dar şi blând. Şi cel mai important, are o minte suficient de flexibilă încât să accepte faptul că e diferită drept motiv al atracţiei. După o pauză, adăugă: Câteodată îi trebuie ceva timp să devină atât de îngăduitor.

Gabriel zâmbi cu ochii calzi.

— Este de înţeles. Sunt sigur că astfel de poveşti nu sunt pentru toată lumea, dar nu sunt sigur că sunt nepublicabile.

Ei i se tăie respiraţia, cuprinsă de căldura lui. Îi trecu prin minte că acest căpitan, Gabriel Hawkins, semăna destul de bine cu unul dintre eroii ei romantici. Era puternic, blând, părea foarte

îngăduitor cu atitudinea ei scandaloasă şi bănuia că putea fi foarte periculos. Şi deşi nu era şocant de arătos, era un bărbat foarte chipeş. Îi studie umerii laţi şi puternici. Foarte chipeş, într-adevăr.

Adunându-şi gândurile, spuse:

— Asta a spus mătuşa mea Diana după ce a citit una dintre poveştile mele când am fost în India. I-a plăcut aşa de mult, că a cerut să citească şi restul. Eu şi Constance am fost flatate, evident. A spus că sunt bine scrise şi întru totul bune de publicat şi a mai spus că o să trimită poveştile unui editor pe care-l cunoaşte în Londra. Am menţionat drept autor pe „Contesa Alexander” şi nu adevăratele noastre nume. Dacă un editor e suficient de nebun să scoată munca noastră în lume, asta ar putea scuti familia de o oarecare jenă.

— Pentru că poveştile îmbină idila romantică, jurnalul de călătorie şi aventura, ar putea să placă unui public larg, spuse el serios.

— Crezi? întrebă ea vrând să creadă. Apoi observă cum Malek îi urmărea chiar şi când vorbea cu servitorul, pentru a fi sigur că nu făceau ceva inacceptabil, cum ar fi să pună la cale o evadare. Adusă cu picioarele pe pământ, ea continuă cu o urmă de amărăciune: Dacă nu scăpăm de la berberi, s-ar putea să nu ştim niciodată dacă aceste cărţi sunt publicabile.

— O să fii liberă, rosti el cu hotărâre. Poate că te vei întoarce în Anglia şi vei afla că despre cărţile tale vorbeşte toată Londra.

— Asta e o fantezie încântătoare. Îşi muşcă

buza. Eu şi Constance aveam nevoie de fanteziile noastre pentru a nu înnebuni, temându-ne de ce s-ar putea întâmpla. Un vis cu mult mai modest este să fugim şi să găsim o căsuţă drăguţă unde să putem scrie poveşti împreună, deşi ar trebui să le fac mai puţin scandaloase dacă vreau ca vreodată să vând vreuna.

— Toţi avem nevoie de visuri pentru a supravieţui, spuse el încet. Pentru că este un vis, nu-ţi îmblânzi eroinele. Ele inspiră speranţă.

— De acord, zise ea cu regret. Dar când şi dacă voi fi din nou liberă, trebuie să fiu practică dacă vreau să mă întreţin singură.

— Decât să schimbi cărţile existente, ai putea scrie altele noi, sugeră el. Două doamne încântătoare capturate de piraţii berberi ar fi un subiect bun pentru o poveste şi ar putea fi mai uşor să o iei de la început decât să schimbi o poveste deja terminată.

— Poate că ai dreptate. Dacă schimb eroina într-o poveste deja scrisă, va trebui să schimb şi eroul, şi alte personaje, şi subiectul. Se strâmbă. Este mai uşor s-o iau de la început. Lucrăm la o poveste despre captivitatea la berberi încă de când am fost prinse. O să văd dacă pot s-o fac pe eroina mea să se comporte mai bine. Eroul nu e corsar! Nu e nimic romantic în a fi capturat!

— Sunt perfect de acord cu tine, spuse el hotărât.

Auzind o încrâncenare în vocea lui, ea zise:

— Acum îmi ştii povestea. Care e a ta?

Relaxarea lui se risipi, şi privirea i se îndreptă

spre capre. Rory îşi aminti că eroii ei aveau tendinţa de a fi misterioşi în legătură cu trecutul lor, şi informaţiile erau cu greu obţinute. Deşi putea fi fascinant la un erou imaginar, era cumva enervant în viaţa reală. Nu că ar fi avut vreun drept să-i scotocească trecutul.

El curmă o lungă tăcere, spunând:

— Bănuiesc că e corect. Vin dintr-o familie cu tradiţie în Marina Regală şi am mers pe aceeaşi cale fără ezitări. Am început de foarte tânăr şi eram considerat a fi promiţător până când am făcut ceva ce a făcut de ruşine familia şi m-a obligat să părăsesc marina.

Când el se opri, ea rosti încurajator:

— Ai avut un comportament scandalos?

— La vremea aceea, nu am crezut asta. Încă nu cred aşa ceva. Dar am încălcat una dintre regulile războiului. Dacă eram mai în vârstă şi aş fi provenit dintr-o familie mai puţin distinsă, fără tradiţie în marină, ar fi putut duce la condamnarea mea la spânzurătoare. Ridică din umeri. În schimb, am fost doar dezonorat şi dezmoştenit.

Rory se cutremură. Poate că îşi scotea familia din sărite, dar nu se pusese niciodată problema dezmoştenirii ei.

— Aşa că ai început să faci comerţ pe mare.

El ridică din nou din umeri.

— Nu ştiam să fac altceva. Acum sunt bine situat, am o corabie şi un echipaj bun şi am avut parte de mai multă diversitate decât aş fi avut ca ofiţer în Marina Regală. Transport de marfă. Alte lucruri mai puţin respectabile.

— Contrabandă? întrebă ea cu interes.

— Din când în când, dar doar o dată sau de două ori când părea a fi necesar. Au existat misiuni ciudate, cum ar fi venirea mea aici. Recent am transportat un bărbat în America pentru a salva o femeie, apoi a trebuit să-i aduc pe amândoi în siguranţă în Anglia. Zâmbi. Am spart destule blocade, dar acum că pacea se întrevede, n-o să mai am blocade de spart.

— Spargere de blocade! exclamă ea încântată. Un erou pentru oamenii care au nevoie disperată de proviziile pe care le aduci, un ticălos pentru cei ce au instituit blocada!

— Văd oare cum se naşte o poveste? întrebă el amuzat.

— Exact! Eroina este o spărgătoare de blocade, eroul este un căpitan al unei corăbii ce menţine blocada. Vocea îi deveni joasă şi dramatică. Ea îşi ia avânt pe velatura vasului ei cu hangerul în mână, sfidând soarta şi pericolul. El o vede prin ochean şi e uimit de frumuseţea ei sălbatică, liberă.

— E un început, spuse Gabriel puţin neîncrezător. Cum îi aduci împreună şi depăşeşti conflictul inerent între o spărgătoare de blocadă şi bărbatul care a făgăduit s-o prindă sau să-i arunce corabia în aer?

— Conflictul este cel ce face interesantă o poveste. O să mă gândesc la ceva, spuse ea încrezătoare. Să dezvolţi un subiect şi să-l faci măcar întrucâtva plauzibil cere timp.

Ideea lui era bună, dar ea îşi dădu seama că

povestea trecutului lui nu era foarte detaliată. Uşor ezitând, ea spuse:

— Se pare că tu şi cu Malek Reis vă cunoaşteţi.

— Da, aşa este. E o poveste lungă. Şovăind, continuă: Cred că e momentul să ţi-o spun.

Terminând cu poruncile către servitor, Malek strigă:

— Hawkins! Lady Aurora! Veniţi!

Gabriel se depărtă de gard.

— O poveste lungă pentru o altă zi. Să vedem ce alte fiinţe vrea Malek să transporte la Constantinopol!

*

Când îl ajunseră din urmă pe Malek, acesta zise brusc:

— Pe aici!

Şi îi duse pe o altă alee spre dreapta. Următorul ţarc de care se apropiară conţinea nişte uimitoare păsări înalte, cu picioare lungi şi cu un penaj spectaculos.

— Struţi? spuse Gabriel. Am văzut penele, dar niciodată pasărea reală.

Malek studie cele şase păsări uriaşe ce mergeau agale în jurul ţarcului.

— Mă gândesc să trimit o pereche. Înălţimea lor ar putea cauza probleme?

Gabriel se încruntă în timp ce calcula.

— O parte din cală e destul de înaltă pentru a le adăposti, deşi bărbătuşul n-o să aibă prea mult loc pentru cap. Cu toate astea, nu cred că aş putea

transporta în siguranţă girafe.

— Struţii vor fi de ajuns.

Malek se întoarse şi plecă pe alee. Următorul ţarc de pe partea opusă a aleii îşi anunţă locatarii atât prin mirosul moscat, cât şi printr-un urlet ce te făcea să tremuri. Lei.

În acest ţarc nu intrară. Gabriel studie fascinat animalele roşcate. Mai văzuse lei o dată sau de două ori, dar nu atât de aproape. Un mascul masiv, cu o coamă bogată, stătea tolănit la umbra unui adăpost acoperit de viţă, cu familia alături de el. Leii adulţi moţăiau şi ei, deşi câţiva pui jucăuşi se tăvăleau la soare, mingi roşcate de blană cu gheare.

— Aşa de frumoşi, şopti Rory.

Gabriel se uită la expresia ei fascinată, gândindu-se că ea însăşi era de fapt ca o leoaică aurie. Elegantă, frumoasă, curajoasă – şi foarte posibil periculoasă în anumite împrejurări.

Cugetarea îi fu întreruptă când un tânăr mascul sări dintr-odată pe spatele mândrului stăpân ce lenevea. Conducătorul ţâşni de jos cu un asurzitor urlet grav şi cei doi masculi intrară într-o versiune brutală a luptei puilor jucăuşi.

Pe când leii se prăbuşeau pe terenul nisipos, Rory icni ducându-şi o mână la gură.

— Sultan o să-l omoare pe Ghazi!

Masculul mai bătrân, Sultan, îl învinse pe cel mai tânăr şi îl ţintui la pământ. Era pe punctul de a-i sfâşia gâtul lui Ghazi când doi îngrijitori ieşiră în fugă din adăpostul leilor cu bice şi un scaun de lemn. Oamenii reuşiră să separe leii şi îl mânară pe

cel mai tânăr ce sângera de la muşcături şi zgârieturi înapoi în clădire.

Gabriel respiră din nou, zdruncinat de vederea naturii în ceea ce avea ea mai primitiv.

— Câţi lei vrei să trimiţi şi pe care?

— Pe cel tânăr, Ghazi, spuse Malek gânditor. Dacă rămâne aici, o să continue să-l provoace pe Sultan până când o să fie omorât. Majoritatea masculilor tineri nu ajung la maturitate şi ar fi păcat. Ghazi e un animal tânăr, impresionant, şi va ajunge să fie un adevărat rege dacă are timp.

Va fi mai uşor de transportat un singur leu decât mai mulţi.

— O să încerc să pun cuştile astfel încât mirosul de leu să nu le înnebunească pe celelalte animale. Prădătorii şi prada nu se împacă bine împreună.

— Discută asta cu îngrijitorii mei. Malek se îndepărtă de gard. Ei vor şti cel mai bine cum să pună animalele.

— Mai sunt şi alte animale de transportat?

— Da şi astea vor fi cele mai dificile.

Malek îi duse pe toţi trei spre dreapta până când ajunseră la capătul aleii. Un ţarc întins cuprindea un iaz cu margini mâloase unde sub apă se puteau vedea neclar corpuri masive şi negre. Doar partea de deasupra a capetelor late cu urechi mici era vizibilă.

— Hipopotami? Gabriel încercă să aprecieze mărimea luându-se după ce era vizibil. Sunt tineri? Par a fi mici.

— Sunt hipopotami pitici din Africa de Vest,

foarte rari, spuse Malek cu mândrie. Sunt cam un sfert din mărimea unui hipopotam obişnuit. Probabil că nu mai există alţii din specia lor în Imperiul Otoman.

— Dar sunt încă departe de a fi mici şi ai dreptate că vor fi dificil de transportat, spuse Gabriel. Cu siguranţă că vor avea nevoie de bazine cu apă pentru a supravieţui? Asta va avea o greutate foarte mare şi va fi teoretic periculos dacă marea e agitată.

Malek ridică din umeri.

— Au venit aici la bordul unei corăbii. Cu siguranţă că şi tu vei putea face la fel?

Ignorând zeflemeaua, Gabriel spuse:

— Excluzând neprevăzutul, pot fi transportaţi în siguranţă la Constantinopol.

— Foarte bine. Poţi pleca în trei zile?

Întrebându-se de ce Malek se grăbea aşa de tare.

Gabriel spuse:

— Da, dar doar dacă poţi pune imediat la dispoziţie oameni şi materiale pentru reechiparea vasului pentru a vă adăposti pe tine, oamenii şi animalele tale.

— O să ai tot ce-ţi trebuie, spuse Malek încordat. Atunci, trei zile.

În timp ce bărbaţii se întorceau de la iazul cu hipopotami, Rory îi spuse lui Malek:

— Domnule, înainte de a pleca, aş vrea să vorbesc cu echipajul lui *Devon Lady* să le spun ce se întâmplă.

Malek se încruntă, dar Gabriel îi zise încet:

— Ar fi o favoare şi n-ar costa nimic. Când eşti încarcerat, să nu ştii nimic din ce se petrece în jur te poate înnebuni.

Ezitând, Malek îşi dădu acordul, încuviinţând din cap.

— Azi e ziua lor de odihnă, Lady Aurora, aşa încât poţi să-i vizitezi în temniţe după ce pleci de aici.

— Aş vrea să merg cu ea, spuse Gabriel. Pentru că şi eu sunt marinar, pot fi nepoliticoşi cu ea dacă aşa cred de cuviinţă.

— Foarte bine. După aceea, să veniţi în biroul meu să discutăm despre materiale, lucrători şi proviziile ce vor fi necesare. Majordomul meu vă va îndruma.

Se întoarse şi plecă cu aceeaşi încordare pe care o afişa de când sosise Gabriel.

— Mulţumesc pentru că vrei să vii cu mine, Gabriel, spuse Rory cu surâsul acela ce pentru scurt timp îi paraliză mintea lui Gabriel.

Pe când ea se înfăşură mai strâns în pelerină urmându-l pe Malek, Gabriel nu se putu abţine să nu se gândească cu nerăbdare la prezenţa ei pe corabie; nu mai conta cât de stânjenitor sau dificil va fi de călătorit în vecinătatea unei doamne atât de atrăgătoare.

capitolul 6

Temniţa era înghesuită şi înăbuşitoare de la mirosul prea multor bărbaţi într-un spaţiu prea mic, dar nu era atât de rea pe cât se temuse Rory.

Ferestre înalte şi înguste chiar sub tavan ofereau o oarecare circulaţie a aerului, exista o chiuvetă şi o pompă de apă într-un colţ şi destule saltele pentru întregul echipaj de pe *Devon Lady*.

Cu toate astea, când gardienii traseră zăvorul uşii masive, permiţându-i lui Rory să intre, ea fu recunoscătoare pentru prezenţa tăcută a lui Gabriel Hawkins în spatele ei. Pentru că era o zi de odihnă, mulţi dintre marinari moţăiau pe saltele, dar imediat ce ea intră, ocupanţii săriră în picioare şi o înconjurară nerăbdători, bombardând-o cu întrebări:

— Lady Aurora, sunteţi bine? Domnişoara Constance e şi ea în regulă? Aveţi veşti? Suntem răscumpăraţi? Aţi venit să ne eliberaţi?

Pe când Gabriel puse o mână protectoare pe umărul ei, un căpitan Roberts neîngrijit porunci:

— Lăsaţi-o pe fată să vorbească!

Întotdeauna impusese respect marinarilor săi şi, la cuvintele lui, ei se dădură înapoi pentru a le acorda mai mult spaţiu vizitatorilor.

Respirând ceva mai uşor, ea exclamă:

— Cât mă bucur să vă văd pe toţi! Căpitane Roberts, aproape că nu te-am recunoscut cu barbă.

El zâmbi fără umor.

— Doar nu era să le permită sclavilor să aibă briciuri.

Ea ar fi trebuit să-şi dea seama de asta. Privirea i se duse spre marinari, încercând să le recunoască feţele sub bărbi.

— V-aţi vindecat de rănile căpătate când am fost capturaţi?

— Da, toată lumea a supravieţuit şi mulţumirile noastre deosebite domnişoarei Constance pentru că ne-a oblojit. La fel de nerăbdător ca oamenii lui, căpitanul Roberts îşi mută privirea spre Gabriel. Aţi venit în Algeria să aduceţi răscumpărarea?

Rory simţi cum i se strânge gâtul dându-şi seama că trebuia să explice oamenilor că nu aveau să fie eliberaţi. Îi aruncă o privire chinuită lui Gabriel. Interpretând corect ruga ei tăcută, el spuse scurt:

— Sunt Gabriel Hawkins, căpitanul corabiei *Zephyr*. Încă nu sunteţi răscumpăraţi, dar situaţia e optimistă. Malek Reis cere o sumă exorbitantă, mai mult decât ar putea plăti familia lui Lady Aurora. Eu am suma ce a putut fi adunată şi am venit aici să negociez libertatea lui Lady Aurora şi a tuturor celorlalţi ce se aflau la bordul lui Devon *Lady*.

În încăpere se auzi un oftat dezamăgit, dar pe feţele din jurul ei, Rory văzu şi un optimism prudent. Gabriel avea talentul de a inspira încredere. El continuă:

— Eu şi Malek Reis am ajuns la o înţelegere prin care corabia mea îl va transporta pe el, un grup de îngrijitori şi un număr de animale rare la Constantinopol. La întoarcerea noastră la Alger, s-a angajat să vă elibereze pe toţi, astfel încât *Zephyr* să vă poată duce acasă în Anglia.

După ce se gândi la asta, Roberts oftă:

— Nu e soluţia ideală, dar aşa cum spui, optimistă. Cât va dura călătoria?

— Cel puţin şase săptămâni, probabil ceva mai mult pentru că nu ştiu cât de mult va dori Malek să

rămână în Constantinopol, răspunse Gabriel.

— Aşadar, probabil încă două luni, presupunând că vasul dumitale nu dă peste vreme rea, monştri marini, piraţi sau peste „Olandezul zburător”, spuse Roberts, aruncându-i lui Gabriel un zâmbet ironic, aşa ca de la căpitan la căpitan.

— *Zephyr* a înfruntat porţia ei de furtuni şi atacuri şi sper să-l evit pe „Olandezul zburător”, spuse Gabriel cu o ironie pe măsură. Îmi pare rău că n-am o estimare mai bună, dar eu şi Lady Aurora o să vă informăm cum stau lucrurile înainte de a părăsi Algerul.

Marinarii dădură din cap.

— Da, e mai bine să ştim ceva decât nimic, spuse Roberts, arătând obosit.

— Ce fel de muncă faceţi? întrebă Rory. Chiar mă gândeam.

Secundul răspunse:

— Facem cărămizi, milady. Nu-i aşa de rău ca munca în mină sau ca sclavi pe o galeră, zic eu.

Făcuseră muncă grea pe arşiţa berberă, în vreme ce Rory şi cu Constance stăteau la umbră lângă fântână în curte. Pe de altă parte, nu fuseseră forţaţi să defileze dezbrăcaţi în faţa unor desfrânaţi salivând. Rory întrebă:

— Aş putea face ceva pentru voi înainte de a pleca? Nu-mi stă prea mult în putere, dar aş vrea să încerc.

Gabriel spuse:

— Poate scrisori către familii? Dacă ne daţi adresele voastre, doamnele pot scrie bilete spunând că sunteţi bine şi le vom da consulului

britanic pentru a le trimite în Anglia.

Propunerea fu bine primită. Rory ar fi trebuit să se gândească ea însăşi la asta. Gabriel scoase un carneţel şi un creion din buzunarul interior al hainei.

— Lady Aurora, poţi să notezi informaţiile şi orice notă specială?

Un marinar pe nume Jones spuse cu ardoare:

— Vreau să-i spun soţiei mele că abia aştept să văd copilaşul nou-născut şi, dacă ajung acasă, o să găsesc o slujbă pe un vas costier!

— Va fi fericită să audă asta, domnule Jones, spuse Rory deschizând carneţelul şi notând cu grijă mesajul. Acum, unde să trimit asta?

Jones îi spuse, în vreme ce şi ceilalţi oameni se aliniară să-i spună mesajele şi adresele pentru familiile lor. Când Rory avu toate adresele şi mesajele, Gabriel bătu în uşă pentru a-i anunţa pe gardieni că el şi cu Rory erau gata de plecare. Fu o uşurare să iasă în aerul mai răcoros şi mai proaspăt din afara temniţei. În afară de gardienii obişnuiţi, pe ea o aştepta un gardian din harem şi majordomul lui Malek pe Gabriel.

Cu grijă, ea rupse paginile cu informaţiile marinarilor şi îi înapoie lui Gabriel carneţelul.

— Eu şi Constance o să terminăm de scris biletele până mâine. Mulţumesc pentru că ai venit cu mine.

El dădu din cap şi îşi puse carneţelul şi creionul înapoi în buzunar.

— O temniţă e o privelişte neplăcută, dar sunt bine trataţi aşa după cum merg de obicei lucrurile

astea.

Rory îşi trase mai aproape veşmântul.

— Par a rezista.

— Şi vor fi mai fericiţi ştiind că familiile lor vor fi anunţate unde se află şi cum o duc. Îşi înclină capul. Ne vedem mai târziu, Lady Aurora.

Cu gândurile învălmăşite, îl urmă pe păzitorul haremului prin labirintul palatului. Era o uşurare să se întoarcă la liniştea locuinţei lor.

Când Rory intră în curtea unde Constance lucra sub un copac, prietena ei sări în picioare.

— Slavă Cerului că te-ai întors! Ai lipsit aşa de mult că… Trase adânc aer în piept, silindu-se să se potolească. Mi-a fost teamă că Malek Reis te-a vândut unuia din bărbaţii ăia oribili pe care i-a invitat să vină să se holbeze la tine.

Amintindu-şi ce spusese Gabriel despre groaza de a nu şti ce se întâmplă, Rory o îmbrăţişă pe verişoara ei.

— Îmi pare rău că ţi-ai făcut griji, Constance! S-au întâmplat multe de când am fost luată de aici, unele de bine.

— Mi-ar prinde bine nişte veşti bune. Constance se dădu înapoi, ştergându-şi ochii cu o bucată de ţesătură din rochie. Şi mie-mi pare rău. Cu cât rămânem mai mult aici, cu atât mai uşor mă neliniştesc. Acum, schimbă-te în haine normale şi spune-mi veştile bune.

Rory îşi dădu jos bucuroasă veşmântul şi straturile indecente de văluri transparente. Apoi îşi puse rochia de zi vaporoasă şi din fericite netransparentă. Îmbrăcămintea algeriană era cu

mult mai simplă şi mai uşor de îmbrăcat decât hainele europene.

I se alătură lui Constance în curte, sub copacii umbroşi. Văzând hârtiile, spuse:

— Lucrai la lecţiile noastre de limbă?

Prietena ei dădu din cap.

— Profesorul Selim spune că accentul meu se perfecţionează şi în curând va fi la fel de bun ca al tău, dar e exasperat de talentul meu la scris în arabă şi turcă. Turnă o cană de apă fructată rece pentru Rory. Veşti bune ziceai?

Rory se aşează pe bancheta cu perne şi sorbi cu sete din apă.

— În vreme ce grupul de desfrânaţi de azi se uita la mine, a sosit un căpitan de vas pe nume Gabriel Hawkins să discute cu Malek eliberarea noastră.

Constance se luminã la faţă.

— A trimis tatăl tău răscumpărarea?

— Nu, mama a trimis jumătate, adică toţi banii pe care i-a putut cere, împrumuta şi aduna după ce şi-a amanetat bijuteriile, spuse Rory sec. Se pare că Malek are nevoie de mai mulţi bani decât ăştia pentru un scop misterios, dar el şi căpitanul Hawkins au putut negocia o învoială prin care Hawkins îi va transporta pe Malek, un grup de îngrijitori de-ai lui şi un număr de animale din menajerie până la Constantinopol.

— De ce? întrebă Constance uluită. Statele berbere fac parte oficial din Imperiul Otoman, dar practic sunt independente. Oameni ca Malek nu se supun nici măcar conducătorului local, decât doar

dacă au chef.

— Nu se oboseşte cu explicaţiile, dar e evident important pentru el. Partea efectiv interesantă e că mergem şi noi. Malek spune că animalele mă plac şi Hawkins a zis că n-ar fi corect ca eu să fiu singura femeie la bord, aşa că vii şi tu!

Constance ridică din sprâncene.

— Cu siguranţă că mi-ar plăcea să ies din cuşca asta, dar primul meu gând e că poate Malek vrea să ne ia şi să ne vândă dacă are nevoie de mai mulţi bani. Poate să obţină preţuri mai bune în Constantinopol.

Rory se strâmbă.

— Nu m-am gândit la asta. S-ar putea să ai dreptate. Dar să navigăm spre Turcia înseamnă ocazii pe care nu le avem când suntem închise aici ca nişte pui de găină.

— Cum arată acest căpitan Hawkins? Lângă ele se aşează un porumbel, şi Constance îi aruncă nişte firimituri rămase de la micul dejun. E un bărbat onorabil?

Rory nu consideră că ar trebui să mărturisească faptul că avusese impresia că îl întâlnise pe unul dintre eroii ei romantici în viaţa adevărată. Mai bine să se mărginească la fapte.

— Pare să fie. Am avut ocazia să discutăm puţin în vreme ce Malek era ocupat cu altceva. Din ce a spus Gabriel, are o mare experienţă în navigaţie incluzând spargerea de blocade.

— Sper să fie şi un bun negociator, spuse Constance.

— El şi Malek se cunosc cumva de dinainte,

deşi n-a fost timp să-mi povestească despre asta, răspunse Rory. E un ascultător aşa de bun, încât i-am spus despre ce scriem noi şi a fost de părere că poveştile s-ar putea vinde foarte bine.

— Serios? zise Constance încântată. Apoi râse. Suntem aşa de disperate să găsim cititori! Crezi că chiar asta a vrut să spună sau doar ţi-a făcut pe plac?

— Cred că asta era părerea lui. A fost mirat de ideea eroinelor noastre îndrăzneţe, aşa că poate că vom putea efectiv să ne găsim cititori, asta dacă vom reuşi să ne întoarcem vreodată în Anglia. Îşi ţuguie buzele gânditoare. Vorbind cu el, mi-am dat seama cât de greu ar fi să rescriu cărţile mai vechi pentru a le face pe eroine să fie mai feminine.

— Şi eu m-am gândit la asta, spuse Constance. Poate că ar trebui să scriem două genuri de cărţi sub nume diferite. Cărţile pe care le-am scris până acum ar putea fi sub numele de Contesa Alexander, o Lady Îndrăzneaţă, şi cărţi cu eroine mai cuminţi pot fi sub numele de… Se gândi, apoi zâmbi larg. Domnişoara Smith, o Lady Educată şi Persecutată.

Rory râse.

— Asta ar putea fi adevărat pentru eroinele în acel gen de poveşti, dar nu sunt sigură că e un nume bun de autoare. Domnişoara Smith, o Domnişoară Inocentă?

— Asta ar atrage mai mulţi cititori, spuse Constance cu un zâmbet. Va trebui să ne gândim la asta.

— M-am gândit la un subiect care s-ar potrivi

cu Lady Îndrăzneaţă. Imaginaţia mea se pare că nu vrea să se îndrepte spre domnişoare inocente.

— Nu, de obicei n-o face, încuviinţă Constance. Spune-mi despre ideea ta de poveste.

— Surori, spuse Rory. Una e o spărgătoare de blocadă îndrăzneaţă şi periculoasă, cealaltă, elegantă, frumoasă şi feminină, e capturată de corsari.

— Presupun că tu eşti sora cea îndrăzneaţă şi periculoasă, iar eu sunt cea feminină şi inutilă? spuse Constance cu un zâmbet.

— Prostii, personajele n-au nimic de-a face cu noi. Rory sări cu măreţie pe bancă, cu braţele ridicate ca şi cum ţinea într-o mână ridicată un hanger. Când Lady Frumuşica e vândută într-un harem din Coasta Berberă, Lady Îndrăzneaţă îşi foloseşte talentele de spărgătoare de blocadă pentru a se îndrepta degrabă spre Alger!

— Presupun că Lady Îndrăzneaţă va purta pantaloni când se va avânta pe funii, spuse verişoara ei. Dacă e în rochie sau poartă un veşmânt aşa cum ai tu acum, probabil că se va împiedica şi va cădea în perfectul ei năsuc.

Rory chicoti şi sări din nou pe pământ, băgându-şi sabia imaginară în teacă.

— Într-adevăr, costumaţia e foarte importantă în cărţile lui Lady Îndrăzneaţă.

— Intră în port ca şi cum corabia ei ar fi un vas comercial, spuse Constance încurajator. Asigurându-se că pilotul n-o duce într-o dană sub tunurile fortăreţei, pentru că atunci n-ar mai putea evada după ce o salvează pe sora ei.

— Exact. Lady Îndrăzneaţă nu se teme de pericol. Rory îşi trase un pliu al rochiei peste partea de jos a feţei şi se ghemui furişându-se prin curte, aruncându-şi privirile în jur. Îmbrăcată ca o servitoare, îmi croiesc drum prin harem să vă eliberez pe tine şi pe celelalte femei care ar dori să evadeze. O mare doză de curaj.

— Constat că ai abandonat ideea că personajele nu suntem noi, spuse Constance amuzată. Cine e iubitul?

— Eroul lui Lady Îndrăzneaţă este un căpitan al Marinei Regale care se îndrăgosteşte de ea şi e atât de fermecat, încât ea îl convinge s-o ajute în acţiunea de salvare.

Şi de ce s-a gândit Rory de îndată la un căpitan din Marina Regală? Probabil pentru că de-abia cunoscuse un bărbat dintr-o familie cu tradiţie în Marina Regală…

Constance se ridică şi îşi duse mâna la inimă cu un entuziasm afectat.

— Iubita mea soră, aici să mă salveze! Îşi flutură nebuneşte genele. Cine e acel bărbat chipeş de lângă tine? Îl pot avea eu?

— Nu, nu poţi! E al meu! Rory se aşează graţioasă din nou pe bancă. S-ar putea să fie nevoie să scriem o urmare. Ar putea fi o carte cu Domnişoara Inocentă ce va avea efectiv şanse să fie publicată.

Constance râse.

— Lady Frumuşica sună aşa de plictisitor. Poţi s-o faci să fie o spadasină iscusită care a învăţat să folosească o sabie încăierându-se cu fraţii ei mai

mari?

— Asta ar fi cu mult mai amuzant! Rory chicoti trist. Mă tem că suntem sortite să nu scriem niciodată o carte respectabilă.

— Poate că ar trebui să încercăm teatrul de amatori când ne vom întoarce în Anglia de vreme ce ne place să jucăm. Constance îşi adună hârtiile. Când plecăm spre Constantinopol?

— Se pare că peste trei zile. Malek Reis se grăbeşte tare şi căpitanul Hawkins spunea că ar fi posibil dacă Malek ar ajuta cu reechiparea necesară pentru a transporta lei în cuşcă, hipopotami şi aşa mai departe.

Constance clipi.

— Aşa de repede? Deşi bănuiesc că n-are prea mare importanţă. Nu este ca şi cum am avea prea multe bagaje de făcut.

— Aşa e, dar avem o altă sarcină. I-am cerut lui Malek permisiunea să vizitez echipajul lui *Devon Lady* pentru a le spune că s-ar putea întrevedea sfârşitul captivităţii lor. Căpitanul Hawkins a venit cu mine şi le-a explicat situaţia, spuse Rory. Chiar dacă nu există garanţii ale eliberării, au fost bucuroşi să audă că există speranţă.

— Cum se simt cei care au fost răniţi în atacul corsarilor? Câteva răni erau serioase, spuse Constance.

— S-au vindecat toţi. Marinarii şi-au lăsat barbă şi arată destul de periculoşi, dar sunt încă oamenii amabili cu care ne-am împrietenit. Uite aici adresele şi mesajele din partea lor către cei dragi.

Rory îi dădu paginile din carneţelul lui Gabriel,

gândindu-se să le scrie părinţilor ei, dar asta s-ar putea să nu fie înţelept dacă tatăl ei nu ştia că mama acţionase fără ştirea lui pentru a încerca s-o răscumpere.

— Am promis că o să scriem mesajele, şi Gabriel le va da consulului britanic să le trimită acasă. Le putem face pe toate până mâine?

— Aş zice că da. Constance luă foile, dar atenţia ei era concentrată asupra lui Rory. Ai o anumită notă în voce atunci când îl menţionezi pe acest căpitan Hawkins. Ce fel de om e în afară de a fi aparent onorabil?

Spre marea ei nemulţumire, Rory se surprinse roşind.

— E… foarte drăguţ. Îmi place de el.

Constance râni.

— E şi timpul ca vieţile noastre să capete un erou romantic. Se ridică de pe bancă. Şi acum, la treabă!

capitolul 7

Să urci un leu la bord nu era o treabă uşoară. Pentru că *Zephyr* mai avea cam o oră până la plecare, Gabriel străbătu corabia asigurându-se că totul e în ordine, dar se opri să se uite cum era îmbarcat leul. Celelalte animale fuseseră aduse cu o zi înainte pentru a avea timp să se acomodeze înainte ca leul să le deranjeze. Ţarcurile erau atât de noi, încât mirosul de lemn proaspăt tăiat se menţinea încă pe corabie.

Cuşca în care era Ghazi fu ridicată încet de pe

doc, dar în ciuda grijii muncitorului care opera scripetele, se legănă şi se învârti în aerul fierbinte al după-amiezii. Ghazi nu fu fericit, şi mugetul său furios îi făcu pe toţi cei care îl auziră să simtă cum îi străbat fiori primordiali de teamă pe spinare, inclusiv pe Gabriel.

Cei doi îngrijitori de lei ai lui Malek erau deja pe corabie având cu ei prăjini lungi. Când cuşca se balansă peste cala deschisă, îşi folosiră prăjinile pentru a echilibra şi a dirija cuşca pe când era coborâtă în adâncurile corabiei. Apoi coborâră sub punte pentru a-l aranja pe Ghazi, în vreme ce animalele ce se aflau deja la bord reacţionară cu behăituri, răgete şi gâgâituri.

Animalele fură îmbarcate în siguranţă împreună cu îngrijitorii lor şi se încărcară provizii pentru oameni şi animale. Tot ce mai trebuia acum era sosirea lui Malek, a gardienilor săi şi a celor două doamne captive. Sperând că vor apărea în curând, Gabriel se întoarse în cabina lui să verifice lunga listă a cerinţelor pentru călătorie. Aflase de timpuriu că o verificare dublă sau chiar triplă nu era niciodată un lucru rău.

În sinea lui, crezuse că va fi nevoie de un miracol să modifice corabia şi să încarce tot ce era necesar în trei zile, dar reuşiseră. Malek se ţinuse de cuvânt în ce priveşte asigurarea atât a oamenilor, cât şi a materialelor necesare; probabil că îi terorizase pe toţi cei implicaţi pentru a obţine o astfel de cooperare extraordinară într-o parte de lume unde totul mergea mai încet decât ar trebui.

După cum era de aşteptat, hipopotamii fură cei

mai dificili. Ei şi bazinul de apă fură instalaţi în siguranţă puţin mai în spate de mijlocul corabiei pentru că acolo era posibil să fie cea mai stabilă poziţie şi cel mai puţin probabil să deranjeze manevrarea vasului.

Ţarcurile pentru animalele pitice erau în spatele hipopotamilor, cu un culoar ce mergea între ele, iar hrana, culcuşurile şi îngrijitorii aranjaţi între ţarcuri. Tabloul era complet, şi Gabriel îşi putea doar imagina cum va fi atunci când vor ajunge în Constantinopol, dar îngrijitorii păreau capabili şi erau evident devotaţi sarcinilor lor.

În colţuri fuseseră agăţate hamacurile şi puse saltele oriunde se găsea un loc pentru păzitorii lui Malek. Gabriel bănuia că mulţi dintre ei vor ajunge să doarmă pe punte, unde aerul era curat.

Gabriel se afla în cabina lui, terminând de verificat lista când Landers bătu la uşă, apoi intră. Gabriel îşi ridică privirea.

— Toţi şi toate se află la bord?

— Câţiva dintre paznicii lui Malek au sosit, dar Malek, cu încă şase paznici şi cele două doamne nu s-au îmbarcat încă, răspunse secundul său. Poate aşteaptă să fie îmbarcat mai întâi leul. Abia aştept să cunosc animalul.

— Numai să nu-ţi pui mâna în cuşcă să-l necăjeşti. Ghazi arăta furios şi flămând când a sosit. Motanul corabiei dormea pe punte şi acum îşi ridicase capul şi se freca de mâna lui Gabriel, cerşind ostentativ mângâieri. El îl scărpină între urechi. Băiatul ăsta e o companie mult mai de nădejde. Chiar dacă încearcă să-ţi smulgă mâna, n-

o să reuşească. Deşi s-ar putea să-ţi dea sângele.

— Mă întreb dacă o să-l deranjeze prezenţa leului.

— Mai degrabă o să-l găsim în ţarc împrietenindu-se cu struţii sau moţăind pe spatele unuia dintre măgăruşi. Gabriel se uită la ceasul de pe perete. Malek şi suita lui ar face bine să ajungă degrabă. Ar fi ironic, după ce i-a tot zorit pe toţi să se mişte mai repede, să întârzie tocmai el momentul plecării.

— Abia aştept să-l cunosc, deşi poate că nu tot atât ca pe leu, spuse Landers. Malek pare a fi… contradictoriu.

— Aşa şi este. Leul e mai previzibil. Gabriel se încruntă. Aş vrea să ştiu de ce se simte aşa de obligat să meargă la Constantinopol cu oamenii, animalele şi nişte sclavi foarte vandabili.

— Cu siguranţă, odată ce doamnele sunt la bordul unei corăbii britanice le putem salva din sclavie! spuse Landers.

— Paznicii lui Malek sunt de două ori cât toţi membrii echipajului nostru şi sunt luptători mai experimentaţi. În plus, domnişoarele sunt ostatice de care depinde soarta echipajului vasului *Devon Lady*. Dacă fugim cu ele, marinarii aceia vor fi trimişi în mine sau măcelăriţi de-a dreptul. Lady Aurora n-ar accepta niciodată asta şi bănuiesc că e valabil şi pentru verişoara ei. Nişte domnişoare foarte onorabile.

— Acum vreau chiar mai mult să le cunosc! rosti Landers cu o lucire în ochi.

Zgomotul de pe punte crescu, şi Gabriel se

ridică să se uite afară. În sfârşit, sosea Malek şi anturajul său. Cantitatea de bagaje nu arăta rău. Fiind el însuşi marinar, probabil că Malek îşi amintise că spaţiul pe o corabie este limitat.

— Este momentul să ieşim şi să ne întâmpinăm pasagerii.

Când ajunseră pe puntea principală, Malek cobora de pe pasarelă pe vas. În spatele lui erau paznicii cu feţe severe cu cele două femei în mijlocul grupului, aşa încât nu era nicio şansă de scăpare. Ele erau complet ascunse şi înfăşurate în veşminte vaporoase, deschise la culoare, doar cu o despicătură deasupra ochilor. Era imposibil să le deosebeşti.

Nu. A doua femeie era Lady Aurora. El era sigur de asta, chiar dacă femeile păreau a fi identice.

Înaintă şi îşi înclină capul.

— Bun venit la bordul vasului *Zephyr*, Malek Reis. Acum că aţi ajuns, vom ridica imediat ancora.

— Voi veni cu tine pe punte la plecare, spuse Malek.

Gabriel îi făcu semn boțmanului care stătea în apropiere.

— Domnule Harris, arată-le paznicilor lui Malek Reis unde să-şi agaţe hamacurile şi unde îşi pot pune lucrurile. Se întoarse spre Landers. Lady Aurora, Lady Constance, acesta e secundul meu, domnul Landers. Vă va conduce la cabină.

Arătând mulţumit, Landers le conduse pe doamne. Cu toată lumea la bord, Gabriel dădu ordine să se ridice pânzele, şi *Zephyr* se avântă în

necunoscut.

*

Rory se uită spre Landers, un tânăr atractiv, cu păr roşcat-închis. Dacă aveau nevoie de un al doilea erou romantic, el se potrivea, deşi poate că îi va face părul mai închis, spre castaniu.

Neştiind că era distribuit într-un roman indecent, el zâmbi şi le spuse:

— Pe aici, doamnelor. Veţi sta în aceeaşi cabină. Îmi pare rău că nu există spaţiu pentru a vă da fiecăreia câte o cabină.

— Nu contează, domnule Landers, spuse Constance. Suntem obişnuite să stăm împreună.

Doi paznici le urmară pe Rory şi pe Constance sub punte. Rory se întrebă cât de mult timp vor mai avea gardieni. Nu vor mai avea nevoie de multă pază în mijlocul Mediteranei, căci unde să plece?

Cabina se afla la tribord, având paturi suprapuse. Sub patul de jos erau sertare pentru depozitare şi sub hublou mai era un lavoar mic şi o banchetă cu perne sub care se puteau depozita lucruri. Foarte înghesuit; capul domnului Landers aproape că atingea tavanul, dar era de ajuns.

— Îmi imaginez că doi ofiţeri de rang inferior au fost evacuaţi pentru ca noi să putem folosi această cabină? întrebă Rory.

— Da, dar au fost bucuroşi să vă lase s-o aveţi, le asigură secundul.

Unul dintre paznicii lui Malek îşi făcu apariţia

cu cufărul în care se aflau lucrurile amândurora. După ce se uită prin jur pentru a găsi loc, îl aşeză pe patul de jos, apoi se retrase.

Landers evaluă cufărul.

— Ar trebui să puteţi pune aproape toate lucrurile în spaţiile de depozitare de aici. Să-mi spuneţi după ce aţi despachetat, ca să luăm cufărul şi să-l punem în cală.

— Mulţumim, zise Rory închizând nerăbdătoare uşa cu doar ei trei înăuntru.

Abia dacă aveau loc în cabină. Imediat ce fură doar ei, îşi dădu jos vălul şi acoperământul de pe cap. Constance făcu la fel, scuturându-şi părul castaniu cu reflexe aurii cu un oftat de uşurare.

— Dacă Malek crede că o să călătorim tot drumul până la Constantinopol înfăşurate ca nişte budinci înăbuşite, ar face bine să se mai gândească!

Privirea admirativă a lui Landers se duse de la Rory la Constance.

— Căpitanul a spus că era o doamnă încântătoare şi verişoara ei, dar nu mi-a spus că sunt două doamne încântătoare. Cine e cine?

Constance zâmbi.

— Eşti un linguşitor, domnule Landers. Eu sunt Constance Hollings, dar nimeni nu mă bagă în seamă când Lady Aurora se află în încăpere.

— Asta pentru că eu sunt cea vorbăreaţă, îi explică Rory. De obicei mi se spune Rory mai degrabă decât Aurora, pentru că nu mă pricep prea bine să fiu formală şi câteodată mai ţip. Constance e adevărata doamnă.

— Văd că este, spuse Landers cu privirea aţintită încă asupra lui Constance.

Rory îi privi cu satisfacţie. Povestea asta avea nevoie de încă un erou, iar spre meritul lui Landers acesta era atras de drăgălăşenia liniştită a lui Constance, mai degrabă decât de înfăţişarea mai strălucitoare a lui Rory.

— Rory are dreptate, domnule Landers. Eşti un linguşitor, spuse Constance cu o dulce maliţiozitate. Îmi place asta la un bărbat.

Landers râse.

— E o reală plăcere să vă avem la bord pentru această călătorie, doamnelor. Unul dintre dezavantajele vieţii de marinar este lipsa unei prezenţe feminine. Acasă, în America, am fost crescut cu surori şi verişoare, şi fete din vecini în jurul meu. Mi-a lipsit asta.

— Eşti american? întrebă Constance cu interes.

— Da, şi mă bucur că războiul dintre ţările noastre e aproape terminat. Sunt din St. Michaels, un orăşel de pescari şi marinari din golful Chesapeake. Tata e acum constructor de vase, dar el şi căpitanul Hawkins au navigat împreună. Ei… Se opri. E o poveste lungă. Trebuie să merg pe punte pentru că ridicăm pânzele.

— Ne putem alătura căpitanului pe punte când plecăm? întrebă Rory. *Chiar* vrem să ne asigurăm că plecăm!

— Fireşte, spuse Landers. Atâta vreme cât nu ne staţi în cale.

Rory şi Constance schimbară o privire.

— Ne descurcăm singure până sus după ce ne

aranjăm, spuse Rory. Mulţumesc, domnule Landers.

El îşi înclină capul, apoi se retrase din micuţa cabină. Când Constance se aşează pe patul de jos, Rory deschise ferestruica să lase să intre aer proaspăt.

— La revedere, Alger!

— Dacă totul merge bine, spuse Constance, ne vom întoarce aici în câteva săptămâni să luăm echipajul lui *Devon Lady* şi apoi să ne îndreptăm spre casă.

Rory privi pe fereastră văzând cum *Zephyr* alunecă pe ape, îndepărtându-se de doc. Bărci de toate mărimile şi formele străbăteau portul larg, iar babilonia de sunete şi limbi se stinse treptat în vreme ce ei se îndepărtară de mal.

— Sper şi eu, Constance. Nici măcar nu-mi pot imagina ce ne aşteaptă şi se spune despre mine că am o imaginaţie bogată.

— Într-adevăr, aşa este! Constance îşi înclină capul într-o parte. Ce crezi despre introducerea domnului Landers drept eroul principal romantic pentru Doamna Frumuşică?

— Şi eu mă gândeam la fel, spuse Rory. În minte, i-am închis culoarea părului la castaniu.

— Cred că arată bine aşa cum e!

Rory îşi înăbuşi un zâmbet. Aşadar, secundul îi atrăsese într-adevăr atenţia lui Constance. Ei bine, un flirt la bordul corabiei cu un bărbat foarte drăguţ ar fi plăcut după săptămâni în captivitatea haremului.

— E momentul să despachetăm. Eu o să stau

pe patul de sus.

— E un lucru bun că erai băieţoasă şi îţi plăcea să te caţări, spuse Constance, întorcându-se şi desferecând preţiosul cufăr cu lucrurile lor ce călătorise din Anglia în India şi acum pe Coasta Berberă. Îmbrăcămintea era demodată, dar era *englezească*.

— Acum hai să ne întoarcem la adevăratele noastre fiinţe!

*

Pilotul algerian îi ghidă cu iscusinţă spre largul mării, apoi se întoarse pe bărcuţa ce îi urmase şi plecă. Deşi nu fusese la cârmă, Gabriel îşi petrecuse tot timpul pe punte urmărind eventualele probleme. Asta era treaba unui căpitan, la urma urmei.

Şi Malek se afla în apropiere, uitându-se la mare într-o tăcere împietrită. Gabriel se întrebă cât timp va trece până când celălalt bărbat îi va dezvălui adevăratul scop al acestei călătorii.

Bătea un vânt bun, aşa încât pânzele fură potrivite şi cârmaciul îndreptă vasul spre est. Relaxându-se, Gabriel se întoarse şi le văzu pe cele două doamne că stăteau tăcute în spatele lui, în veşmintele lor deschise la culoare.

Văzându-i privirea, Rory zâmbi îndrăzneţ şi îşi scoase veşmântul arăbesc şi acoperământul capului, apoi le aruncă în spatele ei. Vântul prinse pânza şi veşmântul flutură peste punte înainte de a ajunge la balustradă. Îmbrăcată într-o rochie de

culoarea caisei şi cu părul prins sus, arăta din nou ca ea însăşi. Ca o doamnă europeană.

Însoţitoarea ei făcu la fel, dezvăluind o rochie de un verde pal. Constance Hollings era o fată de o frumuseţe remarcabilă, cu o faţă dulce şi o distinctă asemănare cu verişoara ei Rory.

Gabriel le zâmbi amândurora.

— Arătaţi amândouă ca soarele şi luna. Bine aţi venit pe *Zephyr*! Sper că sunteţi mulţumite de cabina voastră?

— Întru totul, îl asigură Rory.

Malek se întoarse încruntat.

— Sunteţi captivele mele şi ar trebui să fiţi îmbrăcate aşa cum se cuvine!

Gabriel spuse blând:

— Dar sunt pe o corabie englezească şi cu siguranţă că au dreptul de a se îmbrăca precum englezoaicele. Se vor comporta la fel de bine, indiferent cum sunt îmbrăcate.

— Sau la fel de rău, spuse Rory veselă.

Malek mormăi. Nu era un om căruia să-i placă sfidarea. Gabriel continuă:

— Hai să-ţi arăt cabina, Malek Reis!

— Sper că mi-ai dat cabina căpitanului.

— Nu chiar. Gabriel îi făcu semn, şi Malek îl urmă jos şi spre pupă. Când deschise uşa spre cabina căpitanului, spuse: Nimeni nu mă scoate din patul meu, dar din respect pentru rangul tău, am pus tâmplarii corabiei să ridice un perete pentru a împărţi spaţiul. Patul meu este spre tribord, ţi s-a făcut o cameră la babord şi putem împărţi zona din mijloc.

Malek deschise uşa spre cabina de la babord ce era mică, dar frumos mobilată.

— E suficient, spuse el în silă.

— Va trebui să fie. Este tot ce are corabia mea mai bun de oferit. Gabriel ezită, dar acum că erau în largul mării, era momentul să pună întrebarea. Malek, e timpul să-mi spui de ce ai pornit-o în această călătorie. Ce demoni te gonesc?

capitolul 8

La întrebarea lui Gabriel, Malek se întoarse cu ochii fulgerând de mânie şi ameninţare.

— Dracu' să te ia, Hawkins!

— M-a luat dracu' de multe ori pân-acum, replică sec Gabriel. Renunţase să se lase intimidat de alţi bărbaţi după ce bunicul lui îl dezmoştenise. Eşti foarte diferit de omul pe care l-am cunoscut odinioară. Toată buna dispoziţie şi omenia au fost distruse de furie. De ce te-ai întors la a fi corsar când ai jurat că o să renunţi pentru totdeauna? De ce faci această călătorie de-a lungul Mediteranei cu oameni şi animale la bord? Oricare ar fi problema, pot fi mai de folos dacă ştiu care ţi-e scopul.

Furia lui Malek se topi, şi expresia lui deveni deznădăjduită.

— Observi al naibii de bine lucrurile, englez iscoditor, spuse el, dar iritarea din voce îi dispăruse.

— Corabia şi echipajul meu sunt în pericol în această călătorie şi nici măcar nu ştiu care sunt pericolele, zise Gabriel încet. Nu merit să ştiu

pentru binele tuturor celor de pe vas? Chiar şi a blestematului tău de leu ce vrea să omoare pe toată lumea care se apropie.

— Ghazi e imaginea mea, pentru că şi eu vreau să omor pe toată lumea. Pentru o clipă, Malek dezvălui o umbră a umorului pe care îl avusese odată. Apoi se îndreptă spre ferestruicile aşezate de-a lungul pupei, privind încordat spre mare. Soţia şi copiii mei, spuse el brusc. Un fiu de căţea de trei ori blestemat din Constantinopol a pus mâna pe ei.

Gabriel îşi ţinu răsuflarea, înţelegând cum acest coşmar era motivul tuturor acţiunilor lui Malek, precum şi a schimbărilor din comportamentul său.

— N-am ştiut că aveai o familie.

— Nu m-am însurat decât după ce tu plecaseşi de pe Coasta Berberă. Damla mea e… frumoasă ca o gazelă. De familie bună, educată, o perlă nepreţuită. I-a spus tatălui ei că nu se va mărita decât dacă îl va putea întâlni faţă în faţă pe cel propus a-i fi soţ, cu dreptul de a refuza dacă nu i-ar fi plăcut. Dar când ne-am întâlnit… Vocea i se înmuie. Am ştiut amândoi într-o clipă.

Gabriel se gândi la momentul şocant când o văzuse prima dată pe Rory, deşi din nefericire ea nu-i fusese prezentată drept posibilă mireasă.

— Ai fost binecuvântat, zise el cu aceeaşi blândeţe. Şi, de asemenea, binecuvântat cu copii?

— Fiul meu, Kadir, un omuleţ cu sufletul unui războinic. Şi o fetiţă, Maryam, care e bucuria vieţilor noastre.

I se putea auzi durerea din voce.

— Cum de i-ai pierdut?

— Tatăl Damlei, Qasim, a venit în Alger ca reprezentant oficial din Constantinopol. Şi-a clădit o viaţă aici, s-a însurat cu o algeriancă. Au avut doar un singur copil, pe Damla. Soţia lui a murit, şi el nu şi-a văzut familia din Constantinopol timp de mulţi ani, aşa încât, când a primit vestea că sănătatea mamei lui se deteriorase, a vrut să-şi ia fiica şi nepoţii s-o vadă până când nu era prea târziu. Plănuisem să îi însoţesc, dar în ultima clipă a intervenit o treabă importantă şi n-am mai putut pleca. Am intenţionat să plec şi eu, o săptămână sau două mai târziu. Nu părea a fi niciun pericol să plece fără mine.

— Au fost răpiţi undeva pe drum?

Malek încuviinţă.

— Ţi-l aminteşti pe vărul meu, Gürkan?

— Da, şi am şi cicatricele drept dovadă, spuse Gabriel. A decis că să-ţi ia familia e cea mai bună cale de a se răzbuna?

— Exact. După dezastrul său din Alger, şi-a dobândit alte galere de corsar.

— Cumpărate cu preţul sângelui?

— Ce altceva să facă porcul ăla odios? S-a stabilit în Constantinopol, dar naviga cu galerele lui din Tripoli şi avea spioni în Alger. Când a aflat de călătoria familiei mele, i-a urmărit cu cea mai rapidă galeră de corsari şi i-a capturat pe mare. Vocea lui Malek se înăspri. Măcar dacă aş fi fost acolo să-i apăr!

— Dacă ai fi fost acolo, cu siguranţă că ai fi fost mort, şi poate că şi familia ta odată cu tine,

sublinie Gabriel. De vreme ce tu erai ţinta şi nu erai acolo, trebuie să-şi fi dat seama că soţia şi copiii tăi au valoare ca ostatici. Din ce-mi amintesc eu despre Gürkan, n-ar fi irosit nimic de preţ.

— Mă rog să fie aşa. Vocea lui Malek era încordată. Imediat după ce Gürkan i-a capturat, am primit o scrisoare de la Damla, descriind ce se întâmplase. Era scrisă de mâna ei, aşa încât să ştiu că ea şi copiii supravieţuiseră atacului. Tatăl ei luptase să-i apere, dar a fost omorât. Era un om cumsecade, un învăţat. Curajos, dar nu era un luptător.

— În vreme ce tu eşti, dar un singur om nu poate înfrânge un vas plin cu corsari însetaţi de sânge.

— Aş *fi încercat*. Vocea lui Malek era abia o şoaptă.

„Şi ai fi murit încercând”. Fiind englez şi pragmatic.

Gabriel prefera să supravieţuiască şi să găsească un mod de a înfrânge duşmanul mai târziu.

— Aşadar, ai nevoie de această răscumpărare uriaşă pentru a-ţi elibera familia?

— Gürkan a zis o sumă pe care ştia că nu-mi stă în putinţă s-o plătesc. Aşadar, m-am întors la activitatea de corsar pentru a aduna mai mult. Speram ca răscumpărarea lui Lady Aurora să-mi aducă destul, dar n-a fost aşa şi n-am mai luat alţi prizonieri de o astfel de valoare.

Gabriel se încruntă.

— Animalele astea rare vor acoperi diferenţa?

— Aşa sper. Lui Gürkan îi plac noutăţile. Malek înghiţi. Am creat grădina zoologică pentru copii. Vizita la animale în serile răcoroase era una dintre marile plăceri ale familiei noastre.

Gabriel se gândi la un băieţel şi la o fetiţă şi mai mică jucându-se fericiţi cu măgăruşii şi căpriţele. O bucurie pentru un copil.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri să te ajut să-ţi aduci înapoi familia în siguranţă.

— Cred că vei încerca. Dar, Hawkins, te asigur! Malek se întoarse să privească pe fereastră. Dacă e necesar pentru salvarea familiei mele, voi vinde doamnele englezoaice haremurilor şi mă voi asigura ca tu şi echipajul tău să fiţi morţi pe o punte înecată în sânge.

Melodramatic, dar sincer.

— Hai să sperăm că nu se va ajunge la asta!

Malek scoase un sunet ciudat ce era aproape de un chicotit.

— Ce calm englezesc respingător! Nu te tulbură nimic?

— Foarte puţine. Pentru că Gabriel fusese încercat de atâtea pierderi când era tânăr, îşi pierduse înclinaţia de a se împotrivi sorţii. Calmul este mai puţin obositor decât mânia şi are avantajul de a-i enerva pe ceilalţi.

Malek izbucni în râs.

— Într-adevăr, aşa este.

— Revenind la treaba noastră, scopul tău e clar – să-ţi salvezi familia şi s-o aduci acasă, oricare ar fi preţul. Al meu e să te ajut să reuşeşti, iar pentru mine, eu, vasul şi echipajul meu să ajungem acasă

în siguranţă.

În particular, îi inclusese pe Rory, Constance şi echipajul corabiei *Devon Lady* în acea enumerare, dar n-o spusese cu glas tare. Exista şi aşa destulă tensiune în aer.

Malek spuse brusc:

— Corabia trebuie să fie întoarsă spre Mecca de cinci ori pe zi când ne rugăm.

Gabriel bănuia că Malek cerea asta ca un mod de a se simţi că el deţine controlul asupra unui lucru, când de fapt în chestiuni mult mai importante era neajutorat.

— Se poate face, dar asta înseamnă ca *Zephyr* să piardă timp la fiecare rugăciune. Vom ajunge la Constantinopol cu o zi sau două mai devreme dacă navigăm fără întrerupere şi folosim o busolă pentru ca aceia care se roagă să se îndrepte ei înşişi spre Mecca.

Malek se încruntă, apoi rosti posomorât:

— Bănuiesc că e mai bine să se folosească busola.

— Aşa se va face. Când este următoarea oră de rugăciune?

— Muezinul meu va striga în aproximativ o jumătate de oră.

— O să vorbesc cu echipajul de pe punte, aşa încât să se poată pregăti. Acum te las să te aranjezi în cabină.

Gabriel îşi înclină capul, apoi ieşi.

Exact de asta mai avea nevoie vasul: doi lei furioşi la bord.

*

Neliniştită în prima ei noapte într-un loc nou, în special pentru că ea şi Constance erau înghesuite ca aşternuturile într-un dulap, Rory coborî încet de pe patul ei de sus unde moţăise în cămăşuţa de noapte. Pe întuneric, îşi trase pe ea cel mai simplu halat, îşi înfăşură un şal pe umeri şi se strecură afară din cabină. Din fericire, Constance dormea buştean.

Nu văzu pe nimeni sub punte. Mişcându-se cu grijă pentru că era atât de întuneric, se îndreptă în sus spre puntea principală. Zbieretul grav al unui măgăruş somnoros răsună în adâncul corabiei. Doar gândul la fiinţele de dedesubt o făcu să zâmbească. Le va vizita a doua zi după ce corabia îşi va intra în ritmul normal.

Aerul pe punte era răcoros şi curat, briza mării desprinzându-i părul din coada împletită pentru noapte. O dungă subţire de lună împreună cu stelele luminau suficient vasul. Membrii echipajului în cart o văzură şi o salutară când ea se uită la ei, dar niciunul nu încercă să-i vorbească sau s-o oprească din drum. Noaptea pe o mare calmă era o vreme de pace şi de linişte.

Se îndreptă spre pupa, potrivindu-şi automat paşii după legănatul blând al vasului. În timp ce urca spre dunetă, fu surprinsă să vadă o siluetă lată în spate rezemată de balustradă, cu braţele încrucişate privind în noapte.

Chiar şi în lumina slabă a stelelor îl recunoscu pe căpitan. Sperând că nu-l va deranja compania

ei, i se alătură şi rămase în dreapta lui, încrucişându-şi şi ea braţele pe balustradă, fără a rosti vreun cuvânt. Dacă el nu voia să vorbească, va tăcea şi ea, dar îi plăcea să fie lângă el şi să se bucure de mişcarea mării care într-o astfel de noapte liniştită semăna cu legănarea braţelor unei mame.

El îşi întoarse capul şi apoi îi zâmbi în semn de bun venit.

— Fără astâmpăr în noapte?

Ea încuviinţă din cap.

— Îmi place să explorez o corabie când mă îmbarc prima dată, aşa încât să-i ştiu rostul. E aşa de bine să ies din harem! Zâmbi trist. Liniştea îmi oferă răgazul de a-mi face gânduri despre ce va aduce această călătorie.

— Ca noi toţi, murmură Gabriel.

Întrebă curioasă:

— Ştii de ce face Malek această călătorie lungă şi complicată? Poate că nu ştii tu însuţi sau, dacă ştii, poate că nu-mi vei spune, dar epitaful meu va suna aşa: „Nu strică niciodată să întrebi”.

— Nu e întotdeauna adevărat, dar curiozitatea e o fiară înfometată. Gabriel se uită în spatele lor, scrutând puntea principală. Timonierul era la cârmă nu departe de ei, dar stătea cu spatele şi zgomotul apei lovite de carena ce tăia valurile mării acoperea o discuţie discretă. Malek mi-a spus după ce ne-am îmbarcat. Nu e chiar un secret, dar mă îndoiesc că îl vrea pe buzele tuturor. Îi poţi spune verişoarei tale şi eu o să-i spun lui Landers, dar depinde de Malek dacă vrea să facă un anunţ

pentru toată lumea, dacă va dori asta.

Rory îl asigură:

— Eu şi Constance suntem discrete.

— Având în vedere viaţa ta aventuroasă, aş fi surprins dacă între timp n-ai fi învăţat să fii discretă. Gabriel se uită la ea cu o expresie serioasă. Soţia şi copiii lui Malek au fost răpiţi de către un duşman, unul dintre verii lui. Speră că banii şi animalele exotice vor fi de ajuns să-şi convingă vărul să-i elibereze familia. A spus foarte răspicat că va face totul pentru a-şi lua înapoi soţia şi copiii.

— Sfinte Dumnezeule! exclamă Rory, abia amintindu-şi să nu vorbească cu glas tare. Nu-i de mirare că omul arată de parcă ar răbufni în orice clipă. Este soţia lui favorită?

— Nu cred că mai are şi alte soţii. Din felul în care am discutat, e devotat soţiei lui, Damla. Deşi europenii sunt fascinaţi de ideea haremurilor, mulţi musulmani au doar o singură soţie. Ochii lui Gabriel licăriră amuzaţi. Câţiva mi-au spus că o singură soţie înseamnă mai mult decât suficiente necazuri şi cheltuieli.

— La fel s-ar putea spune şi despre soţi, spuse Rory caustică.

Gabriel chicoti.

— Cu toate astea, căsătoriile rămân apreciate.

— Există compensaţii, în special în nopţile friguroase.

Comentariul ei era amuzant, dar simţind căldura ce radia dinspre silueta lui puternică şi lată în spate, o trecu un fior la gândul de a fi în acelaşi

pat cu el şi nu numai pentru alinare în nopţile friguroase. Deşi se hotărâse cu multă vreme în urmă că o căsătorie nu i se potrivea, gândul de a-şi lua un amant devenise dintr-odată ispititor.

Simţind nevoia de a schimba subiectul, ea spuse:

— Malek are motive să creadă că poate apela la bunăvoinţa vărului său pentru a-şi elibera familia? Împreună cu o mită uriaşă, evident.

— Am făcut o dată câteva afaceri cu vărul lui, Gürkan, şi nu sunt sigur dacă are vreun strop de bunăvoinţă. Gabriel ezită, apoi continuă încet: E lacom, şi o răscumpărare mare ar putea fi de ajuns, dar bănuiesc că va fi mult mai complicat decât asta şi trebuie să te pregăteşti pentru orice. Malek a spus foarte limpede că va face totul – *totul* – pentru a-şi aduce familia acasă. Aşa cum atât de încântător a explicat, ne-ar vedea pe mine şi pe echipajul meu morţi cu toţii pe o punte plină de sânge, dacă asta ar fi necesar. Şi dacă are nevoie de mai mulţi bani, o să vă vândă pe tine şi pe verişoara ta celui care oferă cel mai mult.

capitolul 9

„O să vă vândă pe tine şi pe verişoara ta celui care oferă cel mai mult”. Cuvintele fură ca un duş cu apă rece. Rory expiră tremurând şi încercă să-şi ascundă teama.

— Mulţumesc. Aveam nevoie să-mi aduci aminte cât de nesigură e situaţia noastră. Aici în largul mării, pe un vas englezesc, e uşor să simt că

sunt liberă. Dar nu sunt.

— Sper să nu se întâmple ce-i mai rău. Dar aşa cum spui, situaţia e nesigură pentru noi toţi.

— Oamenii lui Malek sunt mai numeroşi decât echipajul tău şi probabil mai bine antrenaţi în luptă, şi bineînţeles echipajul vasului *Devon Lady* este încă în puterea lui. În Constantinopol vom fi intruşi într-o străveche capitală străină. Oftă. Imaginaţia mea bogată oferă prea multe feluri în care s-ar putea termina toate astea şi cele mai multe nu sunt rezultate fericite din punctul meu de vedere.

— E o pacoste să ai o imaginaţie bogată? întrebă Gabriel.

— Nimeni nu m-a întrebat vreodată asta, deşi câteodată am fost certată pentru ea! Se gândi. Imaginaţia face să fie mult prea uşor să văd catastrofe, cum ar fi un uriaş monstru marin adormit ce se trezeşte din culcuşul lui de pe fundul mării ca să tragă vasul ăsta în adâncurile ucigaşe.

Gabriel zâmbi.

— O posibilitate interesantă, deşi aş zice că e puţin probabilă.

— Şi eu zic la fel, dar am putea fi atacaţi de o furtună monstruoasă ce ar fi la fel de distructivă ca orice leviatan[3]. Am mereu astfel de idei ce-mi joacă prin minte. Mă pot distra la nesfârşit gândindu-mă „cum ar fi dacă?” şi ţesând poveşti.

— Foarte util dacă eşti pasager pe un vas într-un lung voiaj pe mare, comentă el.

— De asta eu şi Constance am scris atâtea

3 Monstru marin biblic ce apare în Vechiul Testament (n.tr.)

poveşti! Un alt rezultat bun al imaginaţiei este că puţine lucruri mă surprind, pentru că deja m-am gândit la atâtea posibilităţi. Se strâmbă. Întâmplător, mi-am imaginat cum ar fi să fim capturate de un corsar, deşi nu m-am aşteptat niciodată ca asta să se şi întâmple. Cu toate astea, iată-mă, îngrozită şi foarte supărată, dar nu prea surprinsă.

— Situaţia e instabilă, dar nu fără ieşire. Zâmbi strâmb. În prima mea săptămână în Portugalia, am fost condamnat la moarte de două ori, şi totuşi, iată-mă aici!

Ea clipi, abătută de la propriile griji.

— Cum ai reuşit să faci rost de două condamnări la moarte şi, mai important, cum de ai supravieţuit?

— Am fost rugat să preiau o însărcinare pentru un prieten. Ar fi trebuit să fie simplu, dar am avut ghinionul să ajung în Porto chiar când invadau francezii. Nişte soldaţi din partea locului m-au prins. Erau în toane rele şi, de vreme ce nu arătam şi nu vorbeam ca un portughez, au hotărât să mă spânzure ca fiind spion francez.

— Cum de au ajuns la concluzia asta? întrebă ea îngrozită.

— Aşa după cum spuneam, erau în toane rele, îi explică el. Aşa încât am fost spânzurat de cel mai apropiat copac, dar mâinile mi-au fost legate foarte prost şi am reuşit să mi le eliberez în timp ce mă sufocam. Am prins frânghia de deasupra capului şi am izbutit să continui să respir, în vreme ce făceam nişte acrobaţii spectaculoase pentru a mă

elibera. Nu-mi sunt clare toate amănuntele, dar câţiva au tras spre mine şi unul din gloanţe a retezat frânghia.

Rory îşi atinse gâtul, aproape simţind strangularea.

— Bănuiesc că nu ţi-a fost dat să mori în ziua aceea!

— Asta au hotărât aşa-zişii mei călăi, în special pentru că se apropia o furtună, şi un tunet ce cutremurase pământul explodase deasupra capetelor noastre, spuse el amuzat. Cineva strigase că e voia lui Dumnezeu ca eu să supravieţuiesc şi că ar trebui să-şi îndrepte atenţia spre armata franceză ce se apropia. Aşa că m-au lăsat gâfâind în noroi şi au plecat degrabă în căutarea duşmanului. Nu sunt sigur dacă a fost Dumnezeu sau norocul, dar nici că-mi păsa.

Uitându-se la el cu o groază fascinată, Rory zise:

— Aş folosi asta într-o carte, doar că nimeni nu m-ar crede. Ai fost vătămat grav de pe urma spânzurării?

— Abia am putut vorbi preţ de câteva zile. Vocea îi deveni răguşită. Şi vocea mi-a fost aspră ca de urs timp de două săptămâni, chiar aşa, dar am simţit că am scăpat uşor.

— Aşa aş zice şi eu! Cum ai ajuns să fii condamnat la moarte a doua oară?

— Oraşul era în fierbere în timp ce portughezii luptau cu invadatorii. Soldaţii locali au distrus podul principal peste râul Douro pentru a opri înaintarea francezilor, iar civilii de pe malul de nord

erau disperaţi să scape, când pe malul sudic au sosit alţi soldaţi francezi.

— Nu-i condamn. Francezii păreau a fi o forţă de neoprit ce va cuceri cele mai îndepărtate colţuri ale Europei.

— Aproape că au şi făcut-o. În cele din urmă, Portugalia a devenit primul pas pe drumul ce a dus la înfrângerea lui Napoleon, dar pe atunci în Porto domnea haosul, povesti el sumbru. Ai auzit vreodată de podul de bărci?

Ea se încruntă.

— Asta a fost acum vreo cinci ani, nu-i aşa? Da, am citit o relatare scrisă după luptă. Mici bărci au fost legate împreună pentru a crea un pod vremelnic spre malul de sud, dar s-a rupt în vreme ce lumea fugea de francezi. Mulţi oameni s-au înecat, nimeni nu ştie câţi anume.

El încuviinţă din cap cu expresia la fel de sumbră precum vocea.

— Din întâmplare, eu eram pe malul sudic şi am putut vedea podul când s-a rupt. Femei şi copii au căzut în apă ţipând, înecându-se sub ochii noştri. M-am alăturat salvatorilor care au intrat în apă ca să încerce să-i tragă afară.

Rory se cutremură când descrierea lui aduse la viaţă haosul şi panica.

— Ai putut să salvezi măcar câţiva? întrebă ea în şoaptă.

— Un număr mare de oameni au fost salvaţi. Am văzut un grup de călugăriţe şi elevii lor că au intrat în râu şi am mers după ele. Sunt un bun înotător şi am tras pe câţiva afară, şi ceilalţi

bărbaţi au făcut la fel. Privirea lui era înstrăinată ca şi cum îşi amintea de victimele ce nu putuseră fi salvate. Eram atât de prins să trag oamenii pe mal, încât n-am văzut compania de soldaţi francezi ce a atacat mulţimea de pe malul de sud. Câţiva dintre salvatori au scăpat, dar mulţi dintre noi am fost adunaţi sub ameninţarea puştilor. Francezii au lăsat femeile, copiii şi bătrânii să plece, dar i-au arestat pe bărbaţii de vârsta înrolării.

— Şi aşa ai fost condamnat din nou la moarte?

— Da, un adevărat diavol de colonel francez a descoperit că cinci dintre salvatori erau englezi, aşa că ne-a închis pe toţi într-un beci fără ferestre şi a ordonat ca a doua zi de dimineaţă să fim împuşcaţi ca spioni. Era mai uşor să ne împuşte decât să ne ia prizonieri. Gura i se strâmbă cu un umor trist. Cele două santinele erau cumsecade. Ne-au dat două sticle de rachiu destul de prost să ne ajute să trecem peste noapte.

— Cu toate astea, ai supravieţuit din nou, spuse ea slab. Cum de ai reuşit de data asta?

— Unul dintre bărbaţii din temniţă era inginer şi a descoperit un vechi tunel de evadare, spuse Gabriel. Am reuşit să ne târâm afară şi să fugim pe cai furaţi de la francezi. Înainte de a ne despărţi, ne-am numit „Ticăloşii Mântuiţi” şi ne-am promis să ţinem legătura prin intermediul librăriei Hatchard din Londra. Exista un plan nu prea clar că oricare dintre noi care ar fi supravieţuit războiului să se întâlnească şi să-şi istorisească unul altuia poveştilor aventurilor la nişte pahare de coniac cu adevărat bun.

Rory râse.

— Cât de tipic bărbătesc! Eu creez aventuri în minte, dar voi le-aţi trăit. Ai reuşit în misiunea care te-a dus în Portugalia?

— Da, un transportator englez de vinuri şi soţia lui portugheză care se temea de invazia francezilor mi-au cerut să-i duc părinţii la Londra. Odată ce am scăpat de a doua execuţie, i-am găsit şi am putut ajunge în siguranţă la vasul meu. Deoarece erau portughezi, nimeni nu i-a acuzat că ar fi spioni. Au spus că eu eram prostănacul lor de nepot care nu putea vorbi. Zâmbi. Să părăsim Porto a fost mult mai simplu decât să intrăm în oraş.

— Te-ai mai întâlnit cu vreunul dintre Ticăloşii Mântuiţi?

— Da, bărbatul care mi-a închiriat vasul să meargă în Statele Unite era unul dintre aceştia, mântuit mai degrabă decât irecuperabil. Mi-a spus că doi dintre ceilalţi trăiau, aşa încât sunt cel puţin patru. Acum că luptele s-au terminat, poate că vom reuşi să ne adunăm şi să bem împreună acel coniac.

Dacă fusese în stare să salveze o familie vârstnică din Portugalia în toiul unei invazii, poate că le putea salva pe ea şi pe Constance. Era un gând îmbucurător. Dorind să afle mai multe despre el, îl întrebă:

— Cum de ai ajuns să fii dezmoştenit? Mi-e greu să mi te imaginez drept un tânăr atât de nerespectabil încât familia ta să vrea să se spele pe mâini de tine.

Faţa lui se întunecă.

— Am vorbit destul despre mine. Povesteşte-mi despre India. N-am fost niciodată acolo.

Ignorând rugămintea lui, ea zise încet:

— Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să te întreb asta.

Expresia lui se relaxă.

— E mult mai uşor să vorbesc despre moarte, decât despre dezonoare.

Şi acea înstrăinare faţă de familie încă îl afecta profund. Fără să se gândească, Rory îşi puse mâna pe a lui, acolo unde se sprijinea de balustradă. Dorise ca acest gest să fie unul de consolare, dar era prima dată când se atingeau, şi ea fu şocată de un val de energie ce se simţea între ei. De sentimente. Îşi aminti gândul pe care îl avusese când îl văzuse pentru prima dată. „Bărbatul acesta. Acum”.

Tensionată, ar fi putut pretinde că momentul nu se întâmplase, dar înainte de a-şi putea retrage mâna, el îşi întrepătrunse degetele cu ale ei. Strânsoarea se simţea profund intimă, şi Rory se întrebă dacă el putea simţi doar atingând-o cât de tare îi bătea inima.

Gabriel o privi cu o intensitate ce făcea ca restul lumii să dispară.

— Ştiam că întoarcerea pe Coasta Berberă nu era înţeleaptă, spuse el într-o şoaptă răguşită. Dar de îndată ce ţi-am văzut portretul în medalionul mamei tale, am acceptat să merg. Trebuia.

Bucuroasă că el nu nega neaşteptata conexiune dintre ei, spuse puţin nesigură:

— E cu adevărat nepotrivit, nu-i aşa?

Concentrarea lui se relaxă într-un zâmbet.

— Aşa este. Cu un catarg între noi şi restul vasului, mă îndoiesc că cineva ne-ar vedea că ne ţinem de mână, dar dacă am fi văzuţi de către Malek sau de unul dintre oamenii lui, ar putea provoca necazuri. Orice altceva mai mult decât să ne ţinem de mână s-ar putea dovedi dezastruos.

Ea înghiţi în sec, imaginându-şi cum ar fi să fie luată în braţe pentru un sărut. Acel trup cald, puternic, de bărbat îmbrăţişând-o şi protejând-o. Energia focului sălbatic ar palpita prin întregul ei trup, inima i-ar bătea la unison cu a lui…

Se sili să-şi retragă mâna.

— Eu creez personaje romantice scandaloase care sunt atrase unul de altul după o singură privire, dar n-am trăit niciodată eu însămi ceva nici pe departe asemănător. Până acum.

Gabriel respiră cu greutate şi nu făcu nicio încercare de a-i lua din nou mâna sau de a o atinge în vreun alt fel.

— Orice este între noi poate fi trecător şi declanşat de împrejurări, dar e real. Şi e imposibil pentru noi să facem ceva în privinţa asta.

Rory înghiţi iarăşi cu greutate, ştiind că el s-ar putea să aibă dreptate cu privire la împrejurările ce declanşaseră această furtună de emoţii. Dar nu era de aceeaşi părere. Ar fi fost întotdeauna atrasă de Gabriel Hawkins, împrejurările doar grăbiseră evoluţia.

— O să visez la o nouă poveste cu salvatori îndrăzneţi şi eroi care scapă şi trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Zâmbetul lui era cald şi seducător, aproape la

fel de intim ca o mângâiere.

— Te rog s-o faci. Am auzit că, uneori, visurile se împlinesc. Cum sunt visurile tale?

Ea se gândi.

— Am visat să călătoresc spre tărâmuri îndepărtate. Am făcut asta şi nu mai vreau s-o fac din nou. Acum că Napoleon a abdicat, mi-ar plăcea să vizitez locuri de pe continent ce au fost închise englezilor atâţia ani. Dar chiar şi mai mult, vreau să merg acasă în Anglia şi să locuiesc destul de aproape de familia mea pentru a mă bucura de ei toţi, dar nu atât de aproape încât să ne sâcâim unii pe alţii.

El râse.

— Văd că te-ai gândit la asta.

— Nimic nu te face să visezi mai mult decât să fii ţinută captivă într-un harem. Vreau să ţes în continuare poveşti şi poate să le şi pot publica. Vreau să am un cămin primitor cu pisici şi câini, cai şi capre pitice şi o grădină. Plăceri simple.

Rory îşi mai dădu seama pentru prima dată că găsea atrăgătoare ideea unui soţ. Şi poate copii, deşi nu putea spune aşa ceva.

— Şi tu? Trebuie că iubeşti marea. E visul tău să continui a naviga în lumea largă ca un vânt ce suflă liber?

— Iubesc marea, dar iubesc şi uscatul. Îmi plac caii şi să călăresc, şi plimbările lungi prin păduri. Poate că o să mă retrag de pe mare şi o să-mi încep o nouă viaţă pe uscat. Poate că i-aş vizita pe acei membri ai familiei mele care încă m-ar primi.

Vocea i se subţie la ultima frază, şi ea îşi dădu

seama că se apropia prea mult de subiectul dezmoştenirii lui. Fu o uşurare să simtă ceva care se freca de gleznele ei.

Îşi coborî privirea şi văzu o pisică ciudată, aproape toată albă cu pete gri.

— Cine a venit în vizită?

— Motanul vasului, spuse Gabriel, acceptând un subiect mai puţin personal. Arată destul de neobişnuit. Se uită cruciş şi are picioare lungi ca de căprioară şi mai este ceva cu înclinarea urechilor lui, dar îşi face bine treaba. L-am angajat imediat ce a candidat pentru post.

— Care îi sunt îndatoririle?

Rory se aplecă şi scoase mici sunete ca de felină în încercarea de a-l atrage mai aproape, dar el se dădu repede înapoi, privind-o prudent.

— E prinzătorul oficial de şoareci al vasului. Cred că pisicile au existat pe corăbii de când navighează şi oamenii.

Ea zâmbi.

— Aşa de util pentru a păstra în siguranţă proviziile vasului, departe de dăunători. Cum a candidat pentru postul ăsta?

— A venit la mine cu un şoarece care încă se zbătea în bot. Apoi m-a privit drept în ochi şi i-a rupt gâtul. L-am angajat pe loc.

Ea râse.

— Aprig flăcăul! Cum îl cheamă?

— N-are niciun nume. E singura pisică de pe vas.

— Fireşte că merită un nume al lui!

Se aplecă şi încercă din nou să-l ademenească

mai aproape. Din nou, el fugi.

— Ce-ai zice de Spook, pentru că e sperios?

— Numele i se potriveşte bine, spuse Gabriel gânditor. Poate fi destul de prietenos odată ce se obişnuieşte cu tine. Îi place să doarmă pe biroul meu când lucrez acolo, dar o şterge dacă intră un străin.

— Aşa de uşor de speriat. Îţi place noul tău nume, Spook?

De data asta, motanul se apropie şi o lăsă pe Rory să-l scarpine pe cap. Blana lui era catifelată ca de iepure.

— Te place, observă Gabriel. Şi Malek a spus că animalele lui din menajerie te plac.

— Pentru că şi eu le plac pe ele.

Rory zâmbi în vreme ce Spook se învârtea pe lângă gleznele ei, o formă ştearsă, fantomatică în noapte. Poate că n-o să-l poată atinge pe căpitanul vasului, dar în schimb putea mângâia motanul. Era ceva. Îşi îndreptă spatele şi îşi ascunse un căscat.

— O să mă duc înapoi la cabina mea. A fost o zi lungă. E vreo şansă ca Spook să vină cu mine?

— Probabil că nu. Gabriel zâmbi. Dar nu strică niciodată dacă întrebi.

capitolul 10

Gabriel privi marea multă vreme după ce plecă Rory. Era ciudat să simtă o astfel de atracţie faţă de o femeie pe care tocmai o întâlnise şi pe care abia dacă o cunoştea. Cu toate astea, exista o comunicare de netăgăduit între ei. Nu mai întâlnise

niciodată o femeie care să-l atragă atât şi nu numai datorită frumuseţii ei. Era inteligentă, avea imaginaţie şi căldură.

Dar era la fel de neatins precum secera lunii de pe cer. Spera foarte tare s-o poată salva din captivitate, dar chiar şi aşa, abisul dintre ei era inimaginabil de mare. Dacă n-ar fi fost dezmoştenit, ar fi rămas în Marina Regală şi ar fi supravieţuit tuturor luptelor, poate că acum ar fi fost căpitan şi nu cu totul nepotrivit pentru o fiică de conte. Dar asta nu se întâmplase.

Dându-şi seama că aluneca spre autocompătimire, se îndepărtă de balustradă şi făcu un ultim tur al vasului. *Zephyr* îşi urma drumul, marinarii de cart erau vigilenţi, paznicii lui Malek nu făceau necazuri şi Mediterana contribuia cu o vreme excelentă. Dacă vânturile se menţineau şi nu se întâmpla nimic rău, puteau fi în Constantinopol cu o zi sau două mai devreme decât termenul de trei săptămâni estimat de el.

Şi după aceea? La fel ca Rory, se putea gândi la o sumedenie de posibile urmări, majoritatea lor fiind alarmante.

Deoarece totul era în perfectă ordine, se îndreptă spre cabină, obosit, dar nesigur cât de bine va putea dormi.

Imediat ce intră în cabină, simţi fumul. O clipă de teamă a marinarului faţă de focul pe mare fu urmată de recunoaşterea mirosului de tutun. În întunericul cabinei, văzu mica pâlpâire de lumină ce venea odată cu trasul din pipă. Malek, bineînţeles. Acum putea vedea silueta celuilalt

bărbat stând pe o banchetă sub ferestre în zona comună dintre cele două cabine ale lor.

Ferestrele de la pupă erau direct deasupra locului unde discutaseră el şi cu Rory. Păstrându-şi vocea normală, el observă:

— Nici tu n-ai putut să dormi?

— Nu. O altă pâlpâire a tutunului arzând, înainte ca Malek să rostească ameninţător: Dacă îmi ruinezi valoroasa captivă, o să-ţi jupoi pielea ta de porc englez pentru pierderea asta.

— N-a fost nicio ruinare, spuse Gabriel sec. Dacă m-ai auzit vorbind cu Lady Aurora, cu siguranţă că ştii asta.

— N-am putut înţelege vorbele, dar tonul era intim. Ca îndrăgostiţii şoptind în noapte.

— Am discutat despre trecutul nostru şi temerile ei privitoare la ce-i aduce viitorul. Lady Aurora l-a cunoscut pe motanul vasului şi a hotărât să-l boteze Spook. N-a fost o discuţie de îndrăgostiţi.

Ceea ce nu era chiar adevărul adevărat. Deşi vorbele nu erau drăgăstoase, subînţelesul fusese ceva mai mult.

— Poate că ar putea afla că îi place viaţa în harem. Mamei mele englezoaice i-a plăcut.

— Da, dar Lady Aurora iubeşte libertatea. Orice bărbat care o cumpără şi o duce în patul lui ar face mai bine să aibă grijă să nu lase cuţite prin jur.

— Ar trebui s-o dau lui Gürkan drept cadou special şi să mă asigur că are un cuţit la ea atunci când e predată, cugetă Malek.

Neliniştit, Gabriel îşi dădu seama că Malek

chiar s-ar putea să facă una ca asta.

— N-o să meargă. Dacă nu eşti soldat antrenat, să omori un om înjunghiindu-l cu sânge rece e aproape imposibil. În special pentru o femeie, după părerea mea.

Malek oftă.

— Din păcate, e adevărat. Nu mi-o pot imagina pe Damla a mea ucigând pe cineva decât doar pentru a-i salva pe copiii noştri.

— Să sperăm că Gürkan va fi mulţumit să te lase fără un ban şi să-şi facă propria menajerie cu animalele pe care i le aduci.

— Asta ar fi cea mai bună soluţie, fu de acord Malek.

Dar nu părea să creadă că una ca asta era posibil.

*

Constance zâmbi trezindu-se în legănatul uşor al vasului. Avusese un vis oribil cum că fusese luată captivă de către piraţii berberi şi închisă într-un harem.

Apoi se trezi de tot şi îşi dădu seama că nu era un vis. Fiecare muşchi al trupului i se încordă, ştiind că ea şi Rory se îndreptau spre Constantinopol unde s-ar putea să-şi trăiască tot restul vieţii în captivitate. Se sili să se relaxeze, muşchi cu muşchi – unul dintre secretele folositoare pe care le învăţase în India.

Când îşi stăpâni din nou nervii, se ridică cu grijă în capul oaselor pentru că de-abia era loc sub

tavan în patul de deasupra. Stând ridicată, văzu că Rory arăta pe jumătate trează.

— A fost plăcută plimbarea pe vas noaptea trecută? Nu e ca şi cum ar fi în aer liber, la ţară, dar cu siguranţă că e mai mult spaţiu decât aveam în haremul lui Malek.

— Îmi pare rău, am sperat să nu te deranjez. Rory se trezi de tot, arătând ciufulită şi obosită în lumina dimineţii. N-am prea putut dormi, aşa încât am plecat să explorez.

— Nu te-am auzit când ai plecat, dar uşa a scârţâit puţin când te-ai întors.

Constance se încruntă, începând să se îmbrace. Având în vedere dimensiunea cabinei, se puteau îmbrăca doar pe rând.

— A fost înţelept să rătăceşti noaptea pe un vas plin de străini, din care mai mult de jumătate judecă femeile foarte diferit de felul în care o fac englezii?

Acoperindu-şi un căscat, Rory îşi legănă picioarele pe marginea patului, deşi nu coborî, pentru că se îmbrăca Constance.

— A fost foarte liniştit. Echipajul de pe punte doar a făcut semn cu mâna, şi singura persoană cu care am vorbit a fost căpitanul Hawkins, care contempla marea de la pupă. Am discutat pentru o vreme; apoi m-am întors în cabină.

Tonul ei era prudent ales pentru a fi neutru, dar Constance văzu o tristeţe adâncă în ochii verişoarei ei.

— Îl placi foarte mult, nu-i aşa? întrebă încet.

Rory îşi muşcă buza.

— Prea mult, având în vedere împrejurările. Când sunt cu el, mă simt... înţeleasă. Acceptată. Nu doar admirată pentru înfăţişarea mea frumoasă pe care am moştenit-o de la mama şi pentru care nu-mi pot asuma niciun merit.

Acceptarea şi înţelegerea erau daruri nepreţuite, în special pentru o femeie care era considerată excentrică şi mult prea independentă. Constance era mai puţin excentrică şi independentă, dar îndeajuns pentru a înţelege atracţia.

— E şi foarte arătos, ceea ce nu strică niciodată.

Rory ridică privirea.

— Nu-i aşa că este? Atât de puternic, serios şi de încredere.

— Şi chipeş.

— Bănuiesc că da, dar asta contează mai puţin decât restul.

Un semn sigur când o femeie observă caracterul unui bărbat mai mult decât înfăţişarea plăcută. Constance îşi feri privirea, gândindu-se că durerea din ochii verişoarei ei era prea personală pentru a fi văzută de altcineva şi se căţără pe marginea patului ei să-şi pună ciorapii şi pantofii.

— Mă duc jos să mă uit puţin la menajerie înainte de micul dejun. Nu mi s-a permis să ies să vizitez animalele şi am fost întotdeauna invidioasă că tu le-ai văzut.

— Adu-ţi aminte că expunerea indecentă în faţa străinilor depravaţi însoţea vizitarea menajeriei, spuse Rory sec.

Constance se înfioră.

— Ştiu că ai urât să faci asta, dar te-ai descurcat cu mult mai bine decât aş fi făcut-o eu. Eu aş fi leşinat, ţipând de umilinţă.

Rory oftă.

— Poţi îndura multe atunci când n-ai de ales. Am găsit că e de folos să pretind că sunt unul dintre personajele mele imaginare, nu eu însămi. Când termin de îmbrăcat, mă duc direct la popota ofiţerilor pentru micul dejun. Ne vedem acolo. Mai târziu, putem merge jos în cală să petrecem mai mult timp cu animalele.

De sus, Constance putu auzi cum muezinul lui Malek chema credincioşii la rugăciune, aşa încât aşteptă să se termine tropăitul paşilor bărbaţilor care urcau spre puntea principală. Bănui că se vor ruga, apoi vor lua micul dejun, aşa încât ar fi un interval liniştit să viziteze menajeria.

— Atunci, ne vedem acolo. Acum te las să te îmbraci în linişte.

— Ce bine că niciuna din noi nu e prea mare! spuse Rory alunecând de pe patul de sus în spaţiul înghesuit din spatele verişoarei ei.

Constance auzi târşâit de picioare şi paşi deasupra capului. Căpitanul Hawkins pusese pe puntea principală o cutie mare, acoperită, pentru a depozita covoraşele de rugăciune pentru ritualul ce avea loc de cinci ori pe zi. Când auzi zgomotul uşor al covoraşelor ce erau aşezate pe scânduri, părăsi cabina.

Cu atâţia bărbaţi deasupra, coridoarele de pe vas erau pustii. Tambuchiul de pe puntea

principală era deschis, permiţând luminii să pătrundă pe scară, luminând treptele abrupte ce legau punţile până jos în cală. Afară, vremea era însorită şi plăcută şi, din cât putea vedea din pânze, vântul bătea destul de tare. *Zephyr* trebuie că realiza un timp bun.

Întorcându-se cu spatele la soare, coborî scările spre menajerie, folosindu-se de balustrade pentru că în acea zi marea era agitată şi vasul se legăna mai intens decât în ziua precedentă. Scările se terminau doar la câteva zeci de centimetri de un ţarc mare, de unde se putea auzi pleoscăitul apei.

Pleoscăitul venea de la hipopotamii pitici al căror ţarc era în mijlocul vasului, cu spaţii de mers de jur-împrejur la fiecare capăt. Felinare protejate cu grijă dădeau destulă lumină pentru a vedea spatele lucios şi închis la culoare al celor doi hipopotami pitici. Unul din ei era în mare parte scufundat în bazin, ţinându-şi doar ochii deasupra apei, în vreme ce al doilea moţăia pe o margine lată aflată în dreapta ţarcului.

În timp ce Constance se apropia de sălaşul hipopotamilor, cel de pe margine se aruncă dintr-odată în bazin, stropind cu apă în toate direcţiile. Râzând, ea se dădu înapoi şi evită mare parte din apa ce fusese împroşcată. Cu o dimineaţă în urmă, văzuse cum hipopotamii fuseseră coborâţi pe vas cu ajutorul unor chingi groase. Nu fuseseră prea fericiţi atunci, dar se părea că-şi reveniseră bine.

Obişnuitul miros de animal al cailor şi al măgarilor se amesteca cu mirosul altor creaturi

mai exotice.

Un culoar ducea pe mijlocul vasului, cu ţarcuri pentru diversele specii de-o parte şi de alta, şi fiecare ţarc era împrejmuit de grilaje solide din drugi rezistenţi de lemn ce urcau până în tavan, aşa încât nicio creatură mai agilă să nu poată sări afară.

Patru cai pitici de un gri-argintiu tropăiră nerăbdători când ea se opri lângă ţarcul lor.

— Ah, frumoşii mei dragi! îngână ea întinzându-şi mâna printre gratii să le mângâie boturile catifelate. Data viitoare o să vă aduc zahăr.

Căpriţele pitice erau adorabile, la fel şi măgăruşii. Struţii se uitară la ea cu dispreţ; capul masculului aproape că atingea tavanul. Era ciudat să-i vadă cum îşi menţin graţios echilibrul în legănatul vasului. I-ar fi plăcut să-i vadă alergând liber pe câmpiile africane.

Leul era tocmai înspre pupa, la capătul calei. Pentru a ţine departe prădătorul de celelalte animale, hrana, fânul şi celelalte provizii erau depozitate în zone speciale pe ambele laturi ale vasului. Ea observă că unii dintre îngrijitori îşi făcuseră culcuşuri printre baloturile de fân.

Îşi ţinu răsuflarea când ajunse lângă cuşca leului. Era minunat şi sălbatic, mergând fără odihnă de colo-colo, cu muşchii mişcându-se sub blana roşcată. Avea o coamă magnific de bogată şi se uita la ea cu o intensitate ce sugera că o măsura din priviri ca pe o posibilă pradă.

Cuşca lui era sigură, aşa încât nu se simţea

ameninţată, dar era uşor să vadă de ce leul era numit regele animalelor. Rory îi spusese că, de fapt, femelele dintr-o familie vânau, în vreme ce masculii lâncezeau şi erau doar decorativi, dar nu avea importanţă. Acesta arăta încă exact ca un rege.

Pierdută în admiraţie, nu observă că un bărbat ieşise din zona depozitelor sau că se apropia, zgomotul paşilor lui fiind acoperit de pleoscăitul hipopotamilor şi de behăitul caprelor.

Nu observă nimic până când nişte braţe o cuprinseră, şi mâini bătătorite o apucară de sâni.

capitolul 11

Pentru o clipă, Constance fu paralizată de atacul neaşteptat. Apoi se smuci înapoi şi se întoarse să vadă un bărbat scund şi slab cu un zâmbet ştirb. După haine, bănui că era unul dintre îngrijitorii de animale. Încercă să o zbughească, dar el o împinsese lângă cuşca leului.

Ea îşi lipi spatele de grilaj şi încercă să-şi amintească cuvintele arabe pentru „Pleacă!”

Când el rânji şi continuă s-o pipăie, ea îl împinse cu putere. Nu se gândise că-l putuse împinge atât de tare ca să-l îndepărteze cât mai mult, dar apoi recunoscu silueta solidă a secundului, domnul Landers, în spatele atacatorului ei. Cu o jumătate de cap mai înalt decât îngrijitorul şi furios, îi aruncă vreo câteva vorbe ce sunau a înjurături şi făcu un gest de retezare a gâtlejului.

Arătând nedumerit şi bodogănind defensiv, îngrijitorul o şterse pe coridor până când dispăru din vedere pe lângă ţarcul hipopotamilor. Ignorându-l, Landers se întoarse spre Constance, care îşi apăsase mâinile pe gură şi încerca să evite o criză puternică de isterie.

— Domnişoară Hollings, sunteţi teafără? întrebă el, îngrijorarea citindu-i-se pe faţă.

— Cred… cred că da, se bâlbâi ea, lăsându-şi mâinile jos şi luptându-se să se calmeze. Doar… şocată.

Pentru că tremura, el o sprijini prinzând-o ferm de braţ. Era minunat de înalt, de amabil şi de englez. Doar că nu era englez, ci american. Destul de aproape. Voia să se sprijine şi să se agaţe de el, în vreme ce îşi jelea durerea şi temerile pentru viitor, dar fireşte că nu putea.

— De ce m-a atacat? se sufocă ea. N-am făcut nimic pentru a-l provoca!

— Iertaţi-mă că spun asta, dar când v-a văzut cu capul şi faţa descoperite, probabil că a crezut că sunteţi o… sclavă care oferă servicii sexuale, adusă pe vas la dispoziţia oamenilor lui Malek, spuse Landers cu o voce alinătoare. O neînţelegere – şi una foarte supărătoare.

Ea roşi intens şi închise ochii.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Chiar în această dimineaţă, am avertizat-o pe Rory că nu e bine să colinde de una singură pe vas noaptea, în special pentru că atât de mulţi bărbaţi de aici aparţin altei culturi. Apoi am făcut exact acelaşi lucru acum. Dar nu m-aş fi gândit niciodată să fiu

atacată ziua în amiaza mare!

Se adună şi se îndepărtă de domnul Landers.

— O greşeală uşor de făcut, şi una pe care aţi făcut-o doar o dată. Expresia lui era serioasă. Vreţi să-l raportaţi căpitanului?

Ea ezită.

— Deoarece e unul dintre oamenii lui Malek, asta ar cauza complicaţii, nu-i aşa?

— Cred că Malek Reis ar dori să-l pedepsească, poate cu asprime, pentru că s-a manifestat atât de insultător faţă de una dintre prizonierele lui preţioase.

Vocea secundului era neutră, dar ea auzi implicaţiile nerostite.

— Deci omul ăla ar putea fi biciuit sau mai rău. Pare o pedeapsă prea mare pentru ceea ce a fost o neînţelegere. Aţi făcut o treabă bună băgând spaima în el, aşa că, după mine, ar fi mai bine să nu spunem nimic despre incident.

— E o hotărâre bună, domnişoară Hollings. Îi oferi braţul lui Constance. Permiteţi-mi să vă conduc sus, la popota ofiţerilor. O să vorbesc cu căpitanul neoficial, şi el îl poate ruga pe Malek să-şi avertizeze oamenii cum să se poarte în preajma doamnelor din Europa.

Recunoscătoare, ea îl luă de braţ pentru că picioarele îi erau încă nesigure, iar legănatul vasului nu o ajuta. Coridorul abia dacă era suficient de larg pentru ei doi, dar ea nu voia să-i dea drumul.

— Mi se pare că ştiţi înjurăturile arăbeşti.

El chicoti.

— Sunt primele cuvinte pe care le învaţă un marinar când ajunge într-un port nou. Sunt şi foarte utile.

Ea zâmbi şi îi aruncă o privire piezişă lui Landers în vreme ce se îndreptau spre scara ce ducea la următoarea punte. Era într-adevăr un bărbat foarte chipeş şi liniştitor. Ea decise că părul lui era mai mult castaniu decât roşu şi laolaltă cu ochii căprui, asta însemna că mai degrabă se bronza la soare decât se ardea ca roşcaţii. Părul de un arămiu-închis avea şuviţe aurii, şi trupul zvelt şi antrenat merita un studiu ulterior.

Ceea ce n-ar trebui să facă. Pe acest vas de diferite naţionalităţi şi ţeluri, începuse să-şi dea seama că existenţa a două tinere femei la bord doar tulbura acest amestec instabil.

— Oare nu se găsesc în depozitele vasului nişte ţesături potrivite pentru a face două eşarfe destul de lungi pe care eu şi Rory să le putem folosi pentru a ne acoperi aproape toată faţa atunci când circulăm pe corabie? Aşa ar fi mai uşor să evităm a-i mai tulbura pe îngrijitorii de animale.

Landers încuviinţă din cap în timp ce urcau scara unul lângă altul.

— E o idee excelentă. În Alger, am cumpărat câteva eşarfe lungi cadou pentru mama şi surorile mele, şi pentru verişoare, aşa că vă pot da câteva. Sunt destul de lungi pentru standardele de bună-cuviinţă din partea locului şi destul de uşoare ca să fie confortabile pe vreme însorită.

— Asta ar fi perfect. Mulţumesc.

Ajunseră în capul primului şir de scări şi

traversară scurta distanţă spre următorul şir. Urcând, Landers spuse:

— Ar fi înţelept ca întotdeauna să vă însoţească cineva atunci când coborâţi în cală spre menajerie. Pentru orice eventualitate.

Constance se încruntă.

— Urăsc să fiu atât de supusă restricţiilor pentru că bărbaţii pot fi aşa nişte brute, dar e un sfat bun.

— Din păcate, este adevărat că bărbaţii pot fi brute, spuse cu regret Landers. Îmi cer scuze în numele sexului meu.

— Ar fi trebuit să spun cu excepţia celor de faţă! exclamă Constance.

El chicoti.

— Nu vă faceţi griji, surorile mele m-au numit „brută” de nenumărate ori.

— Câte surori aveţi?

— Două, şi un frate mai mic. Sunt cel mai mare. Scutură din cap. Am lipsit prea multă vreme de acasă. Am vrut să văd lumea şi acum am văzut-o. După călătoria asta, mă întorc acasă pentru totdeauna.

— Cum e acolo? Seamănă cu Anglia?

— Saint Michaels e în Maryland, pe coasta de est a golfului Chesapeake. E un oraş de pescari şi marinari. Există câţiva constructori de vase, printre care şi tatăl meu, şi golful are unii dintre cei mai buni peşti din lume. Vocea îi deveni ironică. Am construit şi corăbii de corsari pentru a captura vase comerciale englezeşti în timpul războiului. N-am trăit în Anglia, aşa că nu ştiu prea bine cât de mult

seamănă cele două ţări, dar mă aştept să fie asemănătoare pentru că mulţi din oraş sunt de origine engleză.

În vocea lui, Constance putu auzi dorul de casă. Ea nu avea un cămin propriu-zis, cu excepţia lui Rory, care o luase la ea şi şi-o făcuse prietenă când nu avusese nimic.

— Cum e cu războiul dintre ţările noastre? Din ce am citit în ziare, au fost lupte îngrozitoare.

— Da, dar se spune că negocierile de pace din Ghent sunt aproape de final, fără mari schimbări de graniţe sau altceva, aşa încât războiul ar trebui să ia sfârşit în curând. Cred că stoparea Marinei Regale la Baltimore în septembrie a echilibrat balanţa. Zâmbi trist. N-am înţeles niciodată despre ce e războiul ăsta, aşa încât mă bucur că se sfârşeşte.

— Şi eu la fel! răspunse ea cu ardoare. Nu sunt de acord să ne luptăm cu Franţa, dar pot înţelege, pentru că am făcut-o de secole. Dar de ce să ne luptăm cu americanii care sunt fraţii şi verii noştri? Sper că, odată ce Napoleon dispare, vom putea avea o pace lungă şi înfloritoare.

— Nu putem decât spera.

Nu părea a fi deosebit de optimist.

Ajunseră pe puntea principală, aşa încât, fără tragere de inimă, ea îi lăsă braţul.

— E timpul să luăm micul dejun. Mai târziu eu şi Rory o să coborâm să privim din nou animalele. Împreună.

El îşi atinse marginea pălăriei.

— Pe mai târziu, domnişoară Hollings.

— Constance, spuse ea timid. De vreme ce suntem pe acelaşi vas şi eşti salvatorul meu.

— Constance, spuse el cu un zâmbet blând şi cald. Numele meu este Jason.

Îşi înclină capul şi plecă.

În vreme ce traversa puntea îndreptându-se spre popota ofiţerilor, ea îşi dădu seama că făcea acelaşi lucru ca Rory: găsea unul dintre bărbaţii din această călătorie mult prea atrăgător. Va trebui să-şi înăbuşe aceste sentimente.

Dar se va bucura de ele şi de amintirea zâmbetului lui pentru o vreme.

*

Când Constance sosi la popotă, lui Rory i se păru că arăta neatentă, dar nu află de ce până când nu se întoarseră în cabina lor. De mânerul uşii era atârnat un săculeţ de pânză cu numele lor pe el.

Când intrară în cabină, Rory deschise săculeţul şi găsi două eşarfe împăturite cu grijă. Se încruntă.

— Sunt foarte frumoase, dar cine ni le-a dat?

Constance luă eşarfa de un verde strălucitor şi o lăsă să se despăturească pentru a expune benzi de broderie de aur la ambele capete. Era cam de treizeci de centimetri lăţime şi cel puţin un metru şi optzeci lungime.

— Sunt de la domnul Landers. Când mă uitam la leu, am fost atacată de unul dintre îngrijitorii animalelor care se pare că a crezut că sunt... o femeie de proastă reputaţie.

Încercase să vorbească relaxat, dar vocea îi era prea puţin fermă.

— Ce?! Rory se uită şocată la verişoara ei. Îl poţi identifica pe bărbatul care te-a atacat? Trebuie raportat căpitanului Hawkins şi pedepsit!

Constance se lăsă să cadă pe patul ei şi îşi trecu nervoasă degetele peste eşarfa verde.

— Domnul Landers m-a salvat înainte să păţesc ceva şi mi-a explicat că, având capul şi faţa descoperite, m-a făcut să arăt ca şi cum nu eram o femeie respectabilă. A sugerat să purtăm eşarfe pe cap când suntem pe afară şi mi-a spus că va trimite două care sunt potrivite. După ce a băgat spaima în individul ăla, m-a întrebat dacă vreau să raportez incidentul, dar după ce am stat şi m-am gândit, am spus nu.

— De ce? Chiar şi dacă erai o *prostituată*, n-ar fi trebuit să te atace!

— De vreme ce atacul părea a fi o neînţelegere, m-am gândit că e mai bine să nu fac un raport oficial ce ar putea spori tensiunile pe vas. Domnul Landers a spus că va discuta neoficial cu căpitanul pentru a se asigura că nu se va mai întâmpla niciodată aşa ceva. Încercă să-şi înfăşoare eşarfa în jurul gâtului, a părţii de jos a feţei şi capului. Dacă trebuie să port o eşarfă, asta e foarte frumoasă.

— Îţi scoate în evidenţă ochii verzi. Rory se aşează pe bancheta de sub fereastră şi examină cealaltă eşarfă ce era asemănătoare ca stil, dar albastră în loc de verde. Slavă Cerului că domnul Landers nu era ocupat şi a putut să te salveze.

— Pe aici există şi brute, dar suntem norocoase că mulţi bărbaţi sunt amabili, cinstiţi şi protectori.

Auzind un ton neaşteptat în vocea verişoarei ei, Rory întrebă:

— Şi domnul Landers e un astfel de bărbat?

Constance roşi.

— Ca şi tine, am devenit ataşată prea mult de unul dintre bărbaţii de pe vas.

— Mă întreb dacă suntem sensibile pentru că ştim că această călătorie s-ar putea sfârşi prin a fi despărţite de cei la fel cu noi? întrebă Rory gânditoare.

— Bănuiesc că e posibil, spuse Constance. Cu toate astea, cred că l-aş găsi atractiv pe domnul Landers în orice împrejurări.

Rory se întrebă dacă ar fi aşa de atrasă de Gabriel Hawkins dacă n-ar fi în pericolul de a fi sclavă o viaţă întreagă. Nu, l-ar găsi atractiv oriunde pentru că nu era ca niciunul dintre bărbaţii pe care îi cunoscuse. Trăia într-o lume mai vastă decât cea în care fusese ea crescută, lumea din care de ani întregi se luptase să scape.

Se auzi un zgâriat la uşă. Constance spuse îngrijorată:

— Crezi că e un alt idiot de bărbat care are impresia că în cabina noastră e un bordel?

— Cred că un astfel de bărbat ar ciocăni sau ar zgâlţâi mânerul uşii sau ar mormăi cuvinte dulci în arabă.

Rory se duse lângă uşă şi o deschise cu grijă, apoi din reflex sări înapoi. Afară, stând în fund era Spook şi în bot avea un şobolan gri ce încă se

zbătea. Un şobolan *mare*.

— Sfinte Doamne! exclamă Constance ridicându-şi picioarele pe pat. Ce e creatura aia? Un fugar din menajeria lui Malek?

— E motanul vasului. L-am cunoscut aseară. Pentru că n-avea nume, l-am botezat Spook. Căpitanul Hawkins a spus că exact aşa s-a prezentat pentru postul de pisică a vasului. Şi-a făcut apariţia pe *Zephyr* ţinând în dinţi un şobolan ce se zbătea şi i-a frânt gâtul pentru a-şi dovedi calificarea.

— Cred că te place, spuse Constance, relaxându-se puţin. Ţi-a adus un cadou.

Rory tresări când Spook strânse şobolanul. Se auzi un pârâit tare şi rozătorul încetă să se mai zbată.

În călătoriile ei, Rory văzuse multe care ar fi putut fi considerate nepotrivite pentru ochii unei doamne, dar trebui să se îmbărbăteze pentru a spune:

— Ce prinzător bun de şoareci mai eşti, domnule Spook. Aştepţi o invitaţie să intri?

Se dădu într-o parte, şi motanul intră, lăsând şobolanul mort la picioarele ei.

— Bănuiesc că un şobolan cinstit e un cadou mai bun decât o poezie proastă din partea unui idiot de băiat care crede că sunt o doamnă perfectă. Spook, nu pari tentat să-ţi mănânci prada. Pot s-o arunc?

El se aşează din nou în fund şi se apucă să-şi spele faţa. Rory întrebă:

— Constance, vrei să faci tu onorurile?

Verişoara ei se scutură îndelung.

— Nu, mulţumesc! Pe tine te place.

După ce Rory descuie hubloul, folosi săculeţul de pânză în care fuseseră aduse eşarfele pentru a prinde cu băgare de seamă corpul nemişcat. Apoi îl azvârli de pe fereastră cât putu de tare.

După ce închise hubloul, se aşeză pe banchetă şi întinse o mână spre motan.

— E într-adevăr o fiinţă ce arată neobişnuit, nu-i aşa? Nişte dimensiuni ciudate, cu un cap prea mic pentru un trup destul de mare, nişte picioare absurd de lungi, iar petele cenuşii de pe cap şi spate sunt de două nuanţe diferite.

— Şi se uită cruciş. Arată de parcă e făcut din piese disparate rămase de la alte pisici, observă Constance. Eşti sigură că nu-i vreo rasă africană exotică?

— Din câte ştiu eu, e o pisică obişnuită. Dar arată adorabil, nu-i aşa?

— Dacă spui. Admit că arată interesant. Domnule Spook, vrei să vii aici să te scarpin pe cap?

Constance întinse o mână, invitându-l.

Ignorând-o, motanul se duse spre Rory şi i se aşeză înainte, cu privirea crucişă fixată pe chipul ei. Mişcându-se încet ca să nu-l sperie, ea îl scărpină între urechi. El se sprijini de ea şi începu să toarcă. Rory zâmbi şi continuă să-l scarpine pe cap şi pe gât.

— Aseară când am întrebat dacă ar vrea să petreacă noaptea cu noi, probabil că a luat-o drept o invitaţie.

— Ar fi putut să-şi facă apariţia fără cadou!

— Adevărat. Rory râse. Dar s-a asigurat că nu vom uita niciodată că l-am cunoscut!

capitolul 12

Când călătoreai cu pasageri potenţial ostili care depăşeau ca număr propriul echipaj, era nevoie de diplomaţie. Gabriel ar fi preferat să-l biciuiască pe bărbatul care o atacase pe domnişoara Hollings, dar el şi Malek căzuseră de acord că era mai înţelept să se ocupe de problemă neoficial. Gabriel îl lăudă pe Landers pentru înţelepciunea lui, şi Malek îi dăscăli pe oamenii lui în legătură cu modul corect de a acorda respect femeilor europene, deoarece mulţi dintre ei nu văzuseră niciodată astfel de fiinţe exotice, aparent îndrăzneţe.

Mai târziu în acea zi, Gabriel văzu că pasagerele lui se plimbau pe vas cu capetele discret înfăşurate în eşarfe ce le acopereau în întregime feţele, cu excepţia ochilor. Destul de ciudat, nu avea probleme în a le deosebi, chiar dacă aveau cam aceeaşi înălţime şi siluetă. Avea sentimentul că o putea găsi pe Lady Aurora chiar şi într-un beci de cărbune la miezul nopţii, şi nu era acesta un gând nesăbuit la un căpitan cu state vechi ca el?

Se depăşise o criză în călătorie, dar Constantinopolul era încă la cel puţin două săptămâni şi jumătate distanţă. Se întrebă care va fi următoarea criză. Rezolvarea crizelor era treaba

unui căpitan.

La cina de la popota ofiţerilor, doamnele îşi scoaseră eşarfele ca să poată mânca, şi Lady Aurora întreţinu comesenii povestind cum motanul vasului se invitase în cabina lor, dându-le în acelaşi timp dovada talentului său de vânător. Părea că reacţionase cu mai mult calm la vederea şobolanului ce se zbătea, decât o făcuse el când Spook se alăturase echipajului său.

După cină, doamnele îşi puseră din nou eşarfele şi se retraseră împreună în cabina lor. El le privi cu melancolie cum pleacă. Nesăbuit din partea lui să vrea ca Rory să se plimbe pe corabie în fiecare noapte, dar nu se putu abţine să nu spere.

Îi stătea în obicei să-şi facă rondul pe vas înainte de a se retrage, sfârşind la balustrada de la pupa unde se relaxa şi evalua cum va fi vremea în următoarele ore. În seara aceea, valurile erau mai agitate decât de obicei şi se simţea de parcă va veni ploaia înspre dimineaţă, dar nimic grav.

Pe când se uita înspre norii ce acopereau luna în creştere, gândurile i se întorceau obsesiv la modalitatea prin care să elibereze cu succes familia lui Malek şi pe cele două englezoaice captive. Nu-l cunoştea bine pe Gürkan, dar în negocierile sale anterioare, îl evaluase ca fiind o brută căreia îi plăcea să provoace durere.

Malek spera că banii de recompensă şi darurile îi vor elibera familia pentru că nu avea altă speranţă, dar Gabriel bănuia că Gürkan va accepta banii şi darurile, apoi îi va trânti lui Malek uşa în

nas.

Deşi Gabriel nu ştia prea multe despre sistemul juridic din Imperiul Otoman, era un fapt bine cunoscut că oamenii foarte bogaţi şi puternici puteau de obicei să comită fapte reprobabile pentru care alţii mai puţin importanţi ar fi fost executaţi. Dacă Malek l-ar acuza pe vărul lui că i-a răpit soţia şi copiii, Gürkan ar putea pretinde că sunt sclavi daţi drept cadou. Şi dacă Malek ar protesta prea mult, s-ar putea ca familia lui să moară de o misterioasă febră în haremul lui Gürkan. Malek ştia asta la fel de bine ca Gabriel. Situaţia era groaznică.

Nu-şi dădu seama cât de încordat devenise, până când un slab miros de rozmarin nu îl scoase din gândurile sale. Rory. Se întoarse şi zâmbi pe când ea se apropia, mişcându-se cu graţie de la un mâner la altul din cauza mării agitate.

— Căpitane, spuse ea cu o voce sfioasă, dar dăruindu-i un zâmbet ce strălucea precum o lumină în noapte.

El bănuia că zâmbetul cu care îi răspunse îl făcea să arate ca un idiot incoerent.

— Lady Aurora. V-aţi aranjat bine tu şi domnişoara Hollings?

O întrebase asta şi noaptea trecută? Probabil.

— Da, echipajul a fost extrem de amabil.

— Pentru că e vântos, vrei să ne mutăm aici? Se mişcă spre catargul de la pupa, la distanţă de câţiva paşi. Pe cealaltă parte era dulapul pe care îl amenajase pentru depozitarea covoraşelor de rugăciune. Căutând un subiect neutru de

conversaţie, el întrebă: Motanul s-a mutat cu tine şi domnişoara Hollings? Trebuie să i se aducă aminte că prima lui sarcină e să patruleze pe corabie şi să aplice legea din scurt pentru rozătoare.

Rory râse.

— A petrecut câtva timp stând pe patul lui Constance, dar a plecat când am ieşit şi a mers să se prezinte la datorie. Cred că acum chiar caută şoareci şi şobolani. Pisicile sunt realmente preţioase pe mare, nu-i aşa?

— Foarte. Rozătoarele pot distruge foarte repede proviziile unei corăbii. Nu există un antidot mai bun pentru asta decât pisicile.

— O să mă asigur să includ o pisică la bord odată cu eroina mea spărgătoare de blocadă. Constance făcea schiţe cu mine arătând curajoasă şi cutezătoare. Se încruntă. Trebuie să aflu mai multe despre hangere. Ai unul propriu?

— La drept vorbind, am, admise el. Cu toate că marea pare liniştită în seara asta, aici sunt ape potenţial periculoase. Dacă o mică barcă de piraţi se apropie şi încearcă să urce la bord, nu e de dorit să nu ai arme.

— Trebuie să-mi amintesc să pun asta în povestea mea. Pot vedea hangerul?

El scoase arma din teaca în mare parte ascunsă sub mantia lui lungă şi i-o arătă. Lama curbată luci scurt când luna ieşi dintre nori.

— Ai ceva experienţă cu săbiile?

Rory studie cu interes arma.

— Câteodată mă duelam cu fraţii mei mai mari,

dar foloseam floreta uşoară.

— Un hanger e mai scurt şi mult mai greu. Destul de greu cât să taie frânghii şi pânze şi la nevoie, chiar lemn. Îi arătă cum se apucă corect şi îi demonstră câteva mişcări de tăiere. E bun pentru lupta corp la corp şi nu cere atâta antrenament ca o sabie. De aceea e aşa de util pe corăbii.

— Pot să-l ţin?

De obicei, nu permitea altora să-i mânuiască hangerul, aşa că părea foarte personal să i-l dea lui Rory. Înmânându-i-l cu mânerul spre ea, spuse:

— Lama e foarte ascuţită, aşa că ai grijă!

Arma se lăsă greu în mâna ei când o apucă.

— E într-adevăr greu!

Îşi trecu degetele peste gravura fină de pe lama curbată, apoi o apucă ferm de mâner. Când ridică arma şi o mişcă cu grijă prin aer să înţeleagă felul în care o simţea în mână, observă:

— Să învârţi un hanger e mai greu decât pare. Eroina mea va trebui să aibă încheieturi puternice!

În faţa catargului era o bancă solidă, aşa că ea sări graţioasă pe aceasta, prinzându-se cu o mână de o parâmă pentru echilibru în timp ce se balansa odată cu mişcarea vasului.

— Priviţi la curajosul şi frumosul căpitan al celui mai rapid vas spărgător de blocadă de pe întinsul mărilor!

El vedea o zeiţă a vântului şi a mării. Şi ştia că imaginea lui Lady Aurora plină de viaţă şi râzând cu un hanger în mână, cu părul blond şi fusta fluturând în vânt, îl va însoţi până în clipa în care va muri. Cu gâtul strâns, spuse:

— Nu-i nevoie să-l fluturi decât dacă vasul e atacat. Ţine hangerul pe lângă corp, uitându-te cu nobleţe înspre mare cu ochii mijiţi scrutând zarea în căutarea corăbiilor inamice.

Rory chicoti.

— E greu să mă văd o ameninţare pentru cineva.

Cu siguranţă că era un pericol pentru inimile şi minţile bărbaţilor. Gabriel ridică mâna ca să recupereze arma.

— Mâine îl poţi examina mai îndeaproape la lumina zilei.

Ea îi dădu hangerul înapoi cu mânerul înspre el. Lui îi plăcu faptul că ea învăţa repede şi respecta potenţialul pericol al armelor. După ce-şi băgă hangerul în teacă, ridică mâna din nou s-o ajute să coboare.

Chiar atunci, *Zephyr* alunecă pe un val neobişnuit de înalt. Coborând, Rory îşi pierdu echilibrul şi o femeie atrăgătoare, moale şi caldă se prăvăli în braţele lui Gabriel. El reuşi cu greu să împiedice ca amândoi să nu se prăbuşească pe punte, dar anii de experienţă îi veniră în ajutor şi rămase nemişcat, ţinând-o strâns lângă el cu o singură mână.

Îngheţă, copleşit de emoţii. Cât timp trecuse de când ţinuse o femeie astfel? Mult prea mult timp, şi acea femeie nu fusese Rory Lawrence.

Ea s-ar fi putut da înapoi, dar în loc de asta, scoase un mic oftat de plăcere şi se lipi de el cu braţele pe pieptul lui şi obrazul frecându-se senzual de gâtul lui.

— N-ar trebui să vreau asta aşa de tare, zise ea răguşit.

— Nici eu.

Cu toate astea, efectiv nu se putu sili să-i dea drumul. Îi văzuse trupul încântător şi graţios abia acoperit de văluri de mătase şi îşi amintea fiecare detaliu al taliei şi al picioarelor ei zvelte, dar şi al sânilor perfecţi. Ţintuit locului de un amestec ameţitor de dorinţă şi emoţii, îşi trecu mâinile peste rotunjimile ei minunate şi îşi dori să fie lipit de ea piele pe piele, apropiaţi precum Adam şi Eva.

Căutând, gura lui o găsi pe a ei într-un sărut plin de farmec şi încântare. Buzele ei erau calde şi catifelate, nu întru totul lipsită de experienţă, dar departe de a fi o cunoscătoare. Reacţia lui deveni brusc o dorinţă arzătoare. Voia să fie a lui, s-o protejeze, s-o lege de el pentru totdeauna.

Clopotul corabiei sună prin întuneric. De opt ori. Miezul nopţii, schimbarea cartului şi cu mult peste momentul de a se depărta unul de celălalt. Sfinte Doamne, ce făcea el sărutând-o la doar câţiva metri în spatele cârmaciului?

Se sili să-i dea drumul şi se dădu înapoi, cu o mână sprijinind-o încă din cauza tangajului vasului.

— Asta n-ar fi trebuit să se întâmple, rosti el aspru.

— Cu toate astea, găsesc că e imposibil să spun că-mi pare rău, răspunse ea cu o voce nesigură şi ochii larg deschişi de o plăcere şocată.

Era caldă şi doritoare, imposibil să-i rezişti. Totuşi trebuia. *El trebuia*. Trase adânc aer în piept şi îşi retrase mâna, strângându-şi degetele în

pumn.

— Asta e calea spre nebunie.

— Prefer nebunia realităţii. Se înfioră şi se îndepărtă până când spatele i se sprijini de catarg. Ovalul feţei îi era palid când se uită spre el. Măcar de-aş fi fost o femeie liberă, aş fi putut explora nebunia asta! Dar nu sunt şi nu pot.

Gabriel luptase corp la corp pe punţi alunecoase pline de sânge, şi închipuirea lui îi oferea imagini paralizante ale unei astfel de lupte pe *Zephyr*. Oamenii lui tăiaţi de cei ai lui Malek. Bucătarul, musul, Landers. Şi Dumnezeu ştie ce s-ar întâmpla cu femeile.

Nu putea permite unei dorinţe nesăbuite să-i pună în pericol pe toţi cei de pe corabie. Deşi nu putea regreta îmbrăţişarea, când începu să-şi recapete controlul, jură că nu va mai permite să se repete vreodată.

— Există nişte subiecte sigure de discuţie în vreme ce creierele noastre îşi revin?

Rory zâmbi cu tristeţe.

— Nu cred că există. Să vorbim despre prezent e destul de periculos. Viitorul este deprimant. Poate că trecutul e sigur?

— Şi trecutul îşi are pericolele lui, rosti el crispat.

Ea îşi înclină capul într-o parte.

— În trecutul tău există Marina Regală şi dezmoştenirea. Sunt prea întunecate pentru a fi discutate?

El ezită, pentru că erau subiecte pe care prefera să le evite. Totuşi ţinea foarte mult la Rory.

Deşi nu aveau un viitor şi nici prezentul nu era prea promiţător, voia să-i dezvăluie câte ceva despre el într-un gest de încredere şi intimitate.

— Întunecate, dar nu atât de întunecate încât să nu poată fi discutate.

— Ai spus că n-ai făcut nimic despre care să crezi că era greşit, chiar dacă era împotriva regulilor. Ce ai făcut atât de groaznic încât ai fost dezmoştenit la o vârstă aşa tânără? Ai pierdut prea mulţi bani la cărţi? Ai băut prea mult? Te-ai îndrăgostit de o femeie cu totul nepotrivită?

— Nimic atât de nevinovat. Am părăsit puntea unui vas pe care-l comandam, în mijlocul unei lupte.

Rory se uită la el.

— Nu din laşitate, sunt sigură.

Încordarea lui se risipi puţin.

— A fost mai mult ceva asemănător cu un accident. Eram un proaspăt locotenent pe o fregată. Am avut ghinionul să întâlnim un vas de război francez cu mult mai mare şi ne-a făcut zob. Unul dintre aspiranţi era rănit, aşa încât l-am dus sub punte la medicul vasului.

— Desigur că asta era permis.

— Nu şi dacă eşti căpitan. Toţi trei ofiţerii care erau de rang mai mare fuseseră omorâţi aproape în acelaşi timp, lăsându-mă pe mine la comandă. Am fost acuzat de părăsirea postului şi adus în faţa Curţii Marţiale, dar din cauza vârstei mele tinere şi a numelui de familie onorabil, mi s-a permis să demisionez în dizgraţie.

— Asta nu-i corect!

El ridică din umeri.

— Regulamentele de război nu sunt despre corectitudine. Sunt despre datorie. Eu nu mi-am făcut datoria. Bunicul a spus foarte clar că şi-ar fi dorit să mor onorabil în misiune.

Ea icni şi instinctiv îi atinse mâna, apoi şi-o retrase repede. Dar atingerea degetelor ei, la fel şi compasiunea stăruiau.

Gabriel îşi îndreptă atenţia spre mare.

— Tata a murit onorabil într-o bătălie pe mare când aveam cinci ani. Nu l-am cunoscut prea bine pentru că mereu era pe mare, dar am câteva amintiri dragi despre el. Mama murise deja, aşa încât am fost crescut de bunici. Bunicul avea pretenţii mari. Nu m-am ridicat la nivelul lor.

— Câţi ani aveai când ai fost dezmoştenit?

— Optsprezece.

Ea se încruntă.

— E o vârstă foarte fragedă pentru a fi proscris. Tinerii fac adesea greşeli. E o parte a maturizării.

— Marina Regală are o toleranţă scăzută pentru greşeli. Cea a bunicului meu era chiar şi mai scăzută, spuse el categoric.

— Ai fi fost mai fericit dacă asta nu s-ar fi întâmplat şi ai fi rămas în Marina Regală? întrebă ea pe neaşteptate.

Gabriel ezită.

— Nu m-am gândit prea mult la ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Viaţa mea a fost mai complicată şi mai interesantă decât dacă aş fi urmat cursul previzibil. Cred că cel mai mare regret al meu este

înstrăinarea faţă de familie. Ocazional, am schimbat scrisori cu o mătuşă care le-a transmis bunicii, dar n-am mai întâlnit niciun alt membru al familiei din ziua în care am fost dezmoştenit.

Rory se strâmbă.

— Mă faci să fiu recunoscătoare pentru familia mea. Te-ai gândit să te întorci să vezi dacă a trecut destul timp pentru a vă împăca?

— Nu, spuse el categoric. Bunicul nu e genul de om dispus să ierte şi n-ar fi de acord cu alegerile pe care le-am făcut.

— În cazul ăsta, el are de pierdut. Ea îşi atinse buzele cu degetele şi îi trimise o bezea. O decizie înţeleaptă, pentru că, dacă se atingeau din nou, ar fi fost tare greu să se despartă. Somn uşor, căpitane, rosti ea încet.

Apoi se întoarse şi se îndepărtă, ţinându-se de mânere pentru a-şi menţine echilibrul.

El se uită cum pleacă şi se întrebă dacă ar fi existat vreo cale prin care să se fi putut întâlni şi să dea curs atracţiei lor într-un chip onorabil. Dar nu s-ar fi cunoscut dacă ea n-ar fi fost capturată.

Bănuia că exista o şansă ca Malek să-l poată convinge pe Gürkan să-i elibereze pe soţia şi copiii lui fără a trebui să le vândă pe prizonierele sale englezoaice. Dar asta era al naibii de puţin probabil.

*

În loc să urle la lună despre nedreptatea de a întâlni bărbatul potrivit într-un moment catastrofal

de nepotrivit, Rory încercă să analizeze misterele atracţiei. În poveştile ei, tot ce avea de făcut era să îi spună eroului ei cutezător să se îndrăgostească nebuneşte de frumoasa şi aventuroasa eroină – erau personajele ei şi trebuiau fără doar şi poate să-i dea ascultare.

Viaţa adevărată era cu mult mai complicată. Ea văzuse oameni care în mod cu totul de necrezut se îndrăgostiseră nebuneşte unul de altul, dar de ce? Era o reacţie fizică, aşa cum pisicile reacţionau la iarba mâţelor?

Gabriel ar râde dacă i-ar spune că el era iarba mâţelor pentru ea. Simţi cum abdomenul i se crispează la acest gând. Voia să petreacă un timp cu el, să dezlege misterele atracţiei. Să *asculte* de misterul atracţiei.

Mai bine să petreacă timp gândindu-se la felul în care să evadeze din harem.

Când coborî în cabină, din umbre apăru o siluetă nedesluşită şi i se frecă de glezne. Ea se aplecă să-l scarpine pe cap. Ce dulce era Spook, simţind când avea nevoie de alinare.

— Ţi-a mai spus cineva că mutra ta e mai degrabă lungă şi cabalină? şopti ea. Eşti cea mai ciudată pisică pe care am văzut-o vreodată, dar aşa de scumpă. Vii să dormi pe patul meu?

El merse după ea, aşa încât la urma urmei poate avea noroc să doarmă cu cineva în seara asta. Dacă nu-l putea avea pe Gabriel, îi plăcea să-l aibă pe motanul lui Gabriel.

capitolul 13

Lui Constance îi plăceau călătoriile pe mare şi i-ar fi plăcut şi asta mai mult dacă n-ar fi fost atât de conştientă de felul în care urma să se sfârşească. Petrecuseră opt zile cu o vreme însorită şi plăcută şi erau probabil la vreo două săptămâni distanţă de Constantinopol. Încercă să nu se gândească la asta; învăţase de timpuriu să trăiască în prezent mai degrabă decât să se irosească făcându-şi griji.

După micul dejun, ea şi Rory se întoarseră în cabină, şi Rory lucră la povestea ei actuală ce nu mergea bine. Constance zise în treacăt:

— Cred că o să mă duc jos în menajerie cu blocul de desen. Ai vrea să vii cu mine?

Rory scutură din cap.

— Crezi că o să fii însoţită de secundul tău chipeş?

Constance roşi.

— Nu plănuiam, dar se pare că e liber dimineaţa cam la această oră şi e de părere că n-ar trebui să circulăm singure.

— Un tip foarte onorabil, spuse Rory zâmbind. Ne vedem mai târziu.

Constance îşi luă eşarfa şi o înfăşură în jurul capului şi a jumătăţii inferioare a feţei. Devenise foarte pricepută la asta. Apoi îşi luă săculeţul cu materialele de desen şi urcă spre puntea principală.

De la incidentul cu îngrijitorul, se ferea de oamenii lui Malek. Erau cam cincizeci la număr,

aproape dublul echipajului de pe *Zephyr*, şi hamacurile şi saltelele lor erau peste tot pe vas. Se comportau ca nişte soldaţi, şi ea nu se îndoia că s-ar descurca bine într-o luptă.

Dar erau bine-crescuţi. Se rugau, discutau împreună, moţăiau la soare pe partea din faţă a punţii şi se angajau în ceea ce păreau a fi jocuri de noroc. Deşi le priveau cu interes pe Constance şi pe Rory, eşarfele de pe cap îi împiedicau să le arate un prea mare interes.

Ea privi spre mare şi îşi ţinu răsuflarea când văzu un grup de delfini sărind în spatele vasului. Neputând să reziste, îşi scoase blocul de desen şi un creion începând o scurtă schiţă, încercând să prindă arcul graţios al trupurilor lor lucitoare pe când se aruncau în aer, ca apoi să se prăbuşească înapoi în apă.

— Pare că se distrează de minune, spuse Jason Landers din spatele ei.

Ea tresări, şi creionul mâzgăli hârtia.

— Ce bine că a sosit protectorul meu! spuse ea cu o privire piezişă spre secund. Când desenez, adesea pierd noţiunea a ceea ce se întâmplă în jurul meu.

— De aceea sunt aici, să te însoţesc în menajerie, dacă asta e destinaţia ta.

— Da, este, aşa că îţi mulţumesc, domnule.

Cuvintele erau formale, dar ochii lor dansară când se uitară unul la altul. Ea se simţea mai fericită şi mai în siguranţă cu el alături.

În timp ce se îndreptau spre scara tambuchiului, Constance spuse:

— Azi o să desenez capre. De obicei Rory scrie, dar mă gândeam să scriu şi eu însămi o poveste.

— Poveşti de aventuri gotice despre capre? întrebă el nesigur.

Constance râse.

— Nu, doar o simplă poveste pentru copii. Las poveştile de aventuri pe seama lui Rory. Haremul avusese întotdeauna copii, aşa că indiferent unde ar ajunge, poate că poveştile ei ar găsi ascultători. Te pot convinge să pozezi cu ele?

— O să fiu eroul principal al unei poveşti despre un bărbat şi caprele lui? întrebă el rânjind.

— Ah, nu, caprele sunt eroii principali. Personajul principal este Blackie, un animăluţ mic şi neastâmpărat. Tu eşti doar de decor, spuse ea cu o expresie de inocenţă în ochi.

El râse.

— Va trebui să faci o a doua schiţă pe care s-o pot lua acasă s-o arăt familiei ca să-mi poată admira succesul monden.

Constance râse împreună cu el, regretând că nu va vedea momentul când el îi va arăta mamei lui desenul. Îi plăceau poveştile lui despre cum crescuse în America. Golful Chesapeake era o prezenţă constantă în viaţa comunităţii lui, ceea ce părea simplu şi normal. Mai relaxată şi mai pragmatică decât viaţa pe care o cunoscuse ea în Anglia.

Când ajunseră la menajerie, Jason deschise ţarcul caprelor şi intră.

— Vrei să vii cu mine?

— Nu, caprele o să-mi mănânce blocul de

desen şi creioanele.

Constance îşi trase eşarfa jos pe umeri şi se aşeză cu picioarele încrucişate în afara ţarului. Avea talentul de a face mici schiţe rapide pe care le dezvolta ulterior.

El chicoti când zăvorî poarta, în aşa fel încât micile fiinţe să nu poată scăpa.

— Deci e în regulă ca ele să-mi mănânce nasturii, dar tu nu rişti blocul de desen.

— Exact, replică ea neimpresionată. Eşti mai mare decât ele, şi sunt sigură că îţi poţi apăra cu brio nasturii.

El rânji. Ei îi plăcea tachinarea asta dintre ei. Cu o duzină de trăsături de condei, îl desenă pe Jason înconjurat peste tot de capre. Imposibil să prindă strălucirea din ochii lui, dar îi plăcea să încerce.

Aflase de timpuriu că atunci când desena o fiinţă sau un lucru reuşea să le vadă cu adevărat, iar după aceea nu le mai uita. Îi plăcea cum îi ieşeau urechile doar puţin în afară şi de data asta îi observă o cicatrice foarte fină pe bărbie, probabil rezultatul unui accident din copilărie.

Jason îngenunche şi începu să se joace relaxat cu caprele, apoi spuse pe un ton de conversaţie:

— Mă gândeam la casa pe care o s-o construiesc atunci când o să mă întorc în St. Michaels. Am nişte idei. Ai putea să schiţezi un plan al casei dacă-ţi spun ce vreau? Mă gândesc la ceva asemănător cu casa părinţilor mei, dar ceva mai spaţioasă. Mai mult soare şi mai mult aer pe timp de vară când e foarte cald.

— M-aş bucura să-ţi fac schiţa.

Tonul ei era lejer, dar gâtul i se strânse gândindu-se că nu va vedea niciodată casa aceea. Nu se îndoia că, odată ce Jason se întorcea acasă, nu-i va trebui mult timp până când o să găsească o fată cu care să împartă casa. Spera ca acea mireasă necunoscută să fie destul de bună pentru el.

— O s-o construieşti în oraş?

— Nu, puţin în afara oraşului. Am deja pământul. E o proprietate destul de mare lângă părinţii mei. Are o privelişte frumoasă a unuia dintre pâraie şi e loc pentru grădini, o livadă şi o păşune pentru animale.

— Îţi place să fii atât de aproape de familia ta? Multă lume preferă o oarecare distanţă.

— Ei sunt printre oamenii mei preferaţi, spuse el vesel. De ce să vreau să mă stabilesc în altă parte?

Constance schiţă o capră care sărea.

— Eşti norocos.

Auzind un ton mai încordat în vocea ei, el o privi, surprins.

— Nu te împaci aşa de bine cu familia ta? Tu şi Lady Aurora păreţi a fi foarte apropiate.

— Suntem, dar ea e singura din familia Lawrence pe care o cunosc cu adevărat. Sunt din partea de unde vine oaia neagră a familiei.

El înclină capul într-o parte.

— Mie îmi pari destul de respectabilă.

Constance se gândi puţin, apoi se hotărî să-i explice, aşa încât el să nu regrete vreodată că n-au

avut şansa să construiască o relaţie mai apropiată.

— Tata era mezinul familiei şi era atât de scandalos încât bunicul l-a dezmoştenit. Era înclinat spre tot felul de excese. Băutură, jocuri de noroc… Se concentra să prindă înclinaţia exactă a urechii unei capre. Să facă copii din flori cu servitoarele.

Jason deveni serios.

— Aşa te-ai născut?

Ea încuviinţă din cap şi întoarse o nouă pagină.

— Mama era lăptăreasă şi a murit când m-a născut. Tata a fost omorât într-un accident de vânătoare când eram doar un bebeluş. Nu că s-ar fi interesat de vreo odraslă din flori, în special de o fată.

Cu vocea blândă, Jason întrebă:

— Cine te-a crescut?

— Mama lui a fost anunţată de existenţa mea şi a crezut de cuviinţă că familia ar trebui să îşi asume responsabilitatea pentru mine.

— Aşa aş crede şi eu, la naiba! exclamă Jason, apoi îşi ceru scuze. Îmi pare rău pentru limbaj. Dar eşti o Lawrence şi ar fi trebuit să fii crescută ca atare.

Constance ridică din umeri.

— Văduva Lady Lawrence m-a dat spre adopţie unui doctor şi soţiei lui. Erau mai în vârstă şi nu aveau copii, aşa încât s-au bucurat să mă aibă pe mine, precum şi o rentă pentru a acoperi cheltuielile cu mine. M-au găsit de folos. Gătitul, curăţenia, ajutorul la cabinet. M-am bucurat să învăţ câteva cunoştinţe medicale.

— Nu par a fi fost deloc foarte afectuoşi, spuse Jason precaut.

— Nu erau, dar s-au purtat destul de bine cu mine. M-au hrănit, m-au îmbrăcat şi mi-au dat o educaţie bună şi aproape că nici nu m-au bătut. Dar renta s-a sfârşit când am împlinit optsprezece ani, aşa încât m-au măritat cu un fermier mai în vârstă care locuia în apropiere.

— Sper că el s-a purtat cu tine mai bine decât părinţii tăi adoptivi!

— El voia o îngrijitoare mai mult decât o soţie, dar era cumsecade în felul lui. Când a murit, ferma a revenit unui nepot însurat care a spus că puteam rămâne ca amantă a lui. Făcu o schiţă foarte rapidă a nepotului şi i-o arătă. Poţi să vezi de ce nu am fost dispusă să accept.

Jason se încruntă.

— Nepotul arată ca un porc îmbuibat.

— Sunt foarte bună la caricaturi, spuse Constance sec. Dar apoi soarta mi s-a schimbat. O cunoscusem pe Rory cu un an sau doi înainte, şi ea ghicise că trebuie să fiu o Lawrence, chiar dacă bunica ei nu spusese nimănui din familie despre mine. Rory a fost de părere că era scandalos.

— Aşa şi era! Bunicul tău era conte. Meritai mult mai mult.

— Aşa a crezut şi Rory. După ce soţul meu a murit, i-am scris şi am întrebat-o dacă în casa Lawrence nu era nevoie de o cameristă, pentru că trebuia să mă angajez undeva. Atunci, m-a întrebat dacă nu vreau să devin însoţitoarea ei în călătorii. Fireşte că am spus da.

Jason îndepărtă cu grijă o căpriţă ce-i sărise pe umăr.

— Pare că e o relaţie benefică pentru amândouă.

Constance zâmbi.

— Într-adevăr, aşa e. Surorile ei sunt toate mai mari decât Rory, drăguţe, dar mult mai tradiţionaliste. Rory a zis că are nevoie de o soră căreia să-i placă să fie la fel de excentrică precum era şi ea. A funcţionat de minune pentru amândouă. Cel puţin până acum.

El se ridică şi îşi scutură genunchii de paie, apoi o privi cu seriozitate printre zăbrelele ţarcului.

— Încep să înţeleg de ce mi-ai plăcut atât de mult încă de la început. Pentru că eşti puternică, în aceeaşi măsură în care eşti şi drăguţă. Optimistă şi înţeleaptă cu mult peste vârsta ta.

Constance îl privi uimită.

— Bănuiesc că sunt optimistă, dar nu sunt prin nimic deosebită.

— Ba da, eşti. El se uită la ea, cu inima în privire. Aş vrea tare mult să te iau acasă la mine, în St. Michaels, ca să-mi poţi cunoaşte familia, să mă ajuţi să-mi construiesc casa şi să locuieşti cu mine în ea până când moartea ne va despărţi.

Ea îşi muşcă buza, aproape de lacrimi. Primise multe oferte dezonorante, dar nici pe departe ceva care să semene cu o cerere adevărată în căsătorie.

— Mi-ar plăcea şi mie asta, dar nu e să fie.

El nu-şi abătu privirea.

— Poate că da, poate că nu. Noi, americanii, nu suntem atât de dispuşi să acceptăm inevitabilul ca

voi, englezii. Vom vedea.

Încă o capră încercă să-i sară pe umăr şi nu reuşi, zgâriind cu micuţele ei copite pe când aluneca de pe el. El rânji şi luă mica fiinţă în braţe.

— În ce alte poziţii ar trebui să mai stau cu făpturile astea micuţe?

Bucuroasă să schimbe subiectul, ea întrebă:

— Paiele sunt destul de curate ca să te aşezi acolo?

— Paiele sunt în ordine – demnitatea mea e ruinată.

Dar zâmbi, aşezându-se pe jos cu căpriţele roată lângă el.

Ea începu să schiţeze. Poate că nu-i va sta niciodată alături în acea casă dintr-o ţară îndepărtată, dar va avea întotdeauna aceste amintiri preţioase cu ei amândoi şi căpriţele acelea jucăuşe.

capitolul 14

Rory evitase discuţiile cu Gabriel, şi el făcuse la fel, deşi era imposibil să se evite cu totul când mâncau împreună la popota ofiţerilor. Câteodată privirile li se întâlneau, şi ea simţea un şoc de energie ca şi cum mergea târându-şi picioarele pe un covor în vreme de iarnă. Făcea tot ce-i stătea în putinţă să îşi controleze şi expresia, la fel cum făcea şi el, pentru că a-şi expune sentimentele nu folosea nimănui.

Cu toate astea, când ea şi Constance merseră să ia micul dejun la popotă după zece zile pe mare,

ea îl văzu pe Gabriel lângă balustradă şi nu putu rezista ispitei de a i se alătura. Cu siguranţă, era destul de sigur să schimbe câteva cuvinte în plină zi şi în văzul tuturor.

Pentru că secundul se îndrepta spre Constance pe punte pentru a-i da bineţe, Rory se duse înspre balustradă, păstrând o distanţă sigură de vreo treizeci de centimetri între ei.

— Ceaţa matinală sugerează o vreme rea? întrebă ea. Sau priveşti marea ca să vezi alte corăbii?

În ochii lui se putea vedea un zâmbet când o salută, deşi faţa îi era prudent de neutră.

— Bănuiesc că în seara asta va fi ceaţă, dar examinarea mea e mai generală. Astea nu sunt nişte ape sigure. Făcu un gest spre punctul de observaţie de sus. De aceea, oamenii cu cei mai buni ochi stau de veghe.

Rory îşi umbri ochii cu o mână şi se uită înspre orizont.

— Văd nişte vele mici în câteva locuri. Pescari poate?

El îi urmări privirea.

— Da, acelea sunt bărci de pescuit.

Privirea ei se mută mai deoparte şi îşi miji ochii să vadă mai bine la distanţă. Apoi răsuflarea îi deveni întretăiată, cuprinsă de un şoc de gheaţă.

— Înspre noi se îndreaptă galere de corsari!

Îl simţi cum devine cu totul concentrat, deşi nu dădea niciun semn de îngrijorare. După un lung moment, spuse:

— Este un caz foarte rar de miraj numit „fata

morgana”. Când condiţiile de vreme sunt potrivite, imaginile pot fi reflectate pe mari distanţe, aşa că vedem ceva ce se află cu mult dincolo de orizont. Se spune că mitul „Olandezului zburător” a fost inspirat de o fată morgana.

Ea fixă imaginea cu privirea şi mâna ce ţinea balustrada se mai relaxă.

— Sclipeşte. Îşi schimbă forma. Acum apare ca două vase întoarse pe dos. Îi aruncă o privire piezişă. Dar eşti încă întrucâtva îngrijorat.

Cu privirea fixată spre orizont, el spuse:

— Întotdeauna. Suntem la nord de Tripoli, unul dintre marile cuiburi de piraţi. Atacurile corsarilor s-au îndesit în decursul ultimilor doi ani de-a lungul întregii Coaste Berbere, aşa după cum ştii. Dacă ar fi să fim atacaţi, aici ar fi cel mai probabil loc.

Punând lucrurile cap la cap, ea concluzionă:

— Acum câteva zile i-am văzut pe ofiţerii tăi şi pe Malek îndreptându-se spre salonul tău. I-ai chemat la o discuţie să-i alertezi pe toţi?

El ezită, apoi încuviinţă.

— Da, şi să facem un plan pentru orice s-ar întâmpla. Echipajul meu e compus din marinari, nu din soldaţi, dar luptă bine dacă e nevoie şi sunt foarte buni la folosirea tunurilor de pe corabie. Oamenii lui Malek sunt cu adevărat soldaţi, mai degrabă ca mateloţii de pe vasele Marinei Regale. Oricine ne-ar ataca ar regreta.

Bănuind că mai există şi alte motive de îngrijorare, Rory întrebă:

— În general, corsarii sunt mai activi acum, dar Gürkan are vreo legătură cu corsarii din Tripoli?

Gabriel îi aruncă o privire piezişă.

— Eşti foarte perspicace. Da, are. E un om foarte bogat şi puternic şi are o poziţie înaltă la curtea otomană. La un moment dat, avea vase de corsari în toate oraşele pirat importante de pe Coasta Berberă. A fost alungat din Alger acum zece ani, şi Malek a contribuit la asta. Şi de asta, mersul la el în Constantinopol e aşa de periculos. Dar Malek e disperat şi nu are de ales, dacă vrea să-şi recapete familia.

Ea îşi strânse buzele gânditoare.

— Aşadar, e dispus să-şi rişte viaţa pentru soţia şi copiii lui. E de admirat un bărbat atât de devotat familiei lui.

— Aşa e, dar sunt mai puţin încântat de faptul că pune şi vieţile noastre în pericol, replică Gabriel sec. Cu cât ne apropiem mai mult de Constantinopol, cu atât îngrijorarea îmi sporeşte. Expresia lui deveni tristă. Doamne fereşte, să nu spui asta nimănui! Căpitanul unei nave trebuie să fie întotdeauna calm şi încrezător.

— Joci foarte bine rolul unui căpitan calm şi încrezător, îl asigură ea. Dar eşti îndreptăţit să ai griji personale.

La fel ca ea. Şi la fel ca Gabriel, cu cât se apropiau mai mult de destinaţie, cu atât devenea mai neliniştită. Fără a sta pe gânduri, întrebă:

— Ai participat şi tu la împrejurarea când l-a alungat pe Gürkan din Alger?

— Da. E o poveste de spus altă dată. Se întoarse şi îi aruncă privirea plină de forţă a căpitanului. Dacă suntem atacaţi, promite-mi că tu

şi domnişoara Hollings veţi sta în cabină până când se termină lupta. Nu poţi face nimic, şi prezenţa ta în mijlocul luptei i-ar distrage pe oamenii mei.

Ea ezită, ştiind că el are dreptate.

— Nu mă pricep să mă ascund în siguranţă.

— Câteodată trebuie să facem lucruri la care nu ne pricepem. Privirea lui era neînduplecată. Şi ăsta e unul dintre ele.

Ea trase adânc aer în piept.

— Foarte bine. Ştiu că ai dreptate.

— Am. Vocea i se îmblânzi. Nu vreau să-mi fac griji în privinţa ta.

Ea îşi dorea să nu aibă de ce să-şi facă griji pentru el, dar dacă se ajungea la lupte, ştia că se va afla acolo unde lupta e mai grea.

*

Gabriel învăţase de mult că supravieţuirea într-o lume ameninţătoare cerea un al şaselea simţ pentru pericole. Deşi galerele de corsari pe care le văzuse Rory erau un miraj şi nu se aflau în apropiere, avea o presimţire neagră că acele galere îndepărtate îl căutau pe *Zephyr*, şi bărcile de pescuit poate că cercetau marea trimise de ele.

Mai rău, vremea favoriza atacurile; pentru prima dată în această călătorie, vasul fu înghiţit de o lume a nopţii unei ceţi dese. O vreme perfectă pentru o ambuscadă.

Fără a putea dormi, Gabriel se înarmă cu hangerul, pistolul şi un pumnal şi urcă să patruleze pe punte şi să aştepte pericolul pe care îl simţea

cum se apropie.

Nu fu surprins să-l vadă pe Malek la pupă, privind şi ascultând, la fel de înarmat ca Gabriel.

— Şi tu simţi, nu-i aşa? întrebă Gabriel încet.

Malek încuviinţă din cap, un gest aproape invizibil în noaptea ceţoasă.

— Da, sunt monştri în ceaţă.

— Crezi că Gürkan a trimis corsari la Tripoli să atace?

— Da, spuse categoric Malek. Cu siguranţă, are agenţi în Alger care au văzut când am plecat. O corabie foarte rapidă ar fi putut să ducă un mesaj la Tripoli să-i avertizeze de apropierea noastră.

— Marea e imensă, spuse Gabriel, ştiind că asta nu-i va face să fie în siguranţă.

— Dar cele mai bune şi mai rapide rute spre est sunt bine cunoscute. Sunt acolo, Hawkins. Îi pot simţi.

Malek n-ar fi supravieţuit atât de mult timp dacă n-ar fi avut un simţ al pericolului egal cu cel al lui Gabriel.

— Oamenii tăi sunt în alertă?

— Dorm cu săbiile pregătite.

— Sper ca duşmanul să vină în noaptea asta şi să se termine odată, spuse Gabriel. De ce nu te odihneşti puţin? Nu e bine să fim amândoi obosiţi.

— Poţi să te odihneşti în noaptea asta? zise brusc Malek.

— Probabil că nu. Gabriel se întoarse să-şi reia mersul pe punte, apoi se opri. M-ai iertat că am fugit din Alger cu *Zephyr* şi cu un echipaj de marinari creştini înrobiţi?

— Nu, răspunse Malek cu o notă de amuzament în voce. Dar ai fost destul de folositor pe atunci că am decis să nu te urmăresc şi să nu te omor.

— Ca şi cum ai fi putut, spuse Gabriel cu acelaşi amuzament.

Malek ridică o mână să termine discuţia, şi Gabriel îşi văzu de drum. El şi Malek avuseseră o relaţie complicată şi greu de definit. Dar în seara asta, înfruntând un pericol comun, erau aproape de a deveni prieteni.

*

Urmându-şi propriul sfat, Gabriel se întinse pe pat fără a-şi scoate cizmele sau mare parte din arme. Avea să se simtă ca un neghiob dacă n-avea să fie niciun atac al corsarilor. Dar mai bine să fie neghiob decât mort sau din nou în sclavie.

Închise ochii şi încercă să se gândească la lucruri mai vesele. Patul lui nu era doar un simplu culcuş, ci era destul de lat pentru două persoane, şi gândul de a-l împărţi cu Rory era categoric plăcut. Era atât de plină de vitalitate şi de inteligenţă, fără a mai menţiona frumuseţea. Şi uimitor, părea la fel de atrasă de el, ca şi el de ea.

Odată ce începu să se gândească la Rory, fu imposibil să nu şi-o amintească îmbrăcată doar în văluri sau să rememoreze senzaţia trupului ei cald în braţele lui, precum şi răspunsul ei pasional. Doar dacă...

Fu smuls din reverie de pleoscăitul a zeci de

vâsle ce tăiau apa, ritmul devenind din ce în ce mai rapid, pe când vâslele iuţeau galera să prindă viteză. Sunetele inconfundabile ale unui atac al corsarilor.

Pe când clopotul vasului prinse a suna furibund anunţând atacul, Gabriel sări din pat şi îşi îndesă hangerul în teacă. Era la jumătatea drumului pe scările spre puntea principală când galera piraţilor se izbi de *Zephyr*, berbecele său lovind puntea de la tribord şi oprindu-se pe la mijlocul vasului.

Corabia lui se zgudui ca şi cum fusese prinsă de un cutremur, şi Gabriel trebui să se prindă de balustrada scării ca să nu fie aruncat jos. Îşi recăpătă echilibrul şi ţâşni în sus, urcând câte trei scări deodată.

Până să ajungă pe punte, acolo se dezlănţuise haosul. Ţipete, focuri de armă şi nori înecăcioşi de fum umpleau aerul, iar sclipiri ale prafului de puşcă luminau ceaţa, dezvăluind corsarii care îşi făceau vânt spre punte de pe galera lor. Fură întâmpinaţi de o rezistenţă dârză din partea oamenilor lui Malek, ale căror haine purpurii specifice îi deosebeau de duşmani.

„La dracu’!” Gabriel fu doborât la pământ de o altă coliziune. Erau două blestemate de galere ce îi asaltau, a doua atacând sălbatic de la babord. Înjurând, fu trântit la pământ în mişcare, dar se ridică în picioare într-o clipă.

El şi Malek nu se aşteptaseră să fie atacaţi de două galere. Nu că ar fi contat dacă ar fi ştiut. Deja se pregătiseră cât putuseră de bine.

Gabriel luptase prima dată corp la corp de

când avea paisprezece ani, ca ofiţer cadet şi aproape că fusese străpuns de un marinar francez. Un marinar cărunt din Marina Regală îl salvase şi, după bătălie, se apucase să-l înveţe pe Gabriel cum să lupte destul de bine pentru a supravieţui. Învăţase cum să pareze cu pumnalul în mâna stângă în vreme ce învârtea hangerul cu dreapta.

Mai presus de toate, învăţase cum să se folosească de furia atotstăpânitoare a luptei. Acea furie ce îl consuma văzând corsarii cum se căţărau pe corabia lui. Ticăloşii nu vor pune mâna niciodată pe ea!

Timpul păru că încetineşte, permiţându-i să înfăptuiască lucruri imposibile, cum ar fi să pareze atacuri aproape chiar înainte de a fi început. Înjunghiind cu hangerul în vreme ce duşmanul încă îl măsura din priviri. Ştia cum să ucidă şi cum să supravieţuiască.

Trei piraţi îl atacau pe cârmaciul lui care se lupta să menţină *Zephyr* stabil în ciuda atacurilor şi a galerelor ce erau legate de vas. Gabriel ajunse la atacatori şi îl doborî pe unul cu o singură lovitură de hanger. Alţi doi se repeziră furioşi să-l înfrunte. Un corsar sălbatic îl atacă, iataganul lui lucind în lumina slabă. O lamă obişnuită, nu oţel superior de Damasc.

Gabriel îşi alese momentul, apoi îşi roti hangerul, spulberând iataganul chiar sub mâner. În vreme ce corsarul se clătina, Gabriel îşi continuă rotirea armei implântând-o în pieptul piratului. Cât timp îi luă lui Gabriel să-i omoare pe primii doi atacatori, cârmaciul îşi scoase şi el hangerul şi îl

doborî pe al treilea.

Doi marinari de pe *Zephyr* se apropiară de Gabriel şi împreună luptară cu un grup de piraţi. În vreme ce Gabriel spinteca, se eschiva şi ataca, cerceta automat cu privirea puntea principală pentru a-şi face o idee despre luptă.

Malek era în fruntea unui grup de oameni ai săi lângă tribord, culcându-i la pământ pe piraţii care încercau să urce la bord de pe partea aceea. La babord, secundul lui Gabriel organizase o manevră asemănătoare ca să doboare atacatorii înainte de a putea să urce la bord, şi grupul lui includea atât marinari de pe *Zephyr*, cât şi gărzile lui Malek.

Ferocitatea corsarilor era o dovadă clară că voiau să măcelărească echipajul corabiei şi pe pasageri, nu să ia prizonieri şi să-i vândă ca sclavi. Atacatorii aceştia veniseră să-i distrugă pe Malek şi pe toţi cei din jurul lui.

Tunurile mici, mortale în special la mici distanţe, bubuiau sub punte. Piraţii urlau în timp ce părţi imense ale galerei lor explodară, însoţite de vaiete de agonie şi de fragmente neidentificabile de trupuri. Jason Landers era responsabil cu tunul, şi el împreună cu tunarii probabil că dormiseră lângă tunuri pentru că ripostaseră atât de repede.

Tunurile de la pupă trăgeau cu aceeaşi eficienţă. „Bravo, Jason!”

Neaşteptându-se la o astfel de rezistenţă puternică, cosarii se retrăgeau, lăsându-şi în urmă morţii şi răniţii. Un marinar de pe *Zephyr* aruncă o torţă pe galeră la tribord. Pânzele luară foc şi arseră luminând în întregime puntea goeletei.

Tăindu-li-se retragerea, unii dintre corsari se întoarseră şi se aruncară asupra lui Malek. Malek era un luptător puternic şi inteligent, dar grupul lui era în inferioritate numerică. Pe când se retrăgeau pe punte, Gabriel şi oamenii lui atacară, rotindu-şi hangerele. Iluzia că timpul încetinise îi permise să respingă săbii, să spintece corsari, să ajute luptători ameninţaţi de pe partea sa.

Un corsar uriaş se aplecă asupra lui Malek. Prea departe pentru a-şi folosi sabia, Gabriel strigă:

— Malek!

Şi îşi scoase pistolul din toc.

Rugându-se să-şi nimerească ţinta în ciuda înclinării vasului, apăsă pe trăgaci. Corsarul uriaş se prăbuşi pe punte.

Malek se întoarse pe loc şi la rândul său strigă o avertizare:

— Hawkins! În spatele tău!

Gabriel se întoarse să înfrunte un corsar chitit să-i taie capul. Se eschivă şi îşi înfipse pumnalul în gâtul bărbatului. Când corsarul se prăbuşi, simţi cum se apropia un alt duşman. Apoi un zgomot asurzitor, şi totul se întunecă.

capitolul 15

Rory şi Constance se înghesuiră una lângă alta pe patul lui Constance, cu Spook adăpostindu-se nervos între ele, în vreme ce strigăte, focuri de armă şi salve de tun zguduiau vasul. Flăcările de la galera ce ardea se vedeau la pupă, aruncând o lumină înfiorătoare şi umbre peste cabină.

— În ce moment să-mi încalc promisiunea dată căpitanului că o să stau în siguranţă aici jos? întrebă Rory pe o voce tremurătoare.

— În cazul în care cabina e în pericol să ia foc, plecăm, rosti Constance cu hotărâre. Până atunci, stăm cuminţi. Suntem neînarmate şi am fi neajutorate în mijlocul nebuniei de deasupra.

Rory ştia că verişoara ei avea dreptate, dar vacarmul luptei părea fără de sfârşit. După ce dăduse impresia că trecuseră ore – dar cu siguranţă fusese mult mai puţin –, strigătele şi focurile de armă începură să se reducă. Îşi întinse picioarele înţepenite şi se duse spre hublou să se uite afară.

Galera în flăcări era sub şi în spatele cabinei. Deşi flăcările erau pe cale să se stingă, mai era încă destulă lumină pentru a vedea corsarii cum se aruncă pe galeră şi taie frânghiile, eliberându-se de goeletă.

— Piraţii se retrag cât de repede pot, slavă Cerului!

Constance veni lângă ea la hublou.

— Tunul nu mai trage.

Rory îşi muşcă buza, disperată să ştie ce se întâmplase în scurta, dar năprasnica luptă. Se îndreptă spre uşa cabinei când cineva bătu în ea, strigând:

— Constance, Lady Aurora, sunteţi tefere?

— Jason! Constance deschise uşa şi se aruncă în braţele secundului. Am fost atât de îngrijorată!

— Sunt bine, o asigură el. Am fost sub punte comandând artileria, aşa încât n-am fost în mijlocul

luptei.

Cu gâtul strâns, Rory întrebă:

— Câte victime avem?

— Nu atât de multe pe cât mă temeam, aşa după cum se auzea lupta, spuse Landers, îmbrăţişând-o încă pe Constance. Trei morţi, toţi din trupele lui Malek. Tipii ăia au luptat ca nişte tigri! Un număr mare din oamenii noştri au fost răniţi, mare parte tăieturi de sabie ce sângerează, dar nu sunt periculoase.

— Dar căpitanul Hawkins? întrebă Rory cu gura uscată.

— Rănit, spuse Landers încordat. Un glonţ l-a zgâriat pe cap şi e inconştient. Ăsta e unul dintre motivele pentru care am venit aici jos. Constance, avem nevoie de pregătirea ta medicală pentru a curăţa şi bandaja rănile. Lady Aurora, ai ceva experienţă medicală?

— Puţină. Nu atât cât Constance, dar nu mă tem la vederea sângelui. Ea şi verişoara ei pregătiseră deja saci cu bandaje, alifii şi alte materiale pentru tratarea rănilor de pe urma luptei. Punându-şi un astfel de sac pe umăr, întrebă: Unde e căpitanul?

— În cabina lui.

Landers se dădu deoparte şi le făcu semn să meargă înaintea lui. Constance luă celălalt sac cu materiale medicale şi cei trei ieşiră.

— Cum e Malek Reis? întrebă Rory.

— Nişte răni minore, dar nu este nimic serios. Am avut noroc.

Ajunseră pe puntea principală care semăna cu

ceea ce putea fi cercul cel mai jos al iadului. Licăriri ale luminii felinarului dezvăluiau leşuri şi sânge împrăştiat pe punte. Sub comanda căpitanului gărzii lui Malek, corsarii care rămăseseră erau dezarmaţi şi împinşi spre galera de la babord care era încă legată de *Zephyr*. Trupurile piraţilor morţi sau răniţi erau şi ele aruncate acolo. Velatura şi mare parte din vâsle fuseseră spulberate de tun, dar galera putea încă naviga.

Landers explică:

— Decât să luăm prizonieri sau să-i omorâm pe toţi, îi expediem de aici fără velatură sau arme. În cele din urmă, vor putea să ajungă la uscat, dar nu se vor întoarce prea curând după noi.

— E înţelept, spuse Constance repede. Acum, unde sunt răniţii?

— În teugă[4], răspunse Landers. Lady Aurora, ştiţi unde e cabina căpitanului. Şi asistentul doctorului nostru e cu el şi face tot ce poate.

Se despărţiră, şi Rory aproape că alergă pe scările abrupte ce duceau la cabina lui Gabriel. Scara se sfârşea în zona spaţioasă care adăpostea sufrageria şi salonul căpitanului. Gabriel spusese că dormitorul era la tribord, aşa că se duse într-acolo. O cabină asemănătoare era la babord. Înăuntru stătea Malek aşteptând nerăbdător ca unul dintre oamenii lui să-i bandajeze braţul. Ignorându-l, Rory intră în cabina lui Gabriel.

4 Construcţie situată deasupra punţii superioare la prora unei nave unde sunt magazii şi spaţiu de locuit pentru echipaj (n.tr.)

Un felinar îi lumina trupul nemişcat şi, pentru o clipă înfiorătoare, îl crezu mort. Apoi, slavă Domnului, îi văzu slaba mişcare a pieptului. Capul îi era bandajat, şi sângele i se uscase prin părul castaniu, pe gât şi în pete mari şi îngrijorătoare pe cămaşa albă. Probabil că îl rănise un iatagan pentru că asistentul doctorului îi legă un bandaj pe braţul stâng.

Rory întrebă încordată:

— Cum se simte?

Asistentul ridică privirea încruntat.

— Nu pot spune precis. I-am curăţat şi bandajat toate rănile. Tăieturile de sabie nu sunt grave, dar rănile de la cap sunt greu de prevăzut. Asistentul se ridică. Am făcut tot ce am putut aici şi trebuie să mă îngrijesc şi de ceilalţi răniţi, dar nu vreau să-l las singur. O să rămâneţi să-l supravegheaţi?

Ea rezistă tentaţiei de a spune că n-ar vrea să se afle nicăieri altundeva.

— Da. Trebuie să ştiu ceva? Sau să fac ceva?

— Dacă se trezeşte şi vorbeşte coerent şi îşi aminteşte, asta va fi bine. Foarte bine. Dacă are dureri, îi puteţi da câteva picături de laudanum cu apă. În afară de asta… Făcu un gest spre ligheanul cu apă de pe masă, dintre pat şi perete. O să arate mai puţin cadaveric dacă o să-i spălaţi sângele.

— Am înţeles. Acum mergi la pacienţii dumitale.

Imediat ce asistentul plecă, Malek intră în cabină, cu braţul bandajat. Se uită încruntat spre Gabriel.

— Cât de grav e rănit?

— Asistentul doctorului nu e sigur cât de gravă e rana de la cap. Va trebui să aşteptăm şi să vedem, răspunse Rory. Se pare că ai scăpat destul de bine.

— Spre regretul dumitale? întrebă el ridicându-şi sprâncenele negre.

— De fapt, nu vreau să mori, spuse ea amabil, dar dacă ai muri, am putea întoarce vasul şi să ne îndepărtăm de Constantinopol.

El îi aruncă un zâmbet macabru.

— Sunt sigur că ar fi o uşurare. Dar vasul va merge înainte. Dacă Hawkins nu supravieţuieşte, sunt un căpitan destul de bun pentru a conduce corabia în tot restul drumului.

Rory se aşeză pe marginea patului, apoi înmuie o cârpă curată în lighean şi începu să cureţe uşor sângele închegat din părul lui Gabriel.

— Căpitanul Hawkins a sugerat că voi doi aveţi un trecut, spuse ea încurajator.

— Puţin zis. Întreabă-l dacă supravieţuieşte. Malek se sprijini istovit de tocul uşii, oboseala ieşindu-i prin toţi porii. Astăzi mi-a salvat viaţa. Din nou.

— Îşi face un obicei din asta? Cu toate astea, continui să-l şantajezi ca să te ajute.

Malek ridică din umeri.

— Respect ce a făcut pentru mine, dar un bărbat face ce trebuie să facă. Nu voi cruţa pe nimeni în încercarea de a-mi recupera familia. Nici măcar pe dumneata sau pe verişoara dumitale mai bine-crescută.

Ea îşi încordă buzele.

— Recunosc că trebuie să-ţi admir sinceritatea, deşi nimic mai mult.

Malek zâmbi uşor.

— Cred că dumneata şi cu soţia mea v-aţi simpatiza. Acum, te rog să mă scuzi, Lady Aurora, trebuie să am grijă de oamenii mei.

Rory continuă să cureţe sângele, apoi îşi dădu seama că probabil Spook se strecurase afară când plecaseră din cabină. Acum, motanul era întins între piciorul lui Gabriel şi perete, cu capul lung şi blănos arătând îngrijorat. Poate că doar îşi imagina îngrijorarea, dar era bucuroasă că venise să-i ţină de urât stăpânului său.

Avea o atingere uşoară curăţându-l pe Gabriel de sângele de pe cap şi de pe gâtul bronzat. Când termină, arăta ceva mai puţin ca un om în pragul morţii. Se aplecă şi îi atinse buzele cu ale ei.

— Ai face bine să nu-mi mori, Gabriel Hawkins, spuse ea în şoaptă. Am nevoie de tine să mă salvezi din sclavia haremului!

Pleoapele lui fluturară şi se ridicară, iar ochii lui albaştri ca marea o priviră confuz. Ea îşi ţinu răsuflarea.

— Sper să nu-ţi fi pierdut minţile. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat?

El se încruntă, apoi răspunse într-o şoaptă răguşită:

— Ne-am luptat cu două galere ale corsarilor. Nu poate fi un vis, pentru că mă doare aşa de tare gâtul de la atâta strigat, iar asta e ceea ce fac de obicei într-o luptă. Cum s-a terminat?

— Noi am câştigat. Domnul Landers a spus că pierderile noastre sunt surprinzător de mici. Piraţii care au supravieţuit au fost dezarmaţi şi vasele lor lăsate fără velatură, iar ei au fost lăsaţi să-şi găsească singuri drumul spre casă, spuse ea concis. Cum te simţi?

— Ca şi cum m-ar fi lovit un cal în cap.

Îşi ridică cu greutate mâna spre bandaj. Rory îi prinse mâna şi cu blândeţe i-o puse înapoi pe pat.

— Mai bine lasă rana în pace. Asistentul medicului a spus că ai fost zgâriat de un glonţ de pistol şi nu era sigur cât de grav erai rănit, dar că ar fi un semn bun dacă te-ai trezi şi ai vorbi coerent. Ceea ce şi faci, aşa că rana de la cap nu ţi-a tulburat minţile. Dar erai stropit din abundenţă cu sânge din alte răni.

— Mare parte nu este al meu. Cred. Lupta cu săbiile e murdară.

Începu să-şi ridice mâna bandajată, apoi se cutremură şi şi-o coborî.

— Asistentul a spus că pot să-ţi dau nişte laudanum dacă te doare. Să fac un amestec?

— Doar apă, te rog! Îi aruncă un zâmbet nesigur. Să te ţin de mână e o doctorie mai bună decât opiul.

Ea îşi dădu seama că el încă îi ţinea degetele, aşa că îl strânse uşor înainte de a-i turna nişte apă şi de a-l ajuta să bea. Când îl aşeză înapoi pe perne, spuse:

— Mă bucur să-ţi fac pe voie. Şi dacă vrei să ţii o coadă, Spook e culcat pe cealaltă parte.

Ochii lui se luminară amuzaţi şi îşi întoarse

capul.

— Da, aici e. Şi din fericire, fără vreun şobolan.

Îşi mişcă puţin mâna stângă, pentru a putea scărpina motanul pe cap. Spook se împinse cu entuziasm în mâna lui.

— A stat cu noi în timpul luptei, apoi probabil că a ieşit când domnul Landers a venit să ne ia. Constance e în teugă, tratând rănile.

— Malek a reuşit să iasă nevătămat din luptă? Gabriel se încruntă. Îmi aduc aminte că am văzut un corsar uriaş îndreptându-se spre el din spate şi, folosindu-mă de singurul meu pistol, l-am împuşcat, dar nu-mi e clar ce s-a întâmplat după aceea.

— Malek a fost aici mai devreme. Un braţ e bandajat, dar altfel e întreg. A spus că i-ai salvat viaţa, aşa încât bănuiesc că împuşcătura ta a fost precisă.

— Aşa e, corsarul uriaş a căzut, mormăi Gabriel. Probabil că am fost împuşcat imediat după aceea.

— Malek a spus că i-ai salvat *din nou* viaţa, dar m-a sfătuit să te întreb pe tine despre trecutul vostru comun. Zâmbi pieziş. Poate că n-o să aflu niciodată care e povestea asta, în afară de faptul că e o poveste lungă pentru o altă zi.

Gabriel râse uşor.

— Ceea ce rămâne încă valabil. Expresia lui deveni serioasă. Nu e o poveste pe care îmi face plăcere să ţi-o spun şi n-am energia să-ţi explic totul acum, dar promit că o s-o fac mai târziu.

— N-ar trebui să te mai ţin de vorbă când eşti

epuizat şi rănit, spuse ea plină de remuşcări. Ce contează e că o să fie mai târziu. Am fost foarte îngrijorată de asta. Îi ridică mâna şi îi sărută degetele. Ar trebui să te las să te odihneşti şi să văd dacă îi pot ajuta pe ceilalţi răniţi.

Gabriel o strânse mai tare de mână.

— Stai, şopti el.

Ea ezită.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, dar nu vreau să isc mai multe necazuri, având în vedere cât de posesiv este Malek atunci când vine vorba despre marfa lui.

Gabriel se întunecă la faţă.

— Nu eşti marfa nimănui! Cât despre necazuri, ei bine, regulile obişnuite de bună-cuviinţă sunt suspendate după o luptă, şi Dumnezeu mi-e martor că nu sunt în stare să te compromit.

Cedând tentaţiei, ea spuse:

— Foarte bine. Dacă Spook nu se supără.

Gabriel zâmbi.

— Te place, şi patul e destul de mare pentru noi trei.

O trase de mână, şi ea cedă, ridicându-şi picioarele pe pat.

— Spune-mi dacă te lovesc.

— N-ai putea, o asigură el. Nu atât încât să conteze.

Rory se întinse cu grijă pe o parte lângă el, complet încordată, trupul ei obosit relaxându-se treptat, pe măsură ce se liniştea, cu braţul lui drept cuprinzând-o, cu capul pe umărul lui şi mâna întinsă pe pieptul lui. El oftă adânc de mulţumire.

— Ce bine e cu tine, şopti el. Dulce, fermecătoare şi aşa cum trebuie.

— Şi tu eşti cald şi puternic, şi mă simt în siguranţă aici, murmură ea. Singura dată când am mai dormit cu un bărbat a fost când eram foarte mică şi plângeam disperată în timpul unei furtuni înfiorătoare ce credeam că va dărâma casa. Fratele meu preferat, Hal, m-a auzit plângând şi m-a luat la el în cameră; m-a cuibărit lângă el şi mi-a spus că sunt în siguranţă.

Înghiţi greu, întrebându-se dacă îl va mai vedea vreodată pe Hal.

— Pare a fi un tip cumsecade.

— Este. Toţi fraţii şi surorile mele sunt buni. Oftă. Eu sunt oaia neagră.

Gabriel o strânse mai tare.

— De aceea eşti atât de interesantă.

— Mă bucur că tu crezi asta, spuse ea râzând uşor. Apoi îşi mască un căscat. Nu ştiu de ce sunt atât de obosită. Tu eşti cel care a luptat.

Mâna lui o mângâie alinător pe talie şi şold.

— Teama şi neliniştea te obosesc şi ai trăit sub un nor foarte întunecat timp de luni întregi.

Rory închise ochii, simţind înţepătura lacrimilor.

— Am încercat să fiu puternică şi optimistă, şopti ea. Nu ştiu cât de bine am reuşit.

— Cred că ai reuşit chiar foarte bine, doamna mea strălucitoare.

Ei îi plăcu asta ca poreclă.

— Mi-a fost greu să cred că aş putea să-mi petrec tot restul vieţii închisă într-un harem, cu

orice urmă a lui Lady Aurora ştearsă şi cu identitatea mea redusă la „sclava blondă”, probabil cu un nume care mi s-ar fi dat. Dar cu cât ne apropiem de Constantinopol, cu atât pare mai real.

— Lady Aurora nu va fi ştearsă! spuse el hotărât. Să nu uiţi niciodată că, chiar dacă vei fi silită să intri într-un harem, nu va fi neapărat pentru totdeauna. Multe se pot întâmpla, şi ai prieteni.

Ea închise ochii şi se rugă ca el să aibă dreptate.

capitolul 16

Deşi Rory era istovită, dormi uşor, mereu conştientă de respiraţia şi de mişcările lui Gabriel în caz că starea lui se înrăutăţea, dar nu fu cazul. În alte condiţii, dorinţa ar fi fost pe locul întâi, dar în seara aceea, stând în braţele lui, predomina o profundă şi intensă pace.

De două ori tresări din somn dintr-un coşmar în care glonţul ce îi zgâriase capul îl lovise câţiva centimetri mai la dreapta. Răsuflarea lui uşoară şi bătaia constantă a inimii o liniştiră, dar nu se putu abţine să nu simtă o gheară de teamă la gândul cât de fragilă e viaţa. Apoi se apropie şi mai tare de trupul lui cald şi adormit şi înălţă mulţumiri că încă mai era în viaţă.

Se trezi din nou în zori când ferestruicile din cabina lui Gabriel deveniseră de un gri perlat în ceaţa dimineţii. De data asta o trezi vocea blândă a lui Constance:

— E vremea să te scoli şi să te întorci în cabina noastră, Rory.

Rory clipi şi îşi întoarse capul s-o vadă pe Constance stând în pragul uşii înguste ce era ascunsă în spatele unui mic raft de cărţi. În spatele verişoarei ei se afla silueta înaltă a domnului Landers care o ţinea de talie pe obosita ei verişoară.

Cu regret, Rory se dădu jos din pat. Braţul lui Gabriel se încordă pentru scurt timp când ea se îndepărtă, dar nu se trezi. Rory îşi puse mâna pe fruntea lui. Nu avea febră. Apoi se aplecă şi îi sărută maxilarul ţepos, simţind o intensă tandreţe.

— O să vin mai târziu să te văd, promise ea în şoaptă.

O urmă pe Constance din cabină, închizând uşa înainte să spună:

— Căpitanul e bine. Cum e cu restul oamenilor?

— Am fost foarte norocoşi, răspunse Landers. Bilanţul luptei e că trei dintre oamenii lui Malek sunt morţi, dar toţi cei trei îngrijitori, Constance, asistentul doctorului nostru Lester şi omul lui Malek, sunt de părere că ceilalţi răniţi se vor înzdrăveni dacă nu vor apărea complicaţii.

— Ceea ce n-ar trebui să apară, având în vedere cantitatea de alcool pe care am turnat-o după ce am curăţat rănile! spuse Constance sec. Unul dintre marinari stătea de pază la alcool să nu fie folosit pentru beţii în loc de tratament.

— Slavă Cerului pentru veştile astea! Căpitanul Hawkins va fi foarte bucuros să audă asta. Rory

cercetă uşa pe care Landers o închisese în urma lui. Lambriul ăsta e atât de bine potrivit, încât pare că acest coridor se sfârşeşte aici. Uşa a fost proiectată ca o ieşire secretă?

— Da, poate fi de folos căpitanului să aibă un mod mai puţin bătător la ochi pentru a intra şi a ieşi din cabina lui, explică Landers. Atinse o bucată de lambriu aproape neobservabilă de pe partea stângă, şi uşa se deschise spre ei, înainte ca el s-o închidă din nou. Coridorul ăsta e foarte liniştit, aşa încât e puţin probabil ca ieşirile şi intrările să fie văzute.

— O uşă bună pentru a introduce discret femei în cabina căpitanului? întrebă Rory pe un ton cam sec.

— Da, deşi sunt sigur că dumneata eşti prima. Căpitanul nu are în obicei să compromită doamne, spuse Landers cu un zâmbet obosit. O uşă secretă ar putea fi utilă şi în caz de răscoală. Căpitanul n-a avut parte de aşa ceva niciodată, dar îi place să fie pregătit.

— Având în vedere împrejurările actuale, discreţia pare a fi înţeleaptă. Constance îşi înăbuşi un căscat. Hai să ne întoarcem în cabina noastră, Rory! Sunt gata să dorm cel puţin douăsprezece ore neîntrerupt.

— Le-ai meritat!

Rory se îndepărtă de uşa secretă, gândindu-se cât de mult i-ar plăcea să fie compromisă de Gabriel.

Landers şi Constance schimbară o privire intimă; apoi el se întoarse în cabina lui Gabriel.

Constance le conduse înapoi. Coridorul acesta mic se deschidea într-unul mai mare unde se găsea cabina lor. Era într-adevăr uşor să mergi în cabina căpitanului fără a fi văzut.

Gândul acesta îi dădu idei lui Rory…

*

Gabriel se vindecase întotdeauna repede, ceea ce era o caracteristică avantajoasă. Pe la prânz după luptă, se ridicase în picioare, deşi îl durea capul şi se mişca cu grijă. Îşi dori să fi fost mai conştient când Rory petrecuse noaptea cu el, dar creierul lui fusese mai degrabă confuz. Având-o aici, fusese minunat, deşi o putuse doar ţine în braţe. Ceea ce fusese încântător, dar acum voia mai mult.

Landers raportă că *Zephyr* era pe traseu şi naviga cu o viteză bună. Mai spuse că echipajul vasului şi soldaţii lui Malek se împăcau mai bine unii cu alţii decât până atunci. Lupta cot la cot avusese acest efect.

La vremea cinei, Gabriel se simţi destul de bine să se alăture ofiţerilor şi pasagerilor săi la popotă. Rory îi dărui un zâmbet scurt şi cald, dar nu îi vorbi. Era discretă, ceea ce era atât înţelept, cât şi regretabil.

Sperase s-o vadă când îşi făcuse ultimul rond pe vas, oprindu-se la balustradă să privească marea, dar nu avu noroc. Obosit, se întoarse în cabină. Se gândi că i-ar prinde bine un somn bun în noaptea aceea. O să încerce să o viseze pe Rory, în

loc să fluture hangere…

*

— Gabriel, eu sunt.

O voce joasă de femeie îl trezi din somn. *Rory*. Gabriel se ridică în pat şi fu răsplătit cu o durere ascuţită de la rana de la cap, dar nu-i păsa.

— Rory, ce faci aici?

— Nu poţi ghici?

Venise prin uşa secretă şi o închisese în urma ei. O lumină slabă ce intra prin fereastră dezvăluia că era îmbrăcată într-un lung halat de culoare închisă, părul îi era lăsat liber şi expresia era una a unui înger poznaş şi cumva nervos.

— Atacul corsarilor a demonstrat foarte clar cât de nesigură e viaţa aici. Vreau să fiu cu tine cât de mult pot şi atât de mult timp cât pot.

El se simţi de parcă fusese din nou lovit în cap. Neputând să-i reziste, se ridică şi îi puse mâinile pe umeri. Nu-i trecea prin minte ce să spună, aşa că o trase spre el şi se aplecă s-o sărute.

Gura ei era dulce, îmbietoare şi puţin neliniştită.

— Mulţumesc pentru că ai rămas cu mine aseară, zise el încet. Sunt sigur că de aceea îmi revin atât de repede.

Ea râse şi se relaxă.

— Domnul Landers a spus că întotdeauna îţi revii repede, ceea ce e o caracteristică foarte utilă pe mare.

— Sau oriunde altundeva.

O sărută din nou, trăgând-o aproape, aşa încât trupul ei de femeie cu rotunjimi ispititoare era lipit cu totul de al lui. Mâinile lui îi alunecară pe spate, simţind curbele încântătoare pe sub halat.

— Nu ai prea multe pe tine, nu-i aşa?

Ea îşi lăsă capul în jos, stânjenită.

— M-am gândit că mai puţine haine ar face seducţia mai uşoară.

— Tot ce trebuie să faci este să respiri pentru a fi seducătoare! Trupul lui se încordă şi se retrase, cu mâinile încă pe umerii ei. Dar o seducţie totală ar fi o idee foarte proastă, continuă el silindu-se să vorbească deschis. Dacă totul merge bine în Constantinopol, starea virginităţii tale nu va fi treaba nimănui decât a ta. Dar dacă se întâmplă ce-i mai rău, va avea o mare importanţă.

Rory înţepeni.

— Cu alte cuvinte, de vreme ce am fost declarată virgină în Alger, se va dezlănţui tot iadul dacă nu voi fi la fel în Constantinopol. Valoarea mea va scădea, cu siguranţă. O să fiu biciuită?

— Poate. Există nenumărate posibilităţi. Vocea îi deveni sumbră. S-ar putea să fii omorâtă de un cumpărător furios, ca fiind un bun pângărit, sau poate că Malek ar putea fi omorât pentru că a pretins că eşti virgină când tu nu eşti, sau poate că Malek vine după mine cu pistolul pentru că îi e foarte clar cine te-a dezvirginat, aşa cum atât de fermecător se exprimă.

Ea expiră tremurător.

— Nu mi-am dat seama ce dezastru s-ar putea produce. E condamnabil că ceea ce ar trebui să fie

o chestiune personală ar provoca atâtea necazuri!

— Condamnabil şi greşit, fu el de acord. Dar e realitatea, şi trebuie să o tratăm ca atare.

Rory se sprijini de el, ascunzându-şi faţa pe gâtul lui.

— Aşadar, mi se refuză apropierea de tine pe care o doresc atât de mult.

— Nu neapărat. Îşi trecu degetele prin părul ei strălucitor, gândindu-se că textura era irezistibilă. Se poate obţine o intimitate specială ce nu implică să renunţi la virginitate şi există multă plăcere în explorarea acestor posibilităţi.

— Ah? Vocea i se învioră şi îşi ridică privirea spre el. Sunt dispusă să fiu instruită. Mai mult decât dispusă!

Zâmbind, o trase jos să stea pe marginea patului lângă el şi o atrase într-un alt sărut intens.

— Atunci, hai să explorăm posibilităţile astea împreună, doamna mea strălucitoare.

capitolul 17

Rory era emoţionată când Gabriel o trase lângă el pe marginea patului.

— Asta pare aşa de… plănuit dinainte.

— Este, spuse el cu un zâmbet liniştitor. Dar o să facem doar ce vrei tu. Doar să fim numai noi doi este un dar. Fără cârmaci lângă noi, uşa încuiată, doar noi. Şi poţi pleca atunci când vrei.

— Nu vreau să plec, şopti ea.

Lumina slabă a lămpii îi poleia trăsăturile puternice ale feţei şi ochii lui albaştri ca marea îi

întâlniră privirea cu o sinceritate tulburătoare. Era îmbrăcat doar cu pantaloni şi cu o cămaşă lejeră, deschisă la gât, tocită de la purtare.

Cercetând bandajele curate din jurul capului şi al mâinii, ea întrebă:

— Cum te simţi? Aseară arătai chiar groaznic.

— Mă doare puţin capul şi mâna. Nimic important. Îi ridică mâinile şi o sărută pe dosul palmelor. Nimic care să mă împiedice să te iubesc.

Mare parte din nervozitatea ei se risipi.

— Eşti un bărbat aşa fermecător. *Asculţi*. Mulţi bărbaţi nu dau ascultare prea mult femeilor.

— Ei au de pierdut. Femeile sunt interesante. Rânji. Şi e câştigul meu dacă faptul că ascult te face să crezi că sunt fermecător.

— Nu ăsta e singurul motiv, spuse ea râzând. Mai era şi înţelept, şi bun, şi de nădejde, şi cu cât se uita mai mult la el, cu atât mai atractiv devenea. Puternic şi masculin, cu un trup musculos şi umeri laţi. Dar dacă spun prea mult, s-ar putea să devii înfumurat.

— Am fost acuzat de multe defecte, dar îngâmfarea n-a fost niciodată unul dintre ele.

— Atunci ai petrecut prea mult timp pe mare doar cu bărbaţi.

Îşi trecu mâinile pe acei umeri minunaţi, apoi coborî pe piept. Deschizătura cămăşii dezvăluia părul castaniu şi moale de dedesubt. Îşi trecu degetele peste el, gândindu-se că diferenţele dintre bărbat şi femeie erau foarte, foarte interesante. Se aplecă şi îi sărută gâtul dezvelit, punându-şi mâinile pe mijlocul lui încordat.

El scoase un sunet de plăcere şi îi cuprinse cu mâinile mari spatele, de la umeri spre talie şi şolduri.

— Îmi place că femeile au rotunjimi în alte locuri decât bărbaţii.

Prin ea începu să se învolbureze dorinţa. Când se sărutaseră lângă balustradă, atingerea, gustul şi reacţia se întâmplaseră atât de repede, încât nu putuse gândi. Acum avea timp să gândească şi să savureze cât de mult îi plăcea să atingă şi să fie atinsă de el.

— Încep să înţeleg sensul senzualităţii. Al atâtor simţuri care se trezesc la viaţă.

Lăsă să-i scape o răsuflare uşoară pe pieptul lui, apoi îşi duse buzele de la gât spre maxilar, obraz şi gură. Gura lui minunată care se deschise sub a ei.

Ezitând, îşi atinse limba de a lui, uimită cât de erotică era acea senzaţie. Într-adevăr senzualitate! El răspunse fără nicio ezitare. Sărutul se adânci, şi ea îşi închise ochii, cufundându-se în senzaţiile care îi vibrau în trup.

Mâinile lui coborâră pe şoldurile ei, strângând-o tare, iar puterea cu care o ţinea născu un răspuns fluid şi lichid, adânc înăuntrul ei. Pe când sărutul continua la nesfârşit, el o trase în poală, aşa încât ea să stea călare pe el. Partea de jos a trupului ei răspunse cu ardoare la apropierea crescândă şi începu să pulseze. El scoase un sunet jos din adâncul gâtului şi îi dezlegă şnurul astfel încât halatul i se deschise la sâni. Îi cuprinse cu mâinile lui mari, excitant de masculine, şi zise încordat:

— Când te-am văzut abia acoperită de văluri, mi-a fost ruşine că a trebuit să fii atât de umilită. Cu toate astea, mai mult decât orice pe pământ, voiam să te ating, doamna mea strălucitoare.

— Te-ai silit să te uiţi doar la faţa mea, spuse ea cu o umbră de râs. Am apreciat asta, pentru că să fiu văzută goală de un bărbat asemenea mie era cumva mai nepotrivit decât să se holbeze la mine străinii. Dar chiar şi mai mult decât atât, ţi-am apreciat gestul de a-mi da pelerina să mă acopăr. Se aplecă să-i ciugulească urechea. Aia a fost atunci. Asta e acum şi îmi place atingerea şi admiraţia ta.

— Admiraţie e prea puţin zis.

Cu degetele mari îi frecă sfârcurile. Ea icni, străbătută de senzaţii electrice care se adunau în locurile ei cele mai secrete.

— Eu am admirat puterea şi demnitatea ta şi am luptat cu disperare să-mi înăbuş dorinţa. Dar era acolo, aşteptând şi sperând să apară un moment ca ăsta.

Vrând să-l vadă mai bine, îi căută marginea cămăşii şi îşi strecură mâinile dedesubt. Pieptul lui era un miracol de putere şi muşchi fermi. Ea se întinse mai sus până când palmele îi atinseră sfârcurile. Curioasă, le ciupi.

— Simţi asta la fel ca mine?

El îşi ţinu răsuflarea.

— Nu sunt sigur dacă simţim la fel, dar simt. *Mult*!

Rory râse, puţin ameţită că putea avea un astfel de efect puternic asupra lui.

— Dacă aş fi o aventurieră îndrăzneaţă dintr-una dintre cărţile mele, aş putea să-ţi sfâşii cămaşa, dar pânza de in nu e uşor de sfâşiat!

— Foarte adevărat. Ca să nu mai spunem că înlocuirea îmbrăcămintei pe o corabie nu e uşor de făcut.

Îşi prinse cămaşa de poale cu amândouă mâinile și și-o trase pe cap.

Statul călare la el în poală îi oferea o vedere superbă a muşchilor lui tari şi a acelor umeri formidabili.

— Mulţumesc! Arăţi foarte bine în uniforma de căpitan ajustată pe corp, dar arăţi chiar mai bine aşa.

— Mă bucur că crezi asta. Părea stânjenit de complimentul ei. Hainele sunt interesante, nu-i aşa? Principalul scop este să ne protejeze de intemperiile vremii şi de riscurile vieţii de zi cu zi, dar un important scop secundar este să ne afirmăm în faţa lumii şi a sexului opus.

Ea râse.

— Dacă ai fost vreodată la un bal de societate, trebuie să ştii că scopul principal al hainelor poate fi să te dichiseşti pentru sexul opus! Şi la bărbaţi, şi la femei. Nu foarte diferit de păuni şi de alte făpturi. Penajul frumos e o parte vitală a jocului împerecherii.

— Aşa este. Dar tu, doamna mea strălucitoare, n-ai nevoie de niciun penaj. Eşti aşa de frumoasă exact aşa cum eşti lăsată de la natură, că ţi se taie respiraţia.

Îi luă halatul de pe umeri. Acesta căzu în jurul

taliei, dezgolindu-i în întregime partea de sus a trupului. Ea era bucuroasă că lumina era slabă pentru că bănuia că roşise.

— Arăţi aşa de moale şi numai bună de mâncat, murmură el mângâind atât cu privirea, cât şi cu mâinile fiecare părticică a ei. Sunt tentat să te ling de sus până jos, dar asta ar lua ceva timp şi probabil mi-ar obosi limba.

Rory chicoti. Nu chicotea *niciodată*!

— Intimitatea presupune şi chicoteli?

— Câteodată umorul este un ingredient încântător al dorinţei. Alteori, domneşte pasiunea nebună şi nu-i timp de râs. O luă pe după mijloc şi o mută pe saltea, apoi se întoarse astfel încât să stea culcaţi faţă în faţă pe o parte. Amândouă sunt bune, pentru că râsul împărtăşit poate fi la fel de intim ca o atingere. Câteodată chiar mai mult.

— Gândurile tale merită o analiză, dar o să mă gândesc la asta mai târziu, murmură ea. Gândirea mea logică nu funcţionează acum.

— Şi a mea e în mare parte paralizată, încuviinţă el. Eşti atât de uimitor de frumoasă, de atrăgătoare, că nu mă pot gândi la altceva.

Privirea lui o încălzi până în măduva oaselor. Deşi încă avea halatul pe ea, îi cădea în spate, astfel încât era suficient de dezgolită pentru ca el s-o poată mângâia de la sâni spre talie şi pe exteriorul coapsei. Când mâna îi ajunse la genunchi, se aplecă şi o sărută din nou.

Ea se apropie şi mai mult, aşa încât sânii ei se presau uşor de pieptul lui gol.

— Îmi place atingerea asta, murmură ea. Încep

să înţeleg atracţia căsătoriei pentru că permite să faci asta tot timpul.

— Căsătoria permite, dar intimitatea se naşte din încredere şi sentiment.

Gabriel îşi frecă drăgăstos bărbia de tâmpla ei, dar mâna începu să i se mişte din nou. Pe coapsă în sus, tot mai aproape de misterele de deasupra. Ea icni când el atinse prima dată zona intimă umedă ascunsă sub triunghiul de păr auriu.

Aproape că strigă, simţind senzaţiile absolut copleşitoare declanşate de acea atingere. Se simţea de parcă din degetele lui ţâşneau flăcări în cele mai secrete şi adânci locuri ale trupului ei. Apoi începu s-o mângâie încet, şi nu doar logica, ci şi orice gând se spulberară în acea îmbătătoare plăcere.

O sărută din nou intens, abătându-i atenţia de la intimitatea crescândă a atingerii lui, pe când buricele degetelor lui cercetau extrem de sensibilele ei pliuri ascunse. Mai adânc, alunecând, încercând, clădind o fierbinţeală insuportabilă până când ea înnebuni de dorinţă.

Cu o violenţă tulburătoare, focul interior explodă într-o flacără mistuitoare, anihilând totul, cu excepţia pasiunii ce îi aprindea fiecare fibră a trupului. Se cutremură, agăţându-se de el cu disperare pentru a nu se prăbuşi în abis.

Focul intens păli, lăsând-o lipsită de puteri şi profund satisfăcută. Nu se simţise niciodată în viaţă atât de apropiată de o altă persoană.

— Dacă păcătuiesc, spuse ea slab, sunt întru totul de acord!

El râse şi o strânse aproape, mângâind-o cu tandreţe pe spate. În timp ce el o mângâia, Rory îşi dădu seama că există încă o parte din el încordată şi nesatisfăcută. Spuse ezitant:

— Cred că ăsta a fost sfârşitul capitolului întâi, dar mai există încă un capitol nesatisfăcut.

Îşi strecură mâna în pantalonii lui şi găsi acea dovadă destul de alarmantă a masculinităţii. Când îl strânse în mână, simţi cum îl trece un şoc.

— Nu trebuie să faci asta! icni el. Nu, dacă nu vrei.

— Cum să ştiu dacă vreau, dacă nu încerc? întrebă ea logic. Îl strânse uşor, şi lui aproape că i se opri răsuflarea. Dar o să trebuiască să-mi spui ce să fac.

— Ce faci acum, răspunse el pe o voce gâtuită. Poate... să tragi puţin.

Ea făcu ce-i sugerase el cu rezultate spectaculoase. El zvâcni în mâna ei şi şoldurile lui se împinseră în ea. Termină cu un spasm de eliberare, strivind-o de el. Sălbăticia implicită era îngrijorătoare, dar şi satisfăcătoare. Îi plăcea că îi putea oferi căpitanului ei atât de sigur de sine o astfel de plăcere.

Pe când trupul i se relaxă, spuse:

— Înveţi repede, doamna mea strălucitoare.

Pe o bară lângă noptieră, atârna un prosop de mâini şi el se întinse să-l ia ca să-i cureţe pe amândoi. Când termină, aruncă prosopul şi o luă din nou în braţe.

— Îmi pare aşa de bine că ai venit în seara asta, şopti el. Să te am cu mine e extraordinar.

— Categoric, pentru mine aşa a fost, încuviinţă ea. Mâna ei rămăsese încă pe mădularul lui, care era moale şi intim mai degrabă decât ameninţător. Dar nu atât de bine pentru tine, aşa-i?

Recunoscând întrebarea ei abia ascunsă, el spuse:

— Un bărbat care îşi petrece multă vreme pe mare nu are multe ocazii pentru o comportare libertină.

— N-ai fost niciodată însurat?

— Nu, cel mai aproape de asta a fost când am avut o relaţie de lungă durată cu o văduvă din Bristol. Ori de câte ori, *Zephyr* ajungea acolo pentru realimentare şi reparaţii, îmi vizitam prietena. Era caldă şi primitoare, şi o bună bucătăreasă. Ne-am bucurat întotdeauna să fim împreună.

— A murit? întrebă Rory încet.

— Da, a murit de pneumonie într-o iarnă. Oftă. N-am aflat decât după câteva luni, când am ajuns din nou în Bristol.

Simţindu-i tristeţea, ea întrebă vioaie:

— Pentru că ai vorbit de trecut, cred că a venit vremea să-mi spui povestea ta cu Malek. Abia aştept să aud totul!

capitolul 18

Gabriel oftă.

— Nu mai pot evita, nu-i aşa? Dar mai întâi să ne aşezăm altfel. O întoarse pe Rory pe spate şi îi legă cordonul halatului. E necesar, ori o să fiu prea

distras pentru a vorbi coerent. Vrei un pahar de vin roşu?

— Să bem împreună un pahar de vin în pat sună delicios de imoral.

Se ridică pe tăblia patului, punându-şi o pernă la spate. Părul ei auriu se revărsa bogat peste umeri şi sâni.

Gabriel îşi puse şi el halatul, apoi deschise bufetul de băuturi şi scoase o sticlă şi două pahare solide. Turnă vinul şi i-l întinse cu o scurtă plecăciune.

— Pentru doamna mea strălucitoare, cea mai uimitoare stea din Mediterana.

Rory îşi ridică paharul la rându-i şi îi dărui un zâmbet ce îl făcu să se simtă peste măsură de înalt.

— Şi în sănătatea căpitanului meu care m-a dus undeva unde n-am mai fost până acum.

Ciocniră paharele şi băură, apoi Gabriel cedă impulsului şi o sărută din nou. Ea îi răspunse sărutului, murmurând:

— Mă simt adorată şi imorală în cel mai bun mod posibil!

Fiindu-i imposibil să-şi aducă aminte când se mai simţise atât de mulţumit, el se aşeză pe pat lângă ea.

— Când erai inconştient, Malek mi-a spus că i-ai salvat viaţa din nou. Ce s-a întâmplat prima dată? O parte din trecutul tău misterios, bănuiesc.

Gabriel răsuci absent paharul, uitându-se în adâncul lui rubiniu.

— A fost cu peste zece ani în urmă. Ţi-am

povestit despre cum am fost dezmoştenit şi cum m-am întors pe mare pe un vas comercial. *Sea Song*. Mi-am croit drum spre vârf până la poziţia de secund şi speram să am mai multă influenţă asupra căpitanului care era puţin cam prea permisiv în ceea ce priveşte securitatea vasului. Sorbi din vin. Poate de aceea am fost capturaţi de un corsar algerian.

Ea îşi ţinu răsuflarea, şocată de dezvăluire.

— Ai fost în sclavie? A fost Malek?

— Nu, un alt reis. Dar Malek ne-a cumpărat pe mine şi pe alţi câţiva marinari să muncim pe o corabie de-a lui. Se uită pieziş la Rory. Unul dintre ceilalţi bărbaţi era tatăl lui Jason Landers, şi aşa am ajuns eu la familia asta. De atunci suntem prieteni, spre avantajul nostru reciproc.

— Înţeleg, rosti ea gânditoare. Aşadar, când Jason Landers a plecat pe mare, tatăl lui te-a rugat să-l iei şi pe el şi să te asiguri că e bine instruit şi îngrijit.

El încuviinţă din cap.

— Nu era greu; Jason e un marinar înnăscut. În schimb, am prieteni şi un bun şantier naval pe partea aceea a Atlanticului, dacă am nevoie de reparaţii.

— Să ne întoarcem la Coasta Berberă şi la tine sclav, spuse ea încurajator.

— Marinarii europeni cu experienţă sunt apreciaţi şi valoroşi pentru că în general avem corăbii superioare şi cunoştinţe de artilerie. Am adus un preţ bun, spuse el sec. Malek m-a simpatizat şi sugera regulat să-mi reneg credinţa şi

să îmbrăţişez credinţa musulmană. Mi-aş fi câştigat libertatea şi aş fi putut comanda una dintre corăbiile lui.

Rory sorbi din vin, cu privirea aţintită asupra lui.

— Evident că l-ai refuzat.

— Nu sunt un bun creştin, dar mi-am dat seama de un fapt: credinţa în care am fost crescut făcea prea mult parte din mine pentru a renunţa la ea.

Ea se încruntă puţin.

— Când eşti scos cu forţa din lumea ta, să-ţi păstrezi cât de mult poţi din propria identitate poate fi foarte necesar.

Gabriel nu se gândise la asta.

— Chiar aşa este. În ciuda avantajelor de a-ţi renega credinţa, puţini creştini capturaţi o fac. În orice caz, am muncit pe unul dintre vasele de acolo ale lui Malek ce naviga în principal în jurul portului din Alger. Am învăţat multe despre limbă, obiceiuri şi căile de navigaţie şi m-am gândit la feluri în care să evadez.

— Aşa ai evadat?

— Ah, nu, povestea e mult mai complicată! Tocmai mă pregăteam să încerc să scap când a sosit Gürkan. E văr de-al doilea cu Malek, un negustor bogat şi influent, cu reşedinţa în Constantinopol. E bine cunoscut la curtea imperială şi are câteva posturi guvernamentale în locuri cum ar fi oficiul vamal. El şi fratele lui mai mic au sosit în Alger ca să-şi construiască propria flotă de corsari şi l-a chemat în ajutor pe vărul Malek.

— Şi apoi l-a trădat, spuse Rory sec. Cum s-a întâmplat?

— Malek a fost flatat de atenţia vărului său mai mare şi mai bogat. A crezut că erau aliaţi; în loc de asta... Gabriel scutură din cap. E o veche zicală arăbească: „Eu împotriva fraţilor mei. Eu şi fraţii mei împotriva verilor mei. Eu, fraţii mei şi verii mei împotriva lumii întregi”. Gürkan nu voia un aliat; îi voia pe marinarii de pe vasele lui Malek. Aşa că, după ce ne-a luat ostatici pe toţi, ne-a legat în lanţuri de băncile pentru vâslaşi ale unei galere de corsari.

Rory îşi ţinu răsuflarea.

— Cum ai scăpat?

— Împreună, eu şi Malek am reuşit să ne eliberăm din lanţuri şi să preluăm galera şi apoi pe *Zephyr* care era cel mai nou trofeu al lui Gürkan şi cartierul său general. Gürkan nu se afla la bordul lui *Zephyr* când l-am capturat noi, însă fratele lui mai mic era. Eu l-am ucis în luptă, scutindu-l astfel pe Malek să-şi ucidă ruda de sânge.

Gabriel îşi mai turnă vin, preferând să-şi înece amintirile.

— Sunt sigură că este mai complicat decât dai tu de înţeles.

— Da, dar a fost cu mulţi ani în urmă şi am făcut ceea ce era necesar. Când s-au liniştit apele, Gürkan s-a retras din Alger, iar Malek s-a ales cu toate vasele lui Gürkan, cu depozitele şi comerţul cu mărfuri din zonă. Devenise un om mult mai bogat, aşa încât a sugerat ca Gürkan să se mărginească la estul Mediteranei.

— După tot ce ai făcut pentru el, Malek te-a ţinut sclav? întrebă ea încruntându-se.

— Am negociat. Gabriel zâmbit uşor. Sau, mai exact, Malek a vrut să mă păstreze, aşa încât a încercat să găsească condiţiile în care aş fi vrut de bunăvoie să muncesc pentru el în Alger ca om liber. Şi în vreme ce el vorbea, am luat *Zephyrul* şi am fugit cu atâţia din fraţii mei creştini înrobiţi câţi am reuşit să găsesc. Malek n-a fost încântat, dar cred că a simţit că-mi datorează mult prea mult pentru a porni în urmărirea mea. Nu că aş crede că ar fi putut captura *Zephyrul*. E cea mai rapidă corabie pe care am navigat, ceea ce s-a dovedit de folos în cariera mea dubioasă.

— Sfinte Doamne! Ochii ei se măriră de admiraţie. Mi-ar plăcea să introduc povestea ta într-unul dintre romanele mele!

El zâmbi strâmb.

— A fost dureros, sângeros şi dificil şi n-o să-ţi mai dau şi alte amănunte, micul meu vampir fermecător. Am proclamat corabia drept prada mea şi i-am dus în siguranţă pe fraţii mei eliberaţi din sclavie. Unii fac parte şi acum din echipajul meu.

— Eşti un erou, căpitanul meu, zise ea serios. Te-ai eliberat pe tine şi încă un număr de captivi şi ai devenit un om înstărit ca proprietar de corabie şi căpitan. Desigur, îngrozitorul tău bunic ar fi mândru de tine.

Gabriel pufni.

— Din capul locului, m-ar condamna pentru că am fost luat captiv. Pentru el, singura onoare ce

contează vine de la Marina Regală. De fapt, găsesc că e mai uşor să-l respect pe Malek. E omul potrivit la locul potrivit, aşa cum suntem noi toţi, dar el e şi un om de onoare. De aceea, încă nu ne-am sărit la beregată unul altuia, în ciuda trecutului nostru antagonic.

— Relaţiile complexe sunt fascinante, murmură ea cu privirea tulbure.

— Poţi lua ce este esenţial din relaţia mea pentru una din poveştile tale, dar doar dacă schimbi faptele, astfel încât să fie de nerecunoscut.

Rory dădu din cap.

— E corect.

Gabriel o privi, cu un nod în stomac la gândul că poveştile ei ar putea fi închise pentru totdeauna cu ea într-un blestemat de harem. Asta n-o să se întâmple, cu siguranţă, dar nu avea nicio idee ce ar putea face s-o salveze de la o astfel de soartă. Mai bine să se gândească la prezent.

— Mâine-dimineaţă, sau presupun că deja e dimineaţă de-acum, cei trei soldaţi musulmani care au murit în atac vor avea parte de funeralii pe mare.

— Să venim şi noi, eu şi Constance, sau femeilor nu li se permite?

El ezită.

— O să-l întreb pe Malek şi pe imamul său. Cred că o să vă permită să participaţi la serviciul religios, dar în cele mai conservatoare şi discrete haine.

— Rochie lungă, neagră, şi eşarfă care să ascundă cât mai mult din cap, spuse ea. În cazul în

care nu e interzis, mi-ar plăcea să particip. Oamenii aceia şi-au dat viaţa pentru noi toţi.

— Exact. Cred că Malek şi oamenii lui ar fi mulţumiţi ca două doamne străine să-şi manifeste respectul.

— Cum e o înmormântare la musulmani? Aş vrea să ştiu la ce să mă aştept.

— Detaliile variază foarte mult, îi explică el. Ideal, un musulman e îngropat după o zi sau două. Dacă un vas e prea departe de mal pentru a se putea realiza asta, se permite a se face funeralii pe mare. Trupurile vor fi băgate în saci cusuţi la gură, cu greutăţi înăuntru pentru a se scufunda repede, şi se aruncă în mare cu faţa spre Mecca. Se vor rosti rugăciuni, dar în rest, slujba e simplă.

— Ne descurcăm cu asta. Îşi înăbuşi un căscat. Mi-ar plăcea să rămân peste noapte, dar cred că e timpul să mă întorc în cabina mea.

Cu părere de rău, el spuse:

— Ai dreptate. Te conduc înapoi.

— Probabil că n-o să fiu văzută de cineva.

— Oricum.

Se dădu jos din pat şi îi oferi mâna s-o ajute să coboare şi ea.

Ea îşi băgă picioarele în papucii uşori cu care venise şi pe care şi-i dăduse jos când lucrurile începuseră să devină interesante. Îşi dădu părul pe spate şi îl legă strâns, apoi îşi strânse cordonul, asigurându-se că e complet acoperită.

Stăteau în faţa uşii închise, uitându-se unul în ochii celuilalt. Ea era atât de frumoasă, de caldă şi de directă. Părea imposibil să ţină la un bărbat ca

el, dar nu se putea îndoi că sentimentele dintre ei erau reciproce.

— Mi-aş dori atât de mult să poţi rămâne, zise el cu durere.

— O să mai fie şi alte nopţi de acum şi până la Constantinopol, spuse ea. Dacă mă vrei, voi profita de fiecare din ele şi de tine.

— O să profit de asta, doamna mea strălucitoare.

O atrase într-o îmbrăţişare, cuprinzând-o cu braţele ca şi cum trupul lui ar fi putut-o proteja de toate primejdiile.

Ea se agăţă de el pentru mult timp, apoi se retrase cu o faţă hotărâtă.

— Noapte bună, căpitane.

Tăcut, Gabriel deschise uşa şi îi făcu semn să meargă înainte. Apoi o urmă pe culoarul îngust şi în cel mai larg, unde era cabina ei. Nu se atinseră, pentru că s-ar fi putut să nu se mai poată despărţi.

Când ajunse la uşa cabinei, ea se uită înapoi pentru un ultim zâmbet intim. Apoi întoarse cheia, deschise uşa şi dispăru.

Gabriel se întoarse la cabina lui, simţindu-se cu inima frântă. Trebuia să existe o cale pentru a le elibera pe ea şi pe verişoara ei, precum şi pe echipajul corabiei *Devon Lady*. Dar nu ştia care anume ar putea fi. Trebuia să se profite de orice şansă de succes pe măsură ce se derulau evenimentele.

*

Când Rory închise încet uşa cabinei, nu fu surprinsă auzind scârţâitul arcurilor de la patul verişoarei ei şi o voce somnoroasă ce spunea:

— Aşadar, te-ai întors din nou acasă teafără. Cum a decurs vizita ta clandestină?

Rory se aşeză obosită pe marginea patului verişoarei ei.

— Cred că-l iubesc, Constance. Şi cred că şi el mă iubeşte. Ne-am oprit cu puţin înainte de a-mi pierde virginitatea, dar am aflat că se pot face multe fără a merge prea departe.

Zâmbi la aducerea aminte, încă vibrând în locuri de nepronunţat din trupul ei.

— Mă bucur, zise Constance încet. A fost periculos să te vezi cu el, dar având atât de puţin timp până când călătoria noastră va lua sfârşit, cred că ai fost înţeleaptă că ţi-ai asumat riscul.

Rory se întoarse, abia putând vedea faţa palidă a verişoarei ei.

— Cu tine cum rămâne, Constance? Şi tu ai un bărbat la care ţii enorm şi eşti văduvă. De ce să nu profiţi de situaţia ta?

— Nu m-am prea gândit la asta! răspunse Constance surprinsă. Tu eşti întotdeauna cea aventuroasă, nu eu. Dar poate că de data asta ar trebui să fiu nesăbuită. Crezi că Jason ar fi interesat?

— Bineînţeles că ar fi! Am văzut cum se uită la tine. Trăieşte clipa, verişoară, şi profită de bărbat! Gura lui Rory se strânse. Pentru următoarea săptămână sau aşa ceva putem spune că trupurile ne aparţin dacă suntem destul de prudente să nu

fim prinse.

Constance trase adânc aer în piept.

— Poate… poate că o să am curajul să-i fac propunerea mâine când vom vizita menajeria.

Amintindu-şi de slujba funerară, Rory spuse:

— S-ar putea să trebuiască să faci vizita ceva mai târziu decât ca de obicei. Gabriel a spus că mâine-dimineaţă soldaţii care au murit vor fi înmormântaţi pe mare. Am întrebat dacă am putea veni şi noi şi a fost de părere că s-ar putea permite asta.

Constance scoase un mic sunet de necaz.

— Nu m-am gândit serios la soarta oamenilor care au murit, dar desigur că e necesar. Sper că vom putea merge să ne aducem omagiul.

— Fără a mai spune că va fi interesant. Material pentru poveştile noastre de aventuri! Rory schiţă un zâmbet strâmb în întuneric. Suntem incorigibile, nu-i aşa?

— Prefer să cred că suntem creative, spuse Constance demnă. Am adunat mult material în călătoria asta, nu-i aşa? Există şi o parte luminoasă în toate astea.

— Aşa este. Rory se ridică, căscând din nou înainte de a se urca în patul ei. O parte luminoasă într-o aventură foarte întunecată. Dar mai bine decât fără pic de lumină.

capitolul 19

Rory se trezi dintr-un somn plin de vise prea agitate şi o găsi pe Constance deja îmbrăcată şi

citind un bilet.

— Asta abia ne-a fost adus, spuse verişoara ei. Căpitanul tău spune că ni se permite să luăm parte la funeralii şi că prezenţa noastră va fi apreciată.

Rory căscă şi sări jos de pe pat.

— Cât de repede?

— Foarte repede, cred. Slujba va fi anunţată prin bătăile clopotului vasului.

— Atunci, mai bine să mă îmbrac.

În timp ce Constance se ghemui pe patul ei pentru a-i face loc, Rory scoase o rochie bleumarin şi adăugă un şal sobru. Îşi înfăşură eşarfa pe cap cu o deosebită grijă aşa încât să nu i se vadă decât ochii albaştri şi puţin din sprâncene. Constance făcuse la fel.

Pe când Constance îşi trăgea mănuşile, spuse:

— Regret moartea acelor trei oameni curajoşi, dar cred că va fi interesant.

— Amândouă suntem prea curioase, de asta ne aflăm aici, răspunse Rory cu un chicotit, amintindu-şi cum Gabriel o necăjise spunându-i mica lui vampiriţă, pe o voce care făcea să i se pară a fi un alint intim.

— E timpul să urcăm pe punte.

Marea era agitată, şi trebuiră să se folosească de balustradă în vreme ce părăseau cabina mergând pe culoar.

— Se pare că se apropie o furtună.

— Bănuiesc că trebuia să vină de mult, spuse Constance nu prea entuziasmată. Sper să fie o furtună obişnuită, nu ca aceea care a lovit când traversam Oceanul Indian. La vremea aceea, îmi

rosteam ultimele rugăciuni.

— A fost o furtună cumplită, încuviinţă Rory. Dar am supravieţuit.

Zephyrul se înclină mult spre babord, şi ea se apucă din nou de balustradă.

— Crezi că slujba ar putea fi amânată? întrebă Constance.

— Căpitanul spunea că obiceiul e să se înmormânteze decedatul cât de repede posibil. Înţeleg că ceremonia nu e prea lungă, aşa încât s-ar putea termina înainte să ne lovească furtuna.

Când o porniră spre puntea principală, clopotul vasului începu să bată cu solemnitatea lentă a unei vechi biserici. În capul scărilor, fură întâmpinate de un cer acoperit şi de un vânt aspru ce aducea stropi de ploaie.

Gabriel era la dunetă, scrutând cerul. Încruntându-se, dădu ordine secundului. Secundul transmise alte ordine şi marinarii începură să urce pe catarg şi să strângă terţarola.

Rory petrecuse destul timp pe mare pentru a şti că strângerea velelor era cel mai bun mod de a aborda vremea rea. Făcând-o acum, nu numai că se pregătea corabia pentru furtuna ce se apropia, ci se stabiliza şi vasul pentru ceremonia solemnă ce era pe punctul de a începe.

Jason Landers le văzu şi se apropie cu un zâmbet special pentru Constance.

— Doamnelor, permiteţi-mi să vă conduc pe platforma de la dunetă. Veţi putea vedea bine ceremonia şi veţi fi mai protejate de vremea rea ce se apropie.

De asemenea, vor fi mai puţin vizibile în caz că unii dintre oamenii lui Malek ar fi deranjaţi de vederea scandaloasă a femeilor. Îl urmară pe Jason înspre zona pe care o propusese el. Aşa cum spusese, aici erau protejate de vânt. El rămase lângă ele, probabil la ordinele lui Gabriel, pentru a se asigura că nu se va întâmpla nimic neprevăzut.

O porţiune de balustradă de la tribord fusese scoasă şi judecând după vocile joase pe care Rory le auzea dinspre cârmă, vasul îşi schimba cursul, astfel încât zona de înmormântare să fie cu faţa spre Mecca. Membrii echipajului de pe *Zephyr* care nu erau la datorie se adunaseră pe punte în şiruri solemne, cu feţe sobre.

Gabriel li se alătură în uniforma bleumarin de gală. Niciunul dintre oamenii lui Malek nu era de faţă până când o tobă începu să bată încet, sumbru. Conduşi de Malek, un şir dublu de soldaţi mărşălui pe culoar spre punte, cu cele trei corpuri acoperite purtate pe umeri. Rory îşi ţinu răsuflarea, sperând ca mişcarea vasului să nu cauzeze probleme, dar soldaţii reuşiră să-şi păstreze echilibrul.

Corpurile fură aşezate încet pe punte. Trupele lui Malek le înconjurară şi cântară un cântec de îngropăciune. Apoi primul corp fu ridicat şi mutat la marginea punţii ce era deschisă spre mare. Imamul, Hajji Asad, un bătrân respectabil, făcu semn din cap spre Malek.

Mai întâi Malek, apoi Gabriel rostiră scurte elogii aduse curajului şi onoarei luptătorilor căzuţi. Imamul intonă o scurtă rugă, şi primul trup fu

aruncat în mare, căzând repede din cauza greutăţilor ce fuseseră băgate în sac. Echipajul vasului salută, şi câţiva catolici dintre ei se închinară.

Celui de-al doilea trup i se acordă acelaşi ritual sobru. Vântul deveni mai puternic şi se simţeau picături de ploaie.

Aproape toată lumea urmărea slujba, dar preocupată de vreme, Rory cerceta cu privirea marea. La babord, se rotea în spirală un ciudat cerc negru de apă. Întrebându-se dacă se forma un vârtej, spuse pe o voce joasă:

— Domnule Landers, formaţiunea aceea de apă de la babord este normală?

Jason se uită în direcţia arătată de ea şi îşi ţinu răsuflarea. Apoi înaintă şi vorbi cu Gabriel pe o voce joasă, încordată. Gabriel se încruntă şi se uită spre babord.

Cel de-al treilea trup fusese adus la marginea punţii şi imamul îşi spunea rugăciunea, când lovi dezastrul. O rafală de vânt şi apă făcu Zephyrul să se încline atât de puternic spre tribord, încât oameni şi obiecte fură aruncaţi de-a lungul punţii.

Rory şi Constance fură amândouă doborâte, şi Rory alunecă spre porţiunea deschisă a balustradei.

— *Rory*!

Constance reuşi să se apuce cu o mână de o balustradă în vreme ce se aruncă peste punte s-o prindă pe Rory de încheietura mâinii. Zvâcnitura aproape că îi dislocă umărul lui Rory, dar ea abia dacă băgă de seamă, în vreme ce valul de panică

întârziată faţă de ce s-ar fi putut întâmpla îi inunda corpul.

În timp ce se târa înapoi spre verişoara ei, al treilea trup înfăşurat fu aruncat precipitat peste marginea punţii căzând în mare. Şi imamul căzu după el.

Gabriel sări înspre deschizătură strigând:

— Hajji Asad!

Inima lui Rory aproape că stătu în loc când îl văzu luând-o după imam. La limită, prinse un colţ din veşmântul fluturând al omului sfânt şi îl trase înapoi în siguranţă, dar poziţia lor era încă nesigură. La şase paşi în spatele lui Gabriel, Malek adăugă forţa lui şi o priză strânsă de balustradă pentru a-i trage pe Gabriel şi pe imam înapoi pe o suprafaţă sigură.

Salvarea durase doar câteva secunde, dar strigătele şi ţipetele spuneau că existau şi alte pagube. Doi mateloţi se grăbiră spre porţiunea de balustradă ce fusese scoasă şi o puseră la loc, acolo unde îi era locul, chiar la timp pentru a-l salva pe unul dintre soldaţii lui Malek de a aluneca în apă.

Corabia se balansă înapoi spre babord şi se părea că nimeni nu era în pericol de a cădea în apă. Pe când Rory se ridică în picioare, privirea i se îndreptă din nou spre anomalia din apă. Îngrozită, văzu că tromba de apă ce se rotea ameninţător se ridicase învârtindu-se, pentru a se atinge de partea de jos a unui nor de furtună negru. În spatele trombei, se mai forma una. Rory mai văzuse trombe de apă, dar fuseseră mici şi inofensive în

comparaţie cu monştrii aceştia.

Pălăria lui Gabriel dispăruse în apă, şi părul îi flutura în vântul puternic, dar nu încăpea nicio îndoială cine era căpitanul, când el urlă:

— Oamenii de sus, coborâţi acum repede, să fie al naibii! Malek du-ţi oamenii jos în siguranţă! Landers, du-le pe doamne la cabina lor, apoi du-te jos în cală şi scoate apa din bazinul hipopotamilor!

După ce dădu ordinele, Gabriel se întoarse pe călcâie şi alergă spre cârmă. Corabia se înclinase atât de puternic, încât cârmaciul nu mai era capabil să controleze cârma, şi *Zephyrul* era periculos de aproape de a se scufunda. Când Gabriel ajunse la timonă, o apucă cu putere şi împreună cei doi bărbaţi reuşiră să îndrepte cârma spre babord. *Zephyrul* reveni cu greu pe un curs mai stabil.

Supunându-se ordinelor căpitanului, Jason Landers le luă pe Constance şi pe Rory.

— Sub punte, *acum*!

Le duse spre cel mai apropiat culoar prin haosul care domnea peste tot în jurul lor. Totul se întâmplase atât *de repede*!

În vreme ce ei trei aproape că se împiedicau pe scări în jos, Rory fu lovită de câteva obiecte care zburau prin aer. Peşti! Peşti mici care probabil că fuseseră absorbiţi de tromba de apă şi aruncaţi pe punte. Puţin nebuneşte, se întrebă dacă ar fi serviţi la cină în cazul când corabia s-ar mai afla atunci pe linia de plutire.

Ferindu-se de o hamsie argintie, întrebă:

— Domnule Landers, greutatea bazinului

hipopotamilor dezechilibrează nava?

— Da. Expresia îi era sumbră. Trombele mari de apă sunt rare, dar pot scufunda o corabie fără să lase vreo urmă. Eu şi căpitanul eram îngrijoraţi că greutatea cantităţii mari de apă din bazin ar putea face necazuri într-o furtună puternică, aşa încât avem ataşată acolo o pompă. Cu pânzele complet strânse, ar trebui să scăpăm cu bine.

— Trombele astea durează mult? întrebă Constance pe o voce nesigură.

— Din fericire, nu. Tot ce trebuie să facem e să rămânem pe linia de plutire până când dispar. Acum, trebuie să cobor în cală şi să pompăm apă înainte ca vasul să se scufunde, spuse el sumbru. Voi două mergeţi în cabină şi staţi acolo până când marea revine la normal.

Fără a mai aştepta încuviinţarea lor, se întoarse în loc şi se lansă pe următorul şir de trepte, ţinându-se de balustradă pentru a evita să-şi frângă gâtul.

Corabia se clătina încă, aşa încât Rory şi Constance se ţinură şi ele de balustrada palierului în vreme ce soldaţi şi marinari tropăiau deasupra şi treceau pe lângă ele pe scări căutându-şi refugiul sub punte. Puteau auzi zgomotul obiectelor ce se izbeau de colo-colo, dar acesta slăbea pe măsură ce obiectele erau asigurate.

Rory trase adânc aer în piept, spunându-şi că ce-i mai rău trecuse. Probabil.

— Mulţumesc că m-ai prins! Chiar şi un harem e de preferat decât să ajungi hrană la peşti.

Constance zâmbi strâmb.

— Dacă nu te-aş fi prins, ar fi făcut-o căpitanul tău. E impresionant în acţiune, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Cum te simţi? Am căpătat multe vânătăi în locuri imposibil de menţionat, dar nimic serios.

— La fel şi eu. Sunt mai dolofană decât tine aşa că poate mă balansez mai bine.

Acum că putea respira mai în voie, Rory auzi behăiturile şi ţipetele disperate ale animalelor venind dinspre cală.

— Mă duc jos la menajerie. Poate că pot ajuta să liniştesc animalele. Probabil că sunt îngrozite.

— Merg şi eu cu tine, spuse Constance hotărâtă. Mă pricep la de aproape la fel de bine ca tine. Ca să nu mai spun că n-am niciun chef să stau singură în cabină şi să mă îngrozesc gândindu-mă la ce s-ar putea întâmpla.

— Să faci ceva util ar trebui să te ajute să-ţi ţii teama în frâu, încuviinţă Rory. Hai să mergem jos şi ţine-te de balustradă! N-avem nevoie de oase rupte.

Constance îi aruncă rapid un zâmbet cu gropiţe.

— Poate că asta ar scădea valoarea noastră comercială.

Rory zâmbi, începând să coboare, cu mâna dreaptă ţinându-se strâns de balustradă. Posibilitatea de a-şi rupe vreun os nu era de glumă. Câţiva dintre soldaţii lui Malek îşi îngrijeau braţele, picioarele şi capetele vătămate în drumul lor spre cală.

Avusese un moment de panică imaginându-şi

cum corabia se scufunda cu ele două prinse sub punte, înecându-se. Trase adânc aer în piept şi îşi reaminti că şi în cazul când s-ar fi aflat pe punte, tot s-ar fi înecat. Locul exact şi momentul ar fi fost doar un amănunt.

Coborâră mai multe trepte şi, cu cât se apropiau de menajerie, cu atât se auzeau mai tare lamentările animalelor. Ajunseră în cală doar cu câteva minute după Jason Landers, dar deja el împreună cu câţiva îngrijitori montau pompa ca să golească bazinul care împroşca cu putere apa. Hipopotamii scoteau zgomote disperate şi, chiar dacă erau pitici, erau totuşi foarte masivi şi grei pe când se zbăteau în bazin. Rory spera să nu se rănească.

Ferindu-se din calea lui Jason şi a îngrijitorilor, Rory şi Constance trecură repede pe lângă bazinul hipopotamilor înspre culoarul ce mergea între ţarcurile celorlalte animale.

— Mă duc să vizitez caprele, spuse Constance. Întotdeauna au fost preferatele mele.

Deszăvorî uşa şi intră, încuind-o în urma ei. Apoi se aşeză în fân şi îşi deschise braţele. Căpriţele se înghesuiră în ea, behăind jalnic în vreme ce ea le luă în braţe.

— Veniţi la mama, îngână ea. Sunteţi în siguranţă aici.

Verişoara ei arăta foarte frumos în chip de Madona Caprelor. Zâmbind, Rory plecă. Neputând să se menţină pe picioare pe vasul ce se legăna, struţii se ghemuiseră împreună într-un colţ al ţarcului lor. Alcătuiau nişte grămezi mari de pene

negre şi arătau foarte deranjaţi, dar nu se vedea că ar fi fost răniţi.

Leul se plimba de colo-colo şi răgea periodic cu o ameninţare ce îţi dădea fiori. Rory se dădu înapoi. Ghazi era un animal pe care îl va lăsa în seama celor pricepuţi!

Măgăruşii nu erau fericiţi, dar nu erau la fel de supăraţi precum caii pitici ce se agitau în jurul ţarcului lor, transpiraţi şi tulburaţi. Unul dintre ei şchiopăta.

Rory era în mod deosebit ataşată de caii pitici, aşa încât intră în ţarcul lor şi se aşeză pe jos cu spatele la grilajul de lemn ce alcătuia peretele din faţă.

— Haideţi la mine, frumuseţile mele, spuse ea ademenitor. O să se termine curând aşa că nu trebuie să vă loviţi.

Continuă să vorbească încet. Primul care se apropie fu calul ce şchiopăta. Bănui că avea articulaţia chişiţei scrântită, dar nu părea să fie ceva rupt. Tremura, dar imediat ce ea îl mângâie pe bot şi pe coamă, se relaxă şi se lăsă jos lângă ea.

Mai veni un cal şi, gelos, o împinse cu capul.

— Fireşte că eşti îngrijorat, micul meu prieten, murmură ea scărpinându-l între urechile ascuţite. A fost o dimineaţă foarte grea.

Curând, şi el se aşeză jos şi nu trecu mult timp până când toţi patru căluţii o înconjurară. Erau mai în siguranţă aşezaţi în fân decât în picioare. *Zephyrul* se clătina încă, dar nu aşa de tare ca înainte.

Bărbaţii care vorbeau lângă ţarcul hipopotamilor păreau a fi ceva mai puţin supăraţi. Probabil că terminaseră de pompat apa afară, aşa încât acum nu mai destabiliza corabia. Se rezemă de perete şi se relaxă, continuând să mângâie căluţii. Dacă ar avea ocazia să mai scrie poveşti, ar avea destul material din care să extragă subiecte!

capitolul 20

Marea era mai violentă şi mai periculoasă decât o văzuse vreodată Gabriel, aşa încât rămase la cârmă până când furtuna rapidă şi crâncenă trecu, trombele de apă se prăbuşiră, şi *Zephyr* se află din nou pe cursul său. Se făcuse deja amiază, dar trebuia să inspecteze vasul înainte de a mânca sau de a se odihni.

Pentru că încă ploua şi era deja ud până la piele, nu se mai osteni să se schimbe, deşi merse pentru scurt timp în cabină să-şi ia o altă pălărie. Îl găsi pe Spook adăpostit în patul lui, trist, dar teafăr. Fu bucuros să vadă asta; ţinea la motan.

Când îşi începu inspecţia, află că una dintre velele mai mici fusese atât de ruptă, încât nu mai putea fi reparată, dar strângerea timpurie salvase celelalte vele şi niciun catarg nu fusese serios avariat. O cuşcă cu găini prinsă de punte fusese măturată de apă împreună cu câteva obiecte mărunte, dar era meritul talentului echipajului său la făcut noduri că nu se pierduseră peste bord mai multe lucruri. Peştele care căzuse pe punte fusese adunat, şi puntea superioară era pe cale să fie în

perfectă ordine.

Metodic, îşi făcu drum spre punţile inferioare, cu o abatere din drum pe la cabina doamnelor. Se încruntă când văzu că nu răspunde nimeni când ciocăni la uşă. Trebuiau să fie tefere, totuşi; îl văzuse pe Jason cum le conducea sub punte. Pentru că aceste doamne deosebite erau curioase precum nişte pisici, bănuia că plecaseră în explorare după ce greul furtunii trecuse.

Se opri la cambuză şi îşi luă o bucată de brânză, apoi continuă inspecţia. Vorbi cu Malek şi cu ofiţerii lui şi controlă pagubele, dar încă nu dădu de doamne. Îşi reaminti că o corabie are multe colţuri izolate şi coborî în cală. Acolo îl găsi pe Jason Landers şi mare parte din îngrijitori muncind să repare ţarcul hipopotamilor ce fusese serios avariat.

— Bună treabă, domnule Landers, spuse el formal. Puteam simţi cum corabia se stabilizează în timp ce pompai apa afară. Probabil că n-am fi supravieţuit dacă nu s-ar fi făcut aşa de repede.

Jason era la fel de ud ca Gabriel. Cu apa picurând încet de pe el, spuse:

— Mă bucur că ne-am pregătit pentru ce-i mai rău, aşa încât pompa era gata de lucru. Arătă către ţarc. După cum poţi vedea, ţarcul hipopotamilor are nevoie de reparaţii. Sărmanele animale s-au tot lovit de pereţi ca nişte berbeci. Dur pentru ei, şi mai dur pentru pereţi.

— Au reuşit să iasă teferi din asta?

— Îngrijitorii lor spun că da, dar par afectaţi. După cum vezi, se înghesuie în ţarc.

Îngrijitorul-şef veni la Gabriel gesticulând şi vorbind aşa de repede, încât Gabriel fu nevoit să-i ceară să o ia mai încet. După ce ascultă şi puse nişte întrebări, îi zise lui Landers:

— Hipopotamii au nevoie de apă pentru a supravieţui. Pot accepta o anumită cantitate de apă de mare, dar ar trebui amestecată cu apă proaspătă pentru a-i menţine sănătoşi.

Landers oftă.

— Ce bine că rezervele noastre de apă sunt într-o stare destul de bună. Spune-i că putem face asta şi, de îndată ce pereţii ţarcului sunt reparaţi, putem începe să aducem găleţi cu apă să aruncăm peste animale până când bazinul se umple din nou. Se uită înspre hipopotamii masivi, înghesuiţi unul în altul. Bietele animale nu şi-au dorit asta.

— Nici noi, replică Gabriel mai degrabă cu asprime. Ai vreo idee unde sunt doamnele? Nu sunt în cabina lor.

Landers rânji.

— Au coborât aici să ajute la calmarea animalelor şi au făcut o treabă bună.

Făcu semn cu mâna spre culoarul dinspre pupa, apoi se întoarse să supravegheze reparaţiile ţarcului.

Dându-şi seama că ar fi trebuit să se aştepte la asta, Gabriel înaintă în adâncul menajeriei. O găsi mai întâi pe Constance Hollings, înconjurată de capre.

— Domnişoară Hollings?

Ea îşi ridică privirea, zâmbind. Eşarfa de pe cap îi căzuse pe umeri şi una din capre începuse s-o

ronţăie repede.

— Bună ziua, căpitane! Mulţumesc pentru că ai ţinut corabia la suprafaţă.

— Am avut un interes personal în supravieţuirea noastră, comentă el. Poate că vrei să desparţi eşarfa de căpriţa asta neagră.

Ea râse şi trase eşarfa, îndepărtând-o de animal.

— Mulţumesc. Am nevoie de asta pentru a rămâne respectabilă.

— Şi însoţitoarea dumitale este tot aici şi se ţine de pozne?

— Încearcă la ţarcul cailor. Sau al măgăruşilor.

Gabriel făcu asta şi o găsi pe doamna lui strălucitoare acoperită de paie şi înconjurată de căluţi argintii. La fel ca şi Constance, îşi dăduse jos eşarfa. Stătea rezemată de perete şi părea că moţăie, aşa că el intră încet în ţarc.

— Lady Aurora! spuse el încet.

Ea deschise ochii şi îi dărui un zâmbet delicat.

— Căpitanul meu! Mă bucur să văd că ai ieşit teafăr din furtună. Deşi eşti cam ud. Bătu cu mâna pe paie lângă ea. Stai lângă mine puţin! Îmi imaginez că ai muncit fără oprire toată ziua.

El acceptă sugestia şi se lăsă jos pe paie, după ce-l dădu blând la o parte pe unul dintre căluţi. Într-adevăr, din el se scurse apă când se rezemă de perete în hainele lui îmbibate.

— Asta trebuie să facă un căpitan.

Amintindu-şi de brânza pe care o luase, scoase bucata din buzunar şi o rupse în două. Oferindu-i jumătate, spuse:

— Trebuie să fii flămândă. Focul de la cambuză a fost stins când vasul se clătina atât de violent, dar acum, că suntem stabili, bucătarul e la treabă din nou şi promite o masă caldă.

— Mulţumesc, sunt lihnită de foame! Ţinând brânza departe de un căluţ interesat, Rory muşcă din bucată. Lasă-mă să ghicesc! Supă de peşte cu peşti foarte, foarte proaspeţi?

El râse.

— Cred că ai dreptate. Am auzit de ploaia de peşti din cer, dar n-am trăit-o niciodată până acum. Pe când plecam de la cârmă, toţi peştii fuseseră luaţi de pe punte. În curând ar trebui să fie pe foc.

— N-am văzut niciodată ceva asemănător cu acele vârtejuri de apă, spuse ea cu un fior. N-am avut idee că pot apărea în grup.

— Azi am numărat cinci. Mestecă o bucată de brânză. E rar, dar nu nemaiîntâlnit. Cu câteva secole în urmă, un grup de vârtejuri s-a ridicat în portul La Valletta din Malta. Câteva corăbii s-au scufundat, au murit mulţi oameni şi s-au produs multe pagube.

Ea se înfioră.

— Ce pagube a suferit *Zephyr*?

— Surprinzător de puţine. Am pierdut o velă şi o cuşcă cu găini şi mai sunt câteva oase rupte şi trupuri cu vânătăi, dar este cumva un fel de miracol că n-a murit nimeni.

— L-am fi pierdut pe imam dacă n-ar fi fost să acţionezi tu atât de repede. Se uită la el cu o privire intensă. Şi am fi putut să te pierdem şi pe tine.

— Scăpatul ca prin urechile acului nu se ia în considerare decât ca discuţie la cină. Pentru că erau destul de intimi aici, el îi luă mâna în paie. Cu o voce joasă, spuse: Mă tot gândesc ce s-ar putea face pentru a vă salva pe tine şi pe verişoara ta. Imediat ce ajungem la Constantinopol, o să merg la ambasada britanică. Se spune că e una mare pentru că un număr de vizitatori englezi trec prin oraş. Pentru că sunt consul britanic provizoriu în Alger, ar trebui să pot discuta cu ambasadorul să văd dacă are vreo influenţă într-o situaţie ca a ta.

— Poate, deşi din ce am auzit eu despre Imperiul Otoman, conducătorii lui nu sunt deosebit de interesaţi de părerile ţărilor vest-europene. Mestecă şi înghiţi ultima bucată de brânză. Destinele familiei lui Malek, al lui Constance şi al meu, precum şi al echipajului lui *Devon Lady* sunt legate între ele. Nu ştiu dacă e posibil să-l separi pe unul dintre noi fără a-i elibera pe toţi. Sau să dai greş în a-i elibera pe toţi.

— Poate că ai dreptate, spuse el sumbru. Dar dacă doar unii dintre voi pot fi eliberaţi, e mai bine decât deloc.

Mâna ei o strânse pe a lui.

— Ai grijă să nu fii omorât încercând, Gabriel, zise ea încet. Mai degrabă stau într-un harem şi să ştiu că trăieşti decât să fiu liberă cu preţul vieţii tale.

El privi în ochii ei albaştri, fermecători şi se miră cât de repede ajunsese ea să-l cunoască.

— Am senzaţia că situaţia va fi nesigură când ajungem noi în Constantinopol. Se poate întâmpla

orice, şi succesul se poate obţine profitând de orice ocazie se va ivi.

— Sunt sigură că eşti bun la asta. Îşi coborî privirea. O să fii obosit la sfârşitul zilei. Crezi că ţi-ar plăcea să ai companie în seara asta? Târziu?

Bătăile inimii lui se accelerară.

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult, doamna mea. Doar să fii atentă!

— O să fiu. Zâmbetul ei era melancolic. Ar fi cu mult mai înţelept să rămân închisă în cabină cu Constance. Dar înţelepciunea n-a făcut niciodată parte dintre talentele mele.

— Unul dintre motivele pentru care eşti atât de irezistibilă. Voia atât de mult s-o sărute, dar asta putea duce la descoperire şi la dezastru. În schimb, îi cuprinse faţa cu o mână, uitându-se în ochii ei. Trebuie să mă întorc la datorie. Ne vedem mai târziu.

— Da, o să ne vedem.

Zâmbetul ei era o promisiune intimă.

*

Supa de peşte servită la cina din seara aceea fu excelentă. Cu peşte foarte, foarte proaspăt.

capitolul 21

Soarele ajunsese aproape de apus când ţarcul hipopotamilor fu reparat. Jason nu vorbea limba îngrijitorilor de animale care îl ajutau să repare ţarcul, dar erau muncitori harnici. I-ar fi plăcut să

stea cu ei la o bere în orice zi, doar că nu credea că musulmanii aveau voie să bea alcool.

Nu ştiau ce pierdeau. În cabină, Jason avea o sticlă de brandy excelent pe care căpitanul i-o dăduse cu ocazia ultimei aniversări a zilei lui de naştere. O păstrase pentru ocazii speciale şi era foarte sigur că a supravieţui celei mai rele furtuni pe care o văzuse vreodată intra în această categorie.

Ţarcul fusese reparat şi din rezervele vasului se aducea apă proaspătă care se turna peste hipopotami. Adăugarea apei de mare pentru a se ajunge la un nivel suficient pentru a-i mulţumi pe hipopotami avea să fie uşoară pentru că erau înconjuraţi de ea.

Lăsând menajeria în mâinile pricepute ale îngrijitorilor algerieni, se duse spre ţarcul caprelor. N-o văzuse pe Constance trecând pe lângă el în drumul ei spre ţarc, deşi era posibil să-i fi scăpat asta în vreme ce muncea. Dar din fericire ea era încă acolo, înconjurată de capre şi arătând foarte mulţumită.

Zâmbind, deschise ţarcul şi intră.

— Ai nevoie de ajutor să te scot de lângă micile tale prietene?

Ea ridică privirea cu acel zâmbet dulce care îi merse direct la inimă.

— Ar fi foarte de ajutor. Am înţepenit stând aici şi agăţându-mă de grilaje să nu fiu zvârlită de colo-colo, aşa că nu sunt sigură dacă mai pot sta în picioare!

Recunoscând o invitaţie, el întinse mâna. Ea i-o

apucă ferm şi se ridică uşor în picioare. Caprele hotărâră că era momentul să se joace şi începură să alerge prin ţarc.

— Mă tem că una dintre capre ţi-a stricat eşarfa, spuse ea scuzându-se şi arătându-i un colţ sfârtecat.

— Mă bucur că n-a mâncat mai mult. Fără tragere de inimă, dădu drumul mâinii. Dar eşarfa e a ta, nu a mea. Era un cadou.

— Mulţumesc. Mângâie cutele de mătase. O voi preţui întotdeauna.

Privirea pe care i-o aruncă spunea fără cuvinte că va fi o amintire de la Jason, chiar dacă îşi va petrece întreaga viaţă ca sclavă în harem.

El deschise uşa spre culoar, blocând două dintre caprele pitice care încercau s-o urmeze afară. Când micile făpturi fură din nou închise în siguranţă, ea se opri să-şi potrivească eşarfa ca să-i acopere capul şi faţa.

— Te conduc la cabină, domnişoară Hollings, spuse el politicos.

— Mulţumesc, domnule. Deşi îmi închipui că toţi de pe vas sunt prea obosiţi să pună la cale răutăţi chiar acum, zise ea cu un zâmbet ostenit.

— Adevărat, dar mi s-a ordonat să nu risc siguranţa ta.

În timp ce se îndreptau spre culoar, el îşi dori s-o ia de braţ, dar căpitanul îl făcuse să înţeleagă necesitatea de a nu fi văzuţi atingând-o pe niciuna din doamne; orice ar fi perceput ca indecenţă ar putea avea repercusiuni.

Deşi înţelegea necesitatea, tânjea s-o trateze

pe Constance ca pe o femeie adorată, unică în felul ei. Să-i ofere braţul, să discute cu uşurinţă cu ea oricând dorea. S-o sărute discret şi să ştie că, dacă erau prinşi, cel care îi văzuse ar fi indulgent, mai degrabă decât mânios.

În schimb, rămase la o distanţă sigură în vreme ce urcau, şi apoi o luară pe culoarul ce ducea la cabina pe care ea o împărţea cu Lady Aurora. Pe când mergeau unul după altul, pentru că locul era îngust, ea spuse:

— Şi cabina ta e pe-aici, nu-i aşa?

— Da, deşi e mai mult de mărimea unui cufăr de voiaj decât a unei cabine, spuse el cu un zâmbet. Dar cel puţin stau singur. A fost un pic de zăpăceală când au venit la bord oamenii lui Malek, pentru că ofiţerii lui superiori aveau nevoie de cabine.

— Cabina ta e mai mică decât a noastră? întrebă ea, uitându-se poznaş la el. N-aş fi crezut că e posibil. Pot să mă uit puţin?

El privi de-a lungul culoarului, dar nu se vedea nimeni.

— Dacă vrei, dar n-o să te impresioneze. O conduse spre uşă şi o descuie, dezvăluind cabina cu un gest teatral. Iată castelul meu!

Din fericire, îşi lăsase cabina în ordine, pentru că era prea mică pentru a putea permite orice formă de dezordine.

Ea se uită înăuntru.

— Dumnezeule, n-ai glumit cu mărimea! Dulapul de deasupra patului tău se poate scoate şi monta un alt pat dacă e necesar?

— Da, exact. O corabie necesită flexibilitate. Închise şi zăvorî uşa. La fel cu cabina ce a fost construită pentru Malek Reis în camera de zi a căpitanului.

Constance îl privi şi spuse foarte suav:

— Ţi-ai dorit vreodată puţină companie noaptea?

Uimit, el răspunse prudent:

— Depinde de companie. Sunt câţiva vizitatori care ar fi foarte bine-veniţi.

Ea se uită în ochii lui pentru mult vreme, destul pentru a dovedi că vorbea serios.

— Poate că o companie bine-venită ar putea sosi în seara asta.

Îşi reluă drumul spre cabina ei, dar se întoarse şi se uită la el cu ochii ei căprui, serioşi înainte de a dispărea din vedere.

Lui îi trebui un moment pentru a se înapoia în cabină, aşa încât să-şi liniştească respiraţia. Oare Constance se simţea nesăbuită pentru că viitorul ei arăta aşa de sumbru? Oricare ar fi fost motivul, ar fi dat zece ani din viaţă să se bucure de clipe de intimitate cu ea. Să vorbească. S-o ţină de mână şi poate chiar s-o sărute.

Ceva, orice, de care să-şi amintească.

*

Notarea însemnărilor în jurnalul căpitanului dura de obicei doar câteva minute, dar evenimentele de peste zi cu înmormântări în mare şi vârtejuri de apă luară mai mult timp. Ca

întotdeauna, Gabriel lucra în camera sa de zi pentru că locul unde dormea nu dispunea de spaţiu suficient pentru un birou.

Tocmai îşi termina însemnările pentru acea zi, când Malek, arătând îngrijorat, coborî treptele spre spaţiul comun pe care îl împărţeau amândoi. Gabriel n-ar fi fost surprins dacă celălalt bărbat i-ar fi făcut doar semn din cap, în schimb Malek veni spre el şi se aşează în fotoliul din faţa lui.

Gabriel îşi curăţă tocul şi îl puse în suport.

— Ai nevoie de ceva tu sau oamenii tăi? Cea mai mare parte din pagubele de după furtună au fost înlăturate, dar se pare că vor fi mai multe decât cele de care ne-am ocupat până acum.

Malek făcu un gest indiferent din mână.

— Nimic important. Vasul şi echipajul tău au făcut o treabă remarcabilă înfruntând furtuna. Ce vreau eu să discut este ce se întâmplă odată ce ajungem la Constantinopol.

Gabriel rămase nemişcat.

— Cum vrei să negociezi cu Gürkan?

— N-am fost în stare să mă gândesc decât la cel mai simplu dintre planuri. Să merg la el cu trei sau patru dintre soldaţii mei. Destul pentru o escortă, dar nu atât de mulţi încât să par ameninţător. Apoi îi voi spune ce daruri i-am adus în schimbul eliberării familiei mele. Suma mare de bani pe care am adus-o, deşi nu-i atât de mare precum i-ar plăcea lui. Animalele rare şi interesante pentru menajeria lui. Şi apoi o să mă ploconesc. Malek zâmbi fără umor. O să-i placă ploconirea pentru că va şti cât de mult urăsc să fac

asta.

— Unde intră aici doamnele englezoaice? întrebă Gabriel cu o voce încordată. Le-ai inclus la animalele pentru menajerie?

Malek scutură din cap.

— Ţi-am promis că o să încerc să le cruţ. Vor fi ultimul dintre darurile pe care le ofer.

— La dracu'! înjură Gabriel. Ai spus că dacă este necesar, le vei vinde pentru cel mai mare preţ posibil, pentru a aduna bani. Oricât de mult mi-ar displăcea ideea, ar fi de preferat decât să devină proprietatea unei brute ca Gürkan!

— Aşa m-am gândit, dar mi-am adus aminte că vărului meu îi plac femeile blonde europene, aşa încât a i le oferi direct ar putea fi mai convingător decât doar să-i dau mai mulţi bani. Blonda Lady Aurora îl va atrage foarte tare.

Când Gabriel înjură din nou, Malek sublinie:

— Cel puţin vor putea rămâne împreună. Am văzut prietenia dintre ele, aşa încât să împartă acelaşi harem ar fi un fel de compensaţie pentru permanenta lor captivitate.

Gabriel simţi cum i se naşte o furie periculos de apropiată de furia de luptă, dar şi-o domoli. Să-l omoare pe Malek n-ar ajuta şi să fie omorât de oamenii lui Malek ar lăsa vasul fără căpitan şi n-ar aduce niciun folos doamnelor.

— Să le dai pe cele două doamne lui Gürkan va fi de ajuns ca să-ţi atingi scopul? întrebă el încordat. Cu siguranţă te consideră răspunzător pentru moartea fratelui lui chiar dacă nu tu ai fost cel care l-a omorât. Altceva mai puţin decât

moartea ta l-ar potoli?

— Foarte probabil că nu, replică Malek calm. Ultimul lucru pe care i-l pot oferi e viaţa mea în schimbul libertăţii pentru soţia şi copiii mei. Asta l-ar putea potoli dacă nimic altceva n-ar putea-o face.

Acceptarea calină a lui Malek era înfiorătoare.

— Îmi dau seama că musulmanii sunt fatalişti, dar sunt sigur că familia ta te-ar vrea mai degrabă în viaţă şi împreună cu ea, decât un sacrificiu martirizat pentru libertatea ei.

În ochii negri ai lui Malek licări durerea.

— Şi eu aş prefera asta, dar s-ar putea să nu fie posibil să ne întoarcem toţi cu bine la Alger.

Ceea ce era adevărat, dar Gabriel prefera optimismul pesimismului.

— Moartea mea e unul dintre lucrurile pe care te pregăteşti să i le oferi lui Gürkan? La urma urmei, eu sunt cel care l-a omorât de fapt pe fratele lui.

— El nu ştie asta. Am nevoie de tine să fii pregătit să-i iei pe soţia mea şi pe copii acasă în Alger înainte ca Gürkan să se răzgândească în ceea ce priveşte eliberarea lor.

Gabriel oftă.

— Presupun că ştii că vărul tău e un şarpe mincinos şi crud care ar putea să ia tot ce-i oferi, inclusiv viaţa ta şi, cu toate astea, să nu-ţi elibereze familia.

— Sunt foarte conştient de asta, dar ce alte variante mai am? Gürkan îi are pe Damla şi pe copii în haremul lui, care se află într-un palat mare

şi extrem de bine fortificat în cartierul cel mai vechi din oraş. Singurul mod în care familia mea va fi liberă e ca Gürkan s-o elibereze de bunăvoie. Malek ridică din umeri şi se ridică în picioare. O să fac ce trebuie să fac şi trebuie să ştiu că şi tu îţi vei face treaba.

— Chiar dacă parte din preţ e libertatea lui Lady Aurora şi Lady Constance?

— Chiar şi atunci, spuse Malek pe o voce rece, ca de gheaţă. Le-am capturat înainte să apari tu. Ele sunt monedă forte pentru a cumpăra libertatea familiei mele. O să-i duci înapoi la Alger pe Damla şi pe copii chiar dacă doamnele tale englezoaice trebuie să-şi petreacă tot restul vieţii lor în Constantinopol?

Cel puţin Malek nu se bucura de suferinţa pe care o cauza, aşa cum ar fi făcut Gürkan. Gabriel recunoscu în sinea lui că, dacă Rory ar fi fost soţia lui, şi ea împreună cu copiii lor ar fi fost în captivitate, ar fi făcut orice pentru a-i elibera.

Ura situaţiile în care nu exista o soluţie bună. Rigid, răspunse:

— Îi voi duce cu bine acasă, dacă îmi va sta în puteri. Dar, în schimb, voi cere să-ţi respecţi partea din învoiala pe care am făcut-o în Alger. Dacă e posibil să pleci din Constantinopol cu familia ta, vei elibera echipajul de pe Devon *Lady*. Rory va fi bucuroasă de asta, chiar dacă ea însăşi va rămâne sclavă.

— Aşa voi face. Am lăsat instrucţiuni administratorului meu din Alger. Malek zâmbi slab. Dacă mor, sunt total de acord să fie eliberaţi.

Gabriel se ridică în picioare.

— Dacă are vreo importanţă, intenţionez să merg la ambasadorul britanic să văd dacă se poate face ceva pentru a elibera supuşii britanici pe care i-ai înrobit.

— Poţi merge la ambasadorul britanic, dacă vrei. Dar n-o să te ajute la nimic. Ambasadorii europeni au foarte puţină influenţă la Înalta Poartă.

Malek se întoarse şi dispăru în cabina lui, mergând de parcă purta povara lumii întregi pe umeri.

Era sfârşitul dureros al unei zile extrem de istovitoare. Gabriel stinse lampa pe care o folosea pentru însemnările sale în jurnalul căpitanului şi luă o alta mai mică să-i lumineze drumul spre dormitor. O să vină Rory? Aşa de târziu, părea că spera la prea mult.

Dar când intră în cameră, ea era acolo, ghemuită la capul patului şi citind o carte, cu părul auriu revărsat pe umerii acoperiţi de halatul negru. El închise şi zăvorî uşa în spatele lui, neputându-şi lua ochii de la ea. Rory îi lumina viaţa cum nimeni n-o făcuse până atunci.

— Arăţi epuizat, rosti ea blând, dându-se jos din pat şi mergând direct în braţele lui.

El o îmbrăţişă ca şi cum se îneca şi se agăţa de ea ca de un colac de salvare. Era atât de caldă, de prezentă, de *reală* că era greu de imaginat că ar putea fi smulsă de lângă el. Dar era la fel de greu de imaginat cum ar putea opri o armată de oameni înarmaţi să le ia pe ea şi pe verişoara ei şi să le ducă într-un loc unde s-ar putea să nu mai vadă

niciodată pe cineva din ţara lor.

— Malek mi-a împărtăşit planurile lui, aşa cum sunt, spuse el pe o voce răguşită. E pregătit să dea tot ce are, inclusiv propria viaţă şi libertatea voastră pentru a-şi scoate familia din ghearele lui Gürkan. Şi nu cred că există vreo cale să împiedic asta.

— Poate că nici nu există de fapt, zise ea pe o voce în care se auzea un tremur slab. Nu când Malek are puterea, iar noi suntem străini într-o ţară străină. Ştiu că tu o să faci tot ce-ţi stă în putinţă. Asta e tot ce poate face cineva.

Îşi ridică faţa invitându-l, iar el o sărută cu toate emoţiile sale zbuciumate. Doamna sa strălucitoare, o grăbită stea căzătoare ce curând se va desprinde din strânsoarea lui pentru totdeauna.

Intensitatea ei era pereche cu a lui, şi curând între ei apăru pasiunea, crescând tot mai mult până când înăbuşi orice gând şi raţiune. Din câţiva paşi împleticiţi căzură pe pat împreună, sărutându-se şi mângâindu-se atât de frenetic de parcă lumea avea să se sfârşească în următoarea oră. Acum nu mai era explorarea plină de uimire din noaptea precedentă, ci căldura incandescentă a doi iubiţi meniţi a fi împreună.

Însă chiar şi în toiul nebuniei lor reciproce, nu ajunseră la pasul final şi irevocabil care o putea distruge.

Era singurul lucru pe care el îl putea face pentru a o proteja.

capitolul 22

Rory plecase deja, iar Constance nu se aştepta să se întoarcă prea curând. Învăţase orele de cart şi clopotele vasului şi ştia când Jason Landers ieşise din cart, aşa încât aşteptă cam o jumătate de oră după aceea, pentru a-i da timp să se întoarcă în cabina lui.

Era toată agitată; Rory era cea aventuroasă şi fusese nevoie ca verişoara ei să-i sublinieze că atâta vreme cât erau pe vas se bucurau de un oarecare grad de independenţă. Deoarece voia foarte mult să petreacă un timp cu Jason, trebuia să profite de această libertate furată şi limitată. Zilele erau pe sfârşite şi peste aproape o săptămână ajungeau în Constantinopol.

Voind să acţioneze înainte de a-şi pierde curajul, deschise încet uşa cabinei şi se uită afară. Culoarul era pustiu. Existau zone din corabie care erau întotdeauna pline, dar aici nu era una dintre acestea. Închise uşa doar cu un mic clinchet ce nu putea fi auzit la distanţă mai mare de un metru.

Apoi alunecă fără zgomot pe culoar până la uşa lui Jason şi bătu încet. El deschise imediat cu un zâmbet larg şi uşor nervos zugrăvit pe faţa arătoasă, apoi se dădu înapoi pentru ca ea să poată intra. Cabina era chiar mai mică decât cea pe care o împărţea cu Rory, şi Jason ocupa mult mai mult spaţiu. El închise uşa, spunând:

— Vizitatorii umilului meu adăpost nu trebuie să aştepte niciodată prea mult pentru a intra, deoarece pot deschide uşa de oriunde din cabină.

Ceea ce nu era chiar adevărat, dar pe-aproape. Constance zâmbi şi începu să se relaxeze.

— Pot sta pe pat?

— Va trebui, pentru că nu există scaune, spuse el sec.

Ea se aşeză la capătul patului şi se uită în jurul ei. Mai devreme, îi aruncase doar o privire fugară, dar micuţa cameră era îngrijită, fiecare centimetru de spaţiu era folosit şi singurul lucru personal era un desen al familiei.

Familia lui, văzu ea, pentru că el era în mijlocul grupului zâmbitor.

— Familia ta arată veselă.

— Mare parte din noi suntem, încuviinţă el. Tabloul acela a fost desenat de o verişoară aproape la fel de talentată ca tine. Ţi-ar plăcea Nancy. Şi familia mea te-ar îndrăgi.

Ea zâmbi puţin trist, ştiind că nu vor avea niciodată şansa să-şi facă o părere despre ea. Schimbând subiectul, spuse:

— Ţi-am adus un mic cadou. Dintr-un bazar din India. N-am multe lucruri, dar am vrut să-ţi dăruiesc ceva care să-ţi amintească de mine. Aşa cum am eu eşarfa de la tine.

— Un dar de la doamna mea! Se aşeză pe pat în capătul celălalt, la un metru distanţă. Mulţumesc.

Constance îi dădu micul obiect înfăşurat într-o pânză.

— E doar un fleac.

— Dar e de la tine.

Desfăcu bucata de pânză şi văzu un mic

hipopotam sculptat în piatră. Era vopsit în roşu, cu mici desene pe chipul cu trăsături exagerate, şi avea o expresie veselă.

Ea voia să se scuze pentru că era aşa de caraghios, nu mai mare de vreo cinci centimetri şi… caraghios. Dar Jason zâmbi încântat.

— Ce tip fermecător! Sau poate că e o femelă hipopotam. Să-i spun Constance?

Uşurată, ea îi zâmbi la rândul ei.

— Mi-ar plăcea să cred că n-am o siluetă ca de hipopotam! Ce-ar fi să-i spui Harriet?

— Fie, Harriet, atunci. Jason părea că vrea s-o sărute, dar se abţinu. Băgând statueta în buzunar, spuse: Nu pot să-ţi ofer prea multe în materie de trataţii pentru o doamnă în vizită, dar am un brandy foarte bun. Ţi-ar plăcea un pahar? Îndoit bine cu apă.

— Ar fi minunat, spuse ea. Absolut îndoit cu apă!

Să aibă ceva de băut i-ar da ceva de făcut cu mâinile.

El luă două pahare şi o sticlă de brandy din dulapul de deasupra, apoi turnă puţin pentru fiecare şi amestecă apă, mai multă pentru ea decât pentru el. Îi dădu băutura şi îşi ridică paharul pentru un toast.

— Pentru prietenie!

— Pentru prietenie, repetă ea. Şi pentru întâlniri neaşteptate.

Uitându-se în ochii lui, ea sorbi din brandy. Chiar şi îndoit cu apă, era tare, dar gustul era minunat.

— Spune-mi povestea ta despre capră, sugeră el. Aceea în care eu joc rolul de decor.

Ea zâmbi, plăcându-i cum el uşurează stânjeneala acestei întâlniri.

— E doar o povestioară pentru copii mici. Blackie, micul ţap, e un orfan ce a fost crescut cu viţeii. Ei sunt de părere că el e mic şi inutil şi nu ştiu ce să facă cu el, aşa că nu-l bagă în seamă. Pentru că el e atât de singur, în cele din urmă fuge de pe păşunea de vaci să-i vadă pe cei asemenea lui.

Arătând gânditor, Jason întrebă:

— Reuşeşte?

— Ah, da, dar nu înainte de a se întâlni cu măgarii, struţii şi hipopotamii şi are o întâlnire periculoasă cu un leu. El crede că nu mai e nimeni pe lume ca el... Se opri brusc când i se puse un nod în gât. Uitându-se în jos la paharul de brandy, continuă: De fapt, e despre mine, nu-i aşa?

Jason se apropie de ea şi îi puse un braţ pe după umeri.

— Toată lumea vrea un cămin. Un loc unde să fie cu ai lui.

— Am găsit asta cu Rory. Îşi şterse ochii. Sper să nu fim despărţite în Constantinopol. Fără ea, n-am pe nimeni.

El o strânse mai tare.

— O inimă caldă ca a ta o să-şi facă o familie oriunde te-ai afla.

— Sper şi eu, şopti ea.

El o sărută uşor pe tâmplă. Constance se uită la faţa lui puternică şi sinceră, plăcându-i părul

castaniu şi pistruii răspândiţi pe pomeţi. Era un bărbat drag, dar şi atrăgător, o combinaţie irezistibilă.

— N-am venit aici doar să vorbim.

Faţa lui deveni serioasă.

— De ce ai venit?

Nesăbuită, dădu pe gât restul de brandy, sperând să prindă curaj.

— Sunt văduvă, şi văduvele se bucură de o anume libertate.

Înghiţi cu greu, îngrozită de îndrăzneala ei, dar dorindu-l atât de mult încât era dispusă să rişte totala umilinţă.

— Soţul meu era bătrân şi neîndemânatic şi nu prea interesat de mine ca soţie. Am fost recunoscătoare pentru lipsa lui de interes. Acum mă aşteaptă o viaţă de sclavă. O dată în viaţă, vreau... vreau să mă culc cu un bărbat pe care-l doresc.

El îşi ţinu răsuflarea, cu ochii mari.

— Dacă mă alegi pe mine, e cea mai mare onoare pe care am cunoscut-o vreodată.

— Te aleg pe tine, spuse ea hotărât, simţindu-se mai încrezătoare. Doar tu dintre toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut vreodată.

— O onoare mai presus de orice aş merita. Luă paharul gol de brandy din mâna ei, îl puse în vasul micului lavoar încastrat şi puse şi paharul lui tot acolo. Apoi îi cuprinse faţa cu amândouă mâinile şi o studie ca şi cum încerca să-i memoreze imaginea pentru totdeauna. Eşti atât de frumoasă, murmură el. Şi atât de curajoasă.

— Nu sunt curajoasă deloc. Dar te vreau aşa de mult.

O sărută delicat, apoi cu o intensitate crescândă. Era tot ce ea îşi dorise şi sperase. Un bărbat viril pe care îl dorea şi care la rândul lui o dorea.

Deja inima ei plângea pentru că-l putea avea doar pentru câteva zile în cel mai bun caz. Dar nu va regreta niciodată că profitase de această ultimă şansă.

Când mâinile lui se mişcară pe ea, mângâind, ea spuse pe o voce abia audibilă:

— Mai e doar un singur lucru. Trebuia să vorbească înainte de a se pierde în senzaţii. Nu vreau să am un copil. N-aş putea suporta să-l nasc în sclavie.

El tresări.

— Un copil al meu născut în sclavie. Nu, asta nu se va întâmpla, ţi-o jur! Îi dădu părul pe spate. Acum hai să profităm de noaptea asta şi de patul ăsta atât de îngust că va trebui să fim ingenioşi ca să ne descurcăm!

Când o trase în braţele lui, ea râse aşa cum voise el. Avea dreptate cu mărimea patului, cu grija şi cu ingeniozitatea necesare pentru a le fi bine împreună. Dar asta nu însemna că a se culca cu el nu era exact aşa de minunat pe cât visase ea, ba chiar mai mult. În patul acesta îngust ea descoperi pasiunea şi dragostea.

Nimeni nu avea să-i poată lua aceste amintiri atât timp cât va trăi.

capitolul 23

Zephyr ajunse la Constantinopol în zori, şi majoritatea echipajului se găsea pe punte când intrară în vastul port al oraşului. Bizanţ, Constantinopol, Stambul[5], un oraş de legendă şi multe nume. Valuri de ceaţă pluteau deasupra apei, şi primele raze de soare poleiau cu aur turnurile şi minaretele.

Rory şi Constance erau amândouă la proră, îmbrăcate decent şi acoperite de eşarfe. Rory îşi dădea cu durere seama că relativa libertate de a fi pe un vas britanic se apropia de sfârşit. Ea şi Gabriel îşi petrecuseră nopţile secrete în discuţii şi senzualitate şi câteodată adormeau unul în braţele celuilalt. Se simţea atât de apropiată de el, încât era greu de imaginat cum raportul sexual efectiv i-ar putea apropia mai mult. Deşi i-ar fi plăcut să afle.

Aruncă o privire spre stânga, unde Gabriel se uita spre portul aglomerat. Faţa lui stăpânită era inscrutabilă, dar când îi simţi privirea şi i-o întoarse, văzu disperarea din ochii lui.

Dar nu puteau exista manifestări emoţionale în public. El spuse calm:

— Am părăsit strâmtoarea Bosfor şi intrăm în Cornul de Aur, portul Constantinopolului. Este o vale de râu secată şi unul dintre cele mai frumoase porturi din lume. Arătă spre şirul nesfârşit de vase, docuri şi depozite din faţă. Toate comorile

5 În 1930, Constantinopolul a primit numele de Istanbul (n.red.)

Răsăritului şi ale Apusului circulă pe aici.

— Odată mă gândeam că e interesant de vizitat oraşul. Nu m-am aşteptat niciodată să o fac în aceste condiţii.

Încercă să-şi menţină vocea reţinută, aşa cum ar trebui să facă o doamnă englezoaică curajoasă şi de neînvins, dar nu credea că reuşise prea bine. În câteva ore, s-ar putea să fie smulsă din lumea pe care o ştia şi de lângă bărbatul pe care ajunsese să-l iubească.

Nu că i-ar fi spus aceste vorbe. Libertatea ei s-ar putea sfârşi aici, dar a lui, nu. Poate că într-o zi va întâlni o altă femeie pe care s-o iubească şi nu trebuia să fie împovărat de vină pentru că Rory îl iubea şi el nu putuse s-o salveze.

Constance era într-o situaţie asemănătoare. Stătea la dreapta lui Rory, şi încordarea ei se putea simţi în ciuda eşarfei ce o înfăşură. La dreapta ei era Jason Landers cu o expresie sumbră. La fel ca Gabriel, era foarte atent să n-o atingă pe doamna lui.

Malek stătea separat de englezi cu privirea sumbră. Ar fi trebuit să ştie care erau şansele de a-şi recupera soţia şi copiii, dar continua cu hotărârea lui, chiar dacă asta avea să-i distrugă pe toţi.

Numărul oamenilor lui care priveau apropierea de oraş era un avertisment legat de puterea pe care o avea Malek. Oraşul din jurul lor îi amplifica această putere. *Zephyr* şi pasagerii lui erau cei străini aici, doar cu protecţia limitată pe care oraşul Constantinopol era dispus să le-o acorde.

Ce gânduri sumbre! Rory se concentra din nou asupra vechiului şi strălucitorului oraş. Acesta fusese martor cum civilizaţii vin şi trec şi fusese capitală a două mari imperii. Când intrase prima dată în Bombay şi Atena, Rory aproape că se topise de emoţie. Acum simţea doar teamă şi regret.

Poate că ea şi Constance nu îndrăzneau să-şi atingă bărbaţii, dar cu siguranţă că se puteau atinge una pe alta. Îşi puse mâna pe cea a verişoarei ei. Degetele lui Constance erau reci ca gheaţa. Şi ale lui Rory erau foarte asemănătoare.

Verişoara ei o strânse de mână. Orice le aştepta în viitor, va fi abordat mai bine de Constance. Ea supravieţuise atâtor necazuri cu graţie şi optimism. Rory se rugă ca ele două să ajungă în acelaşi harem, pentru că avea nevoie de tăria verişoarei ei.

O pilotină aduse vameşii şi autorităţile sanitare, apoi conduse vasul într-o dană. Imediat ce *Zephyr* fu andocat şi i se dădu autorizaţia, Malek se desprinse de balustradă şi se întoarse spre Gabriel.

— Presupun că, la fel ca mine, te grăbeşti să te apuci de treabă. Locotenentul meu, Mülazim Boran, s-a născut în oraşul ăsta. O să închirieze o trăsură şi o să te conducă la ambasada britanică. Eu o să iau doi dintre oamenii mei la palatul lui Gürkan şi o să cer să mi se acorde favoarea unei audienţe. Cu o faţă împietrită, Malek îi întinse mâna. Ai fost un prieten bun, Hawkins. Pentru un necredincios. Fie ca Allah să te ajute în eforturile

tale.

După o strângere puternică de mână, se întoarse şi se îndreptă spre pasarela ce ducea jos pe chei. Gabriel îl privi cum se îndepărtează şi ştiu că Malek nu era optimist în ce priveşte modul în care va decurge întâlnirea cu vărul lui.

Cel mai probabil, Malek era nebun – şi poate cel mai curajos bărbat pe care Gabriel îl întâlnise vreodată.

*

Palatul lui Gürkan era la fel de extravagant şi de mare pe cât îşi amintea Malek. O fortăreaţă construită cu mult timp în urmă pentru a sfida toţii duşmanii, palatul fusese extins în anii mai recenţi şi mobilat generos pentru a etala bogăţia şi puterea proprietarilor săi.

Bunicul lui Malek crescuse aici – un fiu mai neînsemnat care intrase în armată, se descurcase bine şi se stabilise în Alger. Acum Gürkan stăpânea în palatul familiei exercitându-şi puterea nimicitoare şi capriciile unui sultan cu mai puţină putere, dar mai multă cruzime.

Malek crezuse că în vizita asta îşi va prezenta omagiile şi va cere o viitoare vizită, în schimb Gürkan spuse că îi va acorda o audienţă atunci. Probabil că abia aştepta să joace ultimele mişcări în jocul în care erau prinşi de mai bine de jumătate din viaţa lor.

Nu pe neaşteptate, Malek şi cei doi soldaţi ai săi fură dezarmaţi şi lăsaţi să aştepte în cea mai

mică dintre încăperile de primire. Nu li se oferiseră răcoritoare, în ciuda căldurii crescânde din acea zi. Malek suportă cu stoicism insultele. Erau mai degrabă ca nişte înţepături de ac, abia dacă le observa.

În cele din urmă, Malek fu chemat în audienţă. Oamenilor lui nu li se permise să-l însoţească. Nu era un semn bun, dar din nou, nu era neaşteptat.

Holul de primire avea tavane de patru ori înălţimea unui om şi era bogat decorat cu mobilă lustruită şi colonade înalte. Gürkan îl salută pe vizitator de pe un jilţ sculptat şi poleit ce trebuia să imite un tron. Veşmintele sale de catifea şi ţesăturile brodate cu aur strigau că era un bărbat bogat şi arogant.

Malek auzise că vărul lui aspira să se alăture puternicului consiliu de sfătuitori numit Divan. Pentru binele imperiului, spera ca vizirii să-l respingă.

O frumoasă servitoare, probabil o concubină, flutura un evantai mare din pene de struţ să aducă aer răcoros asupra stăpânului ei. Mai puţin ispititori erau cele zece gărzi înarmate până în dinţi care îl priveau pe vizitator cu ochii însetaţi de sânge.

Deşi cu câţiva ani mai mare ca Malek, care nu avea încă patruzeci de ani, Gürkan arăta regretabil de sănătos. Malek se ploconi până în pământ.

— Mă bucur să te revăd, vere, şi într-o formă atât de bună.

Repetase dinainte minciunile linguşitoare, aşa încât să le poată rosti cu o faţă sinceră.

Gürkan înclină capul sardonic.

— Nu pot spune acelaşi lucru despre tine, vere. Anii te apasă din greu.

Era o deschidere. Malek spuse:

— Mă întristează lipsa soţiei şi a copiilor mei, vere. Ştiu că îţi place compania femeilor frumoase şi a copiilor şi înţeleg de ce nu eşti dispus să renunţi la ei, dar e nevoie de ei acasă la mine. Aşadar, am adus multe daruri să te consoleze pentru tristeţea pe care o vei simţi când ei vor fi plecat.

Gürkan îşi ridică privirea.

— Mi-ai adus suma pe care am cerut-o drept răscumpărare? Sunt impresionat. Credeam că suma depăşeşte cu mult posibilităţile tale.

— N-a fost uşor, dar cea mai mare dorinţă a mea e să-ţi fac pe plac.

Atâtea minciuni, când de fapt dorinţa adevărată a lui Malek era să-l hăcuiască pe Gürkan în mici fărâme şi să-l dea de mâncare lui Ghazi, leul cel tânăr. În schimb, se plecă din nou.

— Deşi n-am putut să adun exact toată suma pe care ai cerut-o, am adus alte daruri rare pentru a compensa lipsa aceasta.

Se lăsă într-un genunchi în faţa lui Gürkan şi cu un gest teatral scoase primul dar din punga de catifea pe care o purta. Mai întâi, un vechi ceas preţios din Franţa ce cânta aşa încât figurinele aurite să poată dansa. Îşi băgă mâna sub ceas pentru a întoarce scurt mecanismul, apoi i-l oferi cu amândouă mâinile.

Făcut din metale preţioase şi emailuri superbe, era o piesă rafinată măiestrit lucrată ce ar fi putut

aduce mulţi bani în orice piaţă europeană. Malek pusese mâna pe ceas în prima fază a pirateriei lui şi îl păstrase datorită frumuseţii sale. I-l dăduse Damlei la prima aniversare a căsătoriei lor pentru că ea iubea muzica şi figurinele care dansau. Când se va întoarce din nou acasă, o să-l certe pentru că l-a dat. Abia aştepta.

Gürkan luă ceasul cu amândouă mâinile pentru că era greu. Domnul şi doamna îmbrăcaţi în stilul bogat al curţii franceze dansau după melodia veselă.

Gürkan trânti ceasul de podeaua de marmură. Se sfărâmă, bucăţi de figurine de email şi piese ale ceasului împrăştiindu-se pe podea. Ciudat, muzica continua să se audă până când ajunse la capătul ciclului.

Gürkan rosti batjocoritor:

— Gunoi păgân! E interzis să se folosească o figură umană în arta musulmană. Mă insulţi, oferindu-mi un asemenea dar.

Furia aproape că-l copleşi pe Malek, dar recurse la fiecare fărâmă de control pentru că să-şi piardă cumpătul ar fi fost cu siguranţă fatal. Se aplecă şi mai adânc.

— Îţi cer iertare. Sperasem că o bijuterie ca asta o să le placă soţiilor tale.

— Câţi bani ai adus?

Malek îi spuse. Ascunsese marea comoară pe vasul lui Hawkins şi nu avea să dea nici măcar o singură monedă de aur până când nu se asigura că Damla şi copiii vor fi eliberaţi.

Continuă:

— Am mai adus fiinţe rare şi valoroase pentru menajeria ta. O pereche de hipopotami pitici, poate singurii din imperiu. Un magnific leu tânăr, o echipă de cai argintii pitici şi o trăsură specială perfectă pentru fiii tăi. Şi încă…

Gürkan îi tăie vorba cu o furie bruscă:

— Asta-i tot? O răscumpărare insuficientă şi câteva animale? Nu-i de ajuns pentru a compensa pierderea noii mele concubine favorite. Damlei tale îi lipseşte frumuseţea, dar după ce am instruit-o, s-a dovedit a fi expertă în toate artele. M-a implorat să nu permit să fie luată de aici în caz că vii s-o cauţi. Ea spune că nu suportă gândul să se culce cu un alt bărbat decât cu mine.

Deşi ştia că era o minciună, Malek aproape că cedă furiei distrugătoare la auzul acestor vorbe. Asta dorea şi Gürkan.

Era timpul să joace şi ultima carte. „Îmi pare foarte rău, Hawkins”.

— Am auzit istorisiri despre potenţa ta, Gürkan. De aceea, am ales ultimele mele daruri cu atâta atenţie. Îşi coborî vocea dramatic: Ţi-am adus două femei englezoaice de familie bună, vere. Una e o blondă de o frumuseţe uimitoare care e fiica unui mare lord. Frumuseţea ei nu poate fi descrisă în cuvinte şi e virgină.

„Şi ai face al naibii de bine să nu fi schimbat asta culcându-te cu ea, Hawkins!”

Captând atenţia lui Gürkan, Malek continuă:

— E însoţită de frumoasa ei verişoară blondă, nepoata marelui lord. Deşi e o tânără văduvă, mi s-a spus că e deja o maestră a senzualităţii.

Ochii lui Gürkan luciră.

— Sunt aici pe vasul tău?

— Da, dar n-o să le ai până când nu putem aranja un schimb.

Gürkan se lăsă pe spate pe jilţul lui ce imita un tron şi zâmbi cu o plăcere crudă.

— Femeile sună interesant, dar n-o să fie niciun schimb, vărul meu cel credul şi prost! După ce femeia ta ţi-a scris scrisoarea, am pus pe cineva s-o strângă de gât împreună cu cei doi plozi. N-o să am un astfel de sânge pângărit în haremul meu.

Îi luă un moment să înţeleagă cuvintele şocante. Apoi o suferinţă chinuitoare îl cuprinse pe Malek. Înnebunit de durere şi fără a mai avea ceva de pierdut, se aruncă asupra lui Gürkan, doborându-l pe vărul lui de pe jilţ, apoi lovindu-l cu pumnii şi genunchii, urlând de furie în vreme ce încerca să-l omoare cu mâinile goale.

Gürkan ţipă şi se apucă de vintre, cu faţa plină de sânge. Înainte ca Malek să-l poată gâtui pe monstru, gărzile vărului său înaintară iute şi îl târâră de acolo, apoi îl izbiră de podeaua de marmură. Malek se luptă folosind fiecare truc murdar pe care îl cunoştea, sperând să-l rănească înainte să moară.

Dar nu i se acordă mila morţii.

— Nu-l omorâţi! urlă Gürkan pe când patru gărzi loveau cu mâinile şi cu picioarele victima. Vreau să-l ţin în viaţă. Trebuie să *sufere*!

Cu faţa schimonosită de durere, Gürkan se clătină pe picioare şi se împletici spre captivul său. Malek fu mulţumit să vadă că vărul lui se îndoise

din cauza durerii din vintre, avea nasul rupt şi sângerând, şi că o să aibă şi ochii învineţiţi, şi nişte vânătăi mari. Rănile erau cu mult mai puţin decât merita, dar mai bine decât nimic.

— Familia ta a murit repede, urlă Gürkan, dar tu o să mergi în groapa neagră până când o să putrezeşti şi şobolanii o să-ţi roadă oasele! Îl scuipă pe Malek drept în faţă cu buzele sângerânde. Luaţi-l de aici! urlă Gürkan spre cei patru gardieni care îl prinseseră pe Malek. Către ceilalţi şase, spuse: Mergeţi la oamenii care au venit cu el şi daţi-le o bătaie zdravănă, dar nu aşa de rău ca să nu se poată târî înapoi la corabie. Să le spună tovarăşilor lor că stăpânul lor şi familia lui au murit ca nişte câini şi că vasul trebuie să plece până mâine la amiază ori o să-l confisc şi toată lumea de la bord va fi arestată.

Malek era aproape inconştient, dar pe când era târât afară din sala tronului, se întrebă cu calm cât timp îi va lua până va muri.

Poate că, cu voia lui Allah, Hawkins va putea să scape cu doamnele englezoaice. Asta spera.

capitolul 24

Gabriel fu recunoscător pentru ghidul pe care i-l oferise Malek. Solid şi cu o barbă mare, Boran răspândea un aer calm de autoritate. În afară că se descurca de minune prin oraşul mare şi întins, vorbea puţin engleză şi bine franceză. În vreme ce se îndreptau spre ambasadă, din când în când îi arăta atracţii cum ar fi splendidele moschei.

Cu oricare alt prilej, Gabriel s-ar fi bucurat de plimbarea printr-un oraş nou şi fascinant, dar în acea zi atenţia lui era îndreptată spre sosirea la ambasada britanică. Cineva de acolo ar trebui să-i poată spune situaţia legală a lui Rory şi a lui Constance şi dacă s-ar putea face ceva pentru a le elibera.

Şi dacă ambasada nu putea fi de ajutor, nu se mai putea face nimic altceva decât să se roage ca Malek să reuşească să negocieze o înţelegere care să-i elibereze soţia şi copiii fără a implica şi sclavele englezoaice.

Poate când animalele vor fi transferate în menajeria lui Gürkan, leul îl va mânca. Putea spera.

Ambasada britanică era mare, şi intrând acolo era ca şi cum păşeai într-un conac englezesc cu multă lume care îşi vedea de treburi traversând holul încolo şi încoace. Desigur, pe jos erau splendide covoare turceşti, dar asta puteai vedea şi în alte conace englezeşti.

La un birou lângă uşa de la intrare, se găsea un bărbat care arăta ca un tânăr domn de familie bună şi care învăţa meseria de diplomat începând de jos. În spatele lui stăteau doi soldaţi englezi în uniforme roşii, care cercetau vizitatorii cu ochi atenţi.

Folosindu-se de vocea lui cea mai autoritară, Gabriel îşi prezentă acreditările consulare şi ceru să-l vadă pe ambasador. Tânărul se încruntă.

— Îmi pare rău, căpitane Hawkins, dar ambasadorul lipseşte pentru următoarele două

săptămâni. Aţi dori să vedeţi pe altcineva sau e doar o vizită de curtoazie?

Gabriel trebuia să găsească pe cineva informat şi cu experienţă. Cum să formuleze asta? Calea directă era de obicei cea mai bună.

— Mă aflu aici să discut situaţia a doua englezoaice de familie bună care au fost capturate şi făcute sclave de corsari. Cine este cea mai potrivită persoană cu care pot vorbi?

— Secretarul ambasadorului pentru proiecte speciale, spuse tânărul imediat. Cred că domnul Ramsay e aici. Făcu semn unui lacheu care era de serviciu. O să trimit pe cineva să vadă dacă e liber acum.

Gabriel nu se putu hotărî să stea locului, aşa încât măsură la pas holul de la intrare până când lacheul se întoarse şi dădu raportul. Tânărul dădu din cap şi îi spuse lui Gabriel:

— Domnul Ramsay e liber acum. Dacă vreţi să-l urmaţi pe Stevens, căpitane Hawkins?

Stevens îl conduse pe scări şi înspre spatele clădirii, anunţă vizitatorul, apoi plecă. Când Gabriel intră în birou, se uită prin jur, în vreme ce aştepta ca bărbatul care lucra la birou să-şi ridice privirea. Biroul lui Ramsay arăta de fapt că se afla într-o ţară străină. Previzibilelor covoare turceşti li se adăugaseră sculpturi otomane şi ceramică şi chiar artefacte mai vechi. Mari hărţi ale oraşului, Mediteranei şi Imperiului Otoman erau atârnate pe pereţi.

Bucuros că bărbatul ar putea cunoaşte oraşul, Gabriel spuse:

— Vă mulţumesc pentru că mă primiţi, domnule Ramsay.

Bărbatul brunet cu trăsături aspre care stătea la birou îşi ridică privirea şi avu loc un moment de şoc reciproc. Gabriel spuse:

— Au trecut cinci ani de când ne-am întâlnit în temniţa aceea din Porto. Mă bucur să văd că eşti viu şi nevătămat, chiar dacă nu te mai cheamă Chantry.

Ramsay se ridică şi ocoli biroul, întinzându-i mâna cu un zâmbet larg.

— Când noi cinci ne-am despărţit a doua zi de dimineaţă, se ştia că am putea folosi nume care nu apar în Biblia familiei. Dar văd că tu eşti încă Hawkins.

— Da, deşi recunosc că e un al doilea prenume. Există un nume în plus în Biblia mea de familie.

Asta presupunând că numele nu-i fusese şters de bunicul lui.

Ramsay îi făcu semn să ia loc.

— O să sun să aducă nişte apetitive. Apoi vreau să aflu ce-ai făcut în aceşti ultimi ani. Înţeleg că eşti aici într-o problemă destul de urgentă.

Gabriel se aşeză şi începu să descrie încordat cum fuseseră capturate doamnele şi apoi înrobite, precum şi situaţia complicată a lui Malek. Până când fură aduse o tavă cu ceai şi cafea turcească, precum şi delicate prăjituri turceşti, terminase de expus principalele aspecte.

Se opri din vorbit până când servitorul plecă, apoi întrebă:

— Dacă aş putea să le aduc pe cele două doamne aici la ambasadă, ar putea fi în siguranţă până când s-ar întoarce în Anglia?

Ramsay, care ascultase cu mare atenţie, se încruntă.

— Teoretic, da, dar imunitatea diplomatică nu are o tradiţie atât de puternică aşa cum e în Europa. Îl cunosc pe Gürkan şi e un bărbat extrem de puternic, cu o reputaţie de a se ploconi respectuos în faţa vizirilor şi de a se comporta fără scrupule faţă de cei inferiori lui. Ceea *ce* înseamnă aproape oricine. Nu e imposibil să adune o gloată să atace ambasada, să fure femeile şi apoi să dea foc clădirii pentru a-şi acoperi urmele. Fără a mai menţiona că ambasada n-ar fi foarte încântată să fie pusă în această situaţie.

Gabriel oftă.

— Mă temeam de asta. Dacă femeile sunt predate lui Gürkan şi duse în haremul lui, ar avea Anglia sorţi de izbândă în a cere să fie înapoiate?

Ramsay scutură din cap.

— Haremurile sunt locurile cele mai personale şi intime în orice casă, în special pentru un bărbat bogat şi puternic. În acest moment, e cel mai bine de văzut cum decurge întâlnirea dintre Malek şi Gürkan. Privirea lui gânditoare se îndreptă spre harta oraşului. Dar dacă negocierile dau greş, ar exista un mod neoficial de a le ajuta pe doamne.

— Sper din tot sufletul să ai dreptate! Gabriel se ridică şi îi întinse mâna. O să te informez cum decurg lucrurile.

— Te rog s-o faci. Încă putem spera ca

doamnele să fie eliberate din infama detenţie fără vreo pierdere de vieţi omeneşti de nicio parte.

Gabriel încuviinţă din cap şi plecă. Dar urcându-se în trăsură cu Boran, nu credea că asta se va întâmpla.

*

Zephyr rămase liniştit după ce Malek şi Gabriel plecară în misiunile lor. Rory şi Constance vizitară menajeria de dimineaţă, apoi lucrară la povestea lor curentă. După prânz, se hotărâră să-şi dezmorţească picioarele şi să ia puţin aer curat, plimbându-se în jurul punţii.

— E un oraş fascinant, spuse Constance, stând lângă balustradă şi privind spre cupolele şi minaretele ce străluceau. Marinarii şi docherii vorbeau în diferite limbi. Atât de divers!

Îşi luase cu ea blocul de desen şi făcea schiţe rapide ale panoramei.

— Aş vrea să putem merge în explorare.

— Şi eu. Rory îşi stăpâni un zâmbet şi îşi aranjă eşarfa.

Pentru că era posibil să fie văzute de bărbaţii de pe mal, erau îmbrăcate extrem de decent.

Jason Landers se apropie agale şi li se alătură.

— V-ar plăcea să vă uitaţi mai îndeaproape, doamnelor? Mi-am adus ocheanul, şi pe cel al căpitanului.

— Ah, da!

Amândouă acceptară cu bucurie câte un ochean. Cei trei discutară despre ce puteau vedea

şi evitară să discute despre viitor.

Miezul zilei era liniştit. Unii dintre marinari şi oamenii lui Malek plecaseră pe mal să guste din farmecul unui nou port exotic. Jumătate de duzină de soldaţi erau pe punte de gardă, dar majoritatea dintre ei erau sub punte mâncând, reparându-şi hainele sau spălându-şi lenjeria.

Liniştea fu tulburată de sunetul unui tropăit de picioare când o companie de soldaţi locali apăru de pe una dintre străzile ce duceau spre port. Rory îi studie cu ocheanul. Cu turbane şi uniforme, arătau oficial şi periculos. Şi se îndreptau direct spre dana unde se găsea *Zephyr*.

Pentru că membrii echipajului veneau şi plecau, pasarela era coborâtă, păzită de doi oameni sus şi de alţi doi jos. Compania ajunse la baza pasarelei şi ofiţerul care comanda se anunţă uneia dintre gărzile de pe chei. Încruntându-se, Jason spuse:

— Mai bine mă duc să văd ce vor.

Traversă spre pasarelă şi i se alătură Gadil, căpitanul gărzilor lui Malek care putea traduce. Începu o discuţie cu vocile ce deveneau din ce în ce mai ridicate.

Rory şi Constance puseră ocheanele deoparte şi se apropiară pentru a putea auzi ce se întâmpla. Cuvântul „vamă” fu repetat de mai multe ori.

Constance spuse:

— Corabia n-a fost vămuită când am ajuns în port?

— Da, inspecţia a fost destul de uzuală. Poate că au un motiv să vrea să inspecteze corabia mai

atent.

Deşi Rory încerca să fie raţională, nodul de nelinişte din piept devenea din ce în ce mai mare.

Vocea lui Jason răsună foarte limpede când refuză să permită soldaţilor să urce la bord. Se mai schimbară nişte cuvinte prin intermediul translatorului. Când Jason se oferi să arate documentele inspecţiei, i se spuse că se primiseră informaţii precum că vasul *Zephyr* avea marfă de contrabandă la bord.

Funcţionarul vamal îşi scoase şi el hârtiile. Gadil se încruntă cercetându-le.

— Domnule Landers, sunt autorizaţi să percheziţioneze corabia şi spun că vor aduce artileria şi vor arunca vasul în aer dacă nu le permiteţi să urce la bord.

Jason ezită, apoi spuse şovăind:

— Voi permite ca zece din ei să urce. Va fi suficient pentru a efectua percheziţia.

Oferta lui fu acceptată în silă şi căpitanul autorităţii vamale şi câţiva dintre soldaţii lui înaintară pe pasarelă. Când fură pe punte, conducătorul rămase pe loc şi scrută puntea cu ochii mijiţi. Le zări pe Rory şi pe Constance şi strigă ceva în turceşte.

Cu o bruscă groază, Rory îşi dădu seama despre ce era cu adevărat vorba cu aşa-zisa inspecţie vamală.

— Sunt aici pentru noi, Constance! Ne despărţim şi fugim!

Pe când o lua la fugă spre stânga, Constance alergă spre dreapta spre cea mai apropiată

pasarelă. Liniştea se sparse în strigăte şi ameninţări. Bărbaţii care se urcaseră la bord o luară la fugă după Rory şi Constance, în vreme ce restul trupei năvăli pe pasarelă şi apoi pe corabie. Gărzile lui Malek intrară în acţiune şi strigătele lor aduseră mai mulţi dintre ei de sub punte, dar nu erau atât de pregătiţi ca invadatorii. Când Jason încercă să-l oprească pe ofiţerul aflat la comandă, omul îl izbi în cap cu mânerul pistolului.

Jason se prăbuşi la pământ, sângele lui împroşcând puntea vasului. Constance fusese prinsă înainte să poată coborî şi ţipă atunci când îl văzu cum se prăbuşeşte. Rory fu şi ea prinsă înainte de a putea coborî sub punte.

Pe când se zbătea, asupra ei fu aruncată o plasă imobilizându-i membrele şi făcând inutilă orice împotrivire. Ea se zvârcoli şi ţipă, în speranţa ca unii dintre oamenii de pe chei să reacţioneze, dar gloata păstră o distanţă prudentă.

Un soldat puternic o aruncă pe umăr, făcând-o să se lupte pentru a respira. O cără jos pe pasarelă şi o aruncă brutal într-un fel de trăsură închisă, împreună cu Constance şi doi soldaţi. Doar câteva minute trecuseră de la începutul atacului până la luarea lor de pe corabie.

În timp ce trăsura se îndepărta de *Zephyr* cu cea mai mare viteză posibilă pe străzile aglomerate, Rory îşi dădu seama că răpitorii fuseseră trimişi de Gürkan. Se întâmplase ce-i mai rău, şi ea cu Constance erau condamnate pe veci la o viaţă în sclavie.

capitolul 25

Gabriel se întoarse pe *Zephyr*, găsindu-şi corabia în curs de a-şi reveni după luptă. Gărzile din capătul de sus şi de jos al pasarelei aveau expresii sumbre şi armele la îndemână. Urcă în goană pasarela pentru a descoperi sânge pe punte şi oamenii răniţi bandajaţi. Şocat, izbucni:

— Ce dracu' s-a întâmplat aici?

Lane, al doilea secund, veni lângă el cu un braţ prins în eşarfă.

— O trupă de soldaţi cu înfăţişare oficială a sosit şi aveau ordine să cerceteze corabia pentru marfă de contrabandă, spuse el succint. Domnul Landers nu le-a permis să urce la bord până când ei au ameninţat că aruncă vasul în aer, aşa încât i-a lăsat pe câţiva să urce.

Din nou conştient de presiunea imperiului străin ce îl înconjura, Gabriel spuse:

— Se pare că n-a avut de ales. Şi după asta?

Lane se frecă pe frunte, lăsând în urmă o dâră de sânge.

— Imediat ce nemernicii au fost la bord, au alergat spre doamne în vreme ce restul trupei a năvălit pe vas. A fost o încăierare a naibii de mare până când doamnele au fost târâte pe mal şi luate într-o trăsură. S-a terminat aproape înainte de a începe.

Gabriel se simţi de parcă ar fi fost izbit în măruntaie de un par mânuit cu sălbăticie. Nu, asta nu era cu putinţă – Rory trebuia să fie în siguranţă pe corabia lui!

Dar nu era. Ea şi verişoara ei fuseseră răpite de o forţă brutală, şi numai Dumnezeu ştia ce viitor le aştepta. Voia să urle de durere, dar un căpitan trebuia să pară întotdeauna că deţine controlul.

— Au fost morţi sau răniţi grav printre oamenii noştri?

— Nu, deşi domnul Landers a încasat o lovitură urâtă în cap. A fost inconştient pentru o vreme, dar asistentul doctorului mi-a spus acum că începe să-şi revină şi nu pare să-şi fi pierdut minţile.

— O să vorbesc cu el. Malek s-a întors?

Căpitanul Gadil, conducătorul gărzilor lui Malek se apropie şi auzi întrebarea.

— Porcul ăla de Gürkan l-a încarcerat pe Malek Reis! Poate că deja e mort!

Arătă cu mâna spre locul unde doi dintre soldaţii lui plini de sânge zăceau pe punte, tratându-li-se numeroasele răni.

— Oamenii mei care l-au escortat au fost atacaţi, bătuţi şi apoi aruncaţi pe stradă. Li s-a spus să se întoarcă pe vas şi să părăsească oraşul până mâine la prânz sau toţi de la bord vor fi încarceraţi şi corabia sechestrată.

Urmă o nouă lovitură sub centură. Gabriel întrebă încordat:

— Mai sunt veşti despre soţia şi copiii lui Malek?

Faţa durului căpitan se strâmbă.

— Morţi! Toţi morţi! Căpitanul lui Gürkan a spus că stăpânul lui a poruncit să fie strangulaţi nu mult după ce au fost capturaţi.

Gabriel se decise să dea naibii calmul şi ocărî

furios cu toate înjurăturile dobândite prin traiul unei vieţi pe mare. Voia să invadeze palatul lui Gürkan şi să taie monstrul în mici bucăţi sângerânde pentru ca apoi să le dea de mâncare la porci.

Dar ce putea face? Se sili să inspire adânc şi încet, şi începu să se gândească la diverse posibilităţi. Un atac era inutil; chiar forţele reunite ale vasului şi gărzile lui Malek nu aveau nicio şansă. O intervenţie oficială a ambasadei britanice ar fi, de asemenea, inutilă.

Aproape imediat, îşi dădu seama că singura speranţă palidă era Ramsay, unul dintre tovarăşii lui din acea de mult trecută noapte de groază şi curaj. Ascultase cu raţiune şi înţelegere în această dimineaţă. Poate, poate…

Boran îl urmase pe Gabriel pe vas, aşa încât Gabriel se întoarse spre el.

— Prinde trăsura înainte de a pleca, Mülazim. Mergem la ambasadă din nou. Doamnele sunt prea valoroase pentru Gürkan pentru a fi omorâte şi dacă acţionăm repede, poate că Malek va fi încă în viaţă. Vin şi eu pe chei în câteva minute.

Boran dădu din cap cu o expresie sumbră.

— Da, domnule.

Gabriel se întoarse spre secund.

— Du-mă la domnul Landers!

Lane îl conduse jos la cabina lui Malek. Gabriel înţelese pragmatismul trist de a-l pune pe rănit acolo, de vreme ce s-ar putea ca Malek să nu se mai întoarcă niciodată.

Primul secund sângerase puternic de la rana

de la cap şi avea un bandaj stacojiu îmbibat în jurul părului castaniu. Spook se cuibărise în colţul îndepărtat al saltelei cu coada îmbârligată şi cu o expresie îngrijorată pe faţa lui lungă şi blănoasă. Se pricepea să ofere alinare în vremuri grele.

Văzându-l pe Gabriel, Jason se luptă să se ridice în capul oaselor, dar asistentul doctorului îl împinse din nou să se culce.

— Stai liniştit, domnule Landers!

Jason se supuse, dar avea ochii furioşi.

— Căpitane, le-au luat pe Constance şi pe Lady Aurora! spuse el mânios. N-am putut să-i opresc!

— Cu oamenii pe care i-au avut, nimeni n-ar fi putut. Bănuiesc că atacatorii erau oamenii lui Gürkan. Ai auzit ceva care să confirme asta?

Jason trase adânc aer în piept, luptându-se să se stăpânească.

— Am auzit rostindu-se numele lui Gürkan. Căpitanul Gadil era translator aşa că îţi poate spune mai multe.

— O să vorbesc cu el, apoi mă duc din nou la ambasadă. Omul pe care l-am cunoscut acolo a spus că poate s-ar putea face ceva neoficial. Domnul Lane are comanda. Nu încerca să te ridici din pat prea devreme. Atinse umărul lui Jason. Nu e pierdută orice speranţă.

Jason răsuflă aspru.

— O să văd dacă-mi amintesc nişte rugăciuni.

Gabriel se întoarse şi se îndreptă spre scări să vorbească cu Gadil. Căpitanul gărzilor confirmă că atacatorii erau cu siguranţă trimişi de Gürkan. Vărul lui Malek avea un post important la vamă şi

n-ar fi fost greu pentru el să falsifice documente şi să trimită oameni pe *Zephyr*.

Adunând informaţiile pe care le putuse obţine, Gabriel coborî pe chei şi urcă în trăsură lângă Boran. În timp ce o porneau din nou, spuse:

— Malek mi-a spus că eşti născut în Constantinopol. Ai vreo idee sau vreo cunoştinţă care să ne fie de folos?

Boran îşi arătă dinţii în ceva ce nu era un zâmbet.

— Pe vremuri, am făcut parte din garda lui Gürkan până când mi-a executat pe nedrept fratele. L-aş fi omorât pe porcul ăla ticălos dacă l-aş fi putut întâlni faţă în faţă. N-am putut, aşa că am plecat şi m-am dus la Alger să cer un post la Malek Reis. Îl întâlnisem când îl vizitase pe vărul lui şi ştiam că e un om onorabil. Voi face orice să-l trimit pe Gürkan în iadul pe care-l merită.

Gabriel simţi o licărire de speranţă.

— Cunoaşterea casei lui Gürkan va fi vitală. Vino la ambasadă cu mine când mă întâlnesc cu domnul Ramsay.

Acum rămânea de aflat dacă Ramsay putea face miracole.

*

Gabriel năvăli în biroul lui Ramsay cu Boran la un pas în urma lui.

— Îmi pare rău să te întrerup din nou, Ramsay, spuse el direct. Dar situaţia a devenit catastrofală.

Ramsay miji ochii punându-şi hârtiile deoparte.

— Spune-mi!

Rapid, Gabriel îi explică ce se întâmplase cu Malek şi despre răpirea doamnelor englezoaice. Sfârşi prin a întreba:

— Ce fel de ajutor neoficial poţi aranja? Mülazim Boran aici de faţă este al doilea la comanda gărzilor lui Malek şi pe vremuri a făcut parte din casa lui Gürkan.

Ramsay îi întinse mâna lui Boran.

— Excelent. Cunoaşterea casei e vitală dacă se face ceva, Mülazim.

Încruntat, Ramsay se duse spre vasta hartă a oraşului aflată pe perete. După ce o studie un moment, bătu cu degetul pe un loc.

— Aici e palatul lui Gürkan în inima vechiului oraş. A fost construit ca o fortăreaţă cu secole în urmă şi nu poate fi atacat direct pentru a elibera prizonierii. Doar dacă ştii altceva, Mülazim?

Boran scutură din cap.

— Ar trebui un atac complet cu artilerie, şi chiar şi aşa ar trebui zile întregi pentru a reuşi.

— Cineva ar putea observa un bombardament de artilerie, spuse sec Ramsay. Dar poate că există o altă cale. Ăsta e un oraş foarte vechi şi sub pământ sunt rezervoare, ţevi şi canale de pe vremea împăratului roman Justinian. În prezent, multe dintre aceste structuri sunt nefolosite şi în mare parte uitate şi există şanse bune să existe o cale de a intra în temniţele palatului lui Gürkan pornind de dedesubt. Mülazim Boran, ştii de existenţa unui astfel de culoar?

Boran se încruntă, gândindu-se.

— Nu ştiu personal, dar în camera gărzilor se spunea că există o cale secretă de a părăsi palatul din temniţe.

Gabriel îşi ţinu răsuflarea.

— Dacă există o cale secretă de intrare, poate că am putea ataca şi pleca înainte de termenul-limită pentru a părăsi oraşul.

Ramsay îşi strânse buzele cugetând.

— E posibil, dar va fi greu. Primul pas crucial este găsirea intrării în temniţă. Cunosc un om care e foarte familiarizat cu labirintul de tunele de sub oraş. E posibil să ne poată ajuta.

— Siçan, şobolanul din tunel, încă reuşeşte să scape de judecată? întrebă Boran cu interes. El m-a ajutat să părăsesc oraşul şi să plec la Alger.

— Omul în chestiune are mâna tăiată pentru hoţie, ceea ce face mai greu să fure el însuşi, explică Ramsay. Aşa încât şi-a luat numele de Siçan, care înseamnă „şobolan”, şi a devenit un maestru al hoţilor având legături cu jumătate dintre activităţile ilegale din Stambul. A petrecut ani întregi explorând ceea ce se află în subteranele oraşului. Cunoştinţele lui sunt disponibile pentru un preţ şi nu-i plac deloc stăpânii de la Curte.

Licărirea de speranţă pe care Gabriel o simţise mai înainte se intensifică.

— Atunci, hai să-l găsim!

Ramsay deschise un dulap înalt şi scoase o pereche de caftane turceşti bogate. Îi aruncă unul lui Gabriel.

— Pune ăsta pe tine. Un european ar fi prea bătător la ochi acolo unde mergem noi.

Gabriel se supuse.

— Păstrezi de obicei caftane pentru misiuni sub acoperire?

Ramsay ridică din sprâncene.

— Nu toţi fac aşa?

Pentru prima dată în acea zi, Gabriel zâmbi cu adevărat. Da. Exista o speranţă.

capitolul 26

Odată urcate în trăsură, plasele din jurul lui Rory şi al lui Constance fură luate, iar ele, legate la ochi cu eşarfele pe care le purtau. Fură înghesuite împreună pe bancheta dură şi găsiră alinare în acea apropiere. Rory găsi mâna verişoarei ei şi o strânse cu putere. Constance răspunse la fel. Cel puţin erau împreună.

Drumul ce hurduca trăsura mergea pe străzi şerpuinde cu multe curbe, dar nu fu foarte lung. Făcură o ultimă întoarcere şi se opriră în loc cu o zdruncinătură, înăuntrul unei incinte înconjurate de ziduri, unde mirosea ca o curte de grajduri. Ea şi Constance fură trase brutal afară din trăsură şi forţate să meargă înăuntru. Considerând distanţa pe care merseseră, clădirea era mare şi complicată, posibil o serie de clădiri legate între ele.

În cele din urmă, câteva fraze guturale fură rostite şi ele fură transferate în custodia altor temniceri. Mai merseră până când în sfârşit se opriră într-o cameră ce mirosea a petale de trandafir. Eşarfele fură scoase, şi unul dintre

ameninţătorii lor însoţitori făcu o plecăciune şi le spuse:

— Noile sclave france, Valide.

Recunoscătoare pentru lecţiile de limbă turcă pe care le luase, Rory clipi şi se uită în jur. În faţa lor stătea o femeie bătrână, cu trăsături aspre şi bogat înveşmântată, care le studia cu dezgust pe nou-venite.

Rory ştia că femeia cu cel mai înalt rang în Imperiul Otoman era sultana Valide, mama sultanului domnitor. Avea o mare putere şi conducea haremul regal. Oare acelaşi titlu se aplică mamei oricărui stăpân mare sau Gürkan se credea atât de însemnat încât îl aplica faţă de propria mamă, deşi titlul era incorect? Bănuia că cea din urmă variantă era cea corectă.

Pe lângă Valide, în încăperea bogat mobilată mai erau patru bărbaţi negri, înalţi şi puternici, îmbrăcaţi în livrele turceşti. Trebuiau să fie eunuci pentru că erau în harem. Doi o însoţeau pe Valide, şi ceilalţi doi le aduseseră pe captive.

Valide spuse cu un accent franţuzesc prost:

— Cum vă cheamă?

Cu ochii plecaţi cu sfioşenie, verişoara ei spuse:

— Constance, milady.

Să arate supusă era înţelept, aşa încât Rory făcu la fel.

— Aurora, milady.

— Englezoaice, mi s-a spus, rosti gânditor Valide. Primele englezoaice în haremul meu. În afară de asta, nimic special. Duceţi-le la baie şi

spălaţi-le; apoi examinaţi-le să vedeţi dacă sunt inocente.

Rory spuse:

— Milady, eu sunt virgină, dar verişoara mea e văduvă.

Valide pufni:

— Ce păcat! Le făcu semn cu mâna să plece.

Din nou, Rory şi Constance fură mânate de acolo de către gărzile inexpresive. Băile erau în capătul celălalt al complexului de clădiri al haremului. În faţa intrării fură predate unei femei energice de vârstă mijlocie care le conduse într-o cameră superbă cu un tavan înalt, o fântână în mijloc şi pardoseli cu frumoase motive.

Cu ochii larg deschişi, Rory se uită în jur. Auzise de faima băilor turceşti şi aceasta se ridica la nivelul reputaţiei lor. Poate că era sclavă, dar cel puţin va fi curată după săptămâni pe corabia unde apa era limitată.

Stăpâna le făcu semn să-şi dea jos hainele, apoi le dădu pe mâna câtorva tinere sclave care le spălară cu peria, le băgară la aburi şi le curăţară din cap până-n picioare. Apoi fură culcate pe mese de marmură şi li se aplică o pastă fierbinte pe părul de pe corp, chiar şi în cele mai intime locuri. Rory şi cu Constance fură îngrozite şi suferiră, dar îngrijitoarele făcură gesturi ce indicau că procedura se va sfârşi curând. Când pasta fu spălată, trupurile lor erau lipsite de păr ca acelea ale unor prunci. Acesta să fie felul în care bărbaţii turci le voiau pe femeile lor? Se pare că da.

După acel chin, fură conduse spre un bazin

parfumat, atât de larg încât putea cuprinde lejer o duzină de femei. Îngrijitoarele lor care chicoteau erau atente şi meticuloase, plescăind din limbă la vederea vânătăilor pe care le aveau Rory şi Constance ca urmare a răpirii lor.

Îngrijitoarelor le plăcea în mod special să spele şi să pieptene părul nou-venitelor. Şuviţele moi de un blond-închis ale lui Constance fură admirate, dar adorară buclele blonde ale lui Rory. Ea bănuia că viaţa ei pe Coasta Berberă ar fi fost mai simplă dacă părul i-ar fi fost doar castaniu.

După ce nou-venitele fură uscate, bătrâna cu trăsături aspre le luă pe rând într-o cameră laterală pentru a le verifica starea himenului. Rory scrâşni din dinţi şi acceptă umilitoarea examinare. Ce s-ar fi întâmplat dacă examinarea ar fi dovedit că era mai puţin decât „pură”? Bănuia că ar fi putut fi un dezastru. Acum înţelese de ce Gabriel insistase atât să limiteze intimitatea lor.

Gabriel. Îşi închise ochii plini de lacrimi. Nu trebuia să se gândească prea mult la el ori avea să se piardă complet cu firea.

După examinare, li se dădură veşminte uşoare şi se întoarseră în încăperile unde era Valide. Bătrâna porunci:

— Jos hainele!

Constance roşi, aşa că Rory şopti:

— O să se termine curând.

Ştiind că Rory îndurase expunerea goală în faţa potenţialilor proprietari, verişoara ei trase adânc aer în piept şi se supuse. Când fură goale, Valide se ridică şi le dădu roată încruntată şi împungându-

le din când în când cu degetul.

— Gura deschisă!

Rory se supuse, simţindu-se ca un cal ce era examinat la un târg. Valide acceptă starea bună a dinţilor şi îi plăcu mai mult silueta plină a lui Constance decât cea zveltă a lui Rory. Părul lui Rory era un plus, totuşi. Valide îl pipăi cu interes şi mormăi:

— Sănătos.

În cele din urmă evaluarea se termină şi fură conduse afară. În exteriorul apartamentelor lui Valide, fură întâmpinate de o femeie europeană micuţă şi extrem de drăguţă, cu un an sau doi mai mare decât Rory. Avea un păr castaniu-roşcat şi era desăvârşit aranjată, oferindu-le un zâmbet prietenos. Vorbind în engleză cu un fermecător accent franţuzesc, spuse:

— Eu sunt Suzanne şi mi s-a dat sarcina să vă conduc pentru că şi eu sunt europeană.

— Ce bine că engleza ta e atât de bună! spuse Constance. Mă cheamă Constance şi franceza mea nu e la fel de bună ca engleza ta.

Şi Rory se prezentă.

— Mulţumesc pentru că ne conduci. Totul e atât de derutant!

— N-o să vă trebuiască prea mult timp să vă acomodaţi cu obiceiurile haremului, le asigură Suzanne în timp ce le conducea afară într-o curte vastă. E o viaţă confortabilă. După ce vă arăt pe aici şi vă explic cum se procedează, o să vă duc în camerele voastre ca să vă puteţi odihni. Cu siguranţă că a fost o zi obositoare pentru voi.

— Suzanne, ar fi posibil să ni se dea înapoi hainele pe care le purtam când am fost aduse aici? Rory făcu nişte ochi mari şi trişti, ceea ce era uşor. Rochiile au fost un cadou pentru mine şi verişoara mea din partea mamei mele. Asta e tot ce ne-a mai rămas, de vreme ce n-o s-o mai vedem niciodată.

Suzanne scoase un sunet dezaprobator.

— Nu sunt potrivite a fi purtate în harem şi nu-ţi vor lipsi hainele frumoase, dar o să văd ce pot face. Acum, haideţi să vedeţi grădinile, şcolile pentru copii, fântânile şi saloanele.

Pe când se puseră în mişcare, Rory studie zidurile haremului. Aveau cel puţin trei metri şi jumătate înălţime şi pe deasupra aveau ţepi de metal.

— A fugit cineva vreodată de aici?

— Nu. De ce să vrea o femeie să plece? replică Suzanne conducându-le prin curtea vastă plină de palmieri şi de flori. Aici e în siguranţă şi bine întreţinută.

Mai degrabă decât să fie un mare spaţiu deschis, curtea era împărţită de copaci şi de tufişuri în multe zone asemănătoare cu nişte încăperi în aer liber. Bănci acoperite cu gresie şi fântâni te invitau să zăboveşti, şi Rory văzu multe femei care chiar asta făceau. Unele beau cafea sau ceai, iar un grup împărţea o narghilea. Sub un alt grup de palmieri, o tânără cânta la un instrument cu coarde şi alte câteva dansau graţios.

Locuitoarele haremului îşi ridicară privirile să le studieze pe nou-venite, apoi se întoarseră la

ocupaţiile lor. Toate erau atrăgătoare, bine îmbrăcate şi bine aranjate. Rory bănuia că a-şi cultiva înfăţişarea era una dintre ocupaţiile de bază în harem.

— Cu ce îşi ocupă timpul doamnele din harem?

— Ah, cu multe lucruri! Vorbim, jucăm jocuri, mâncăm, vizităm copiii. O expresie trecătoare de dor îi apăru pe faţă. Câteodată plecăm din harem la un picnic la ţară sau chiar vizităm bazarul. E rar, dar ne distrăm de minune. Suntem foarte păzite, fireşte.

— Nu vă plictisiţi? întrebă Rory.

Acea privire de dor apăru din nou.

— Câteodată viaţa e puţin mai lentă, admise Suzanne, dar suntem în siguranţă şi bine îngrijite. E mai mult decât au multe femei.

Rory simţise că franţuzoaica făcea tot ce putea să-şi accepte soarta, dar ar fi preferat libertatea.

— Asta e indiscret, dar cum îşi alege Gürkan partenera de pat?

Fără a fi ofensată, Suzanne răspunse:

— Stăpânului îi place să încerce femei noi când acestea ajung aici, dar în afară de cazul când ajungi să fii o favorită, îl vezi foarte rar. Se uită spre Rory, evaluând-o. Pentru că eşti virgină, vei fi instruită înainte de a fi chemată în patul lui. Cu părul tău blond, ai putea fi destul de norocoasă să ajungi o favorită.

Gândul o făcu pe Rory să se sufoce. Văzându-i expresia, Constance îi atrase atenţia lui Suzanne întrebând-o:

— Pentru că eu sunt văduvă, la ce m-aş putea

aştepta?

— S-ar putea să nu te cheme niciodată, dar mi s-a spus că eşti pricepută în arta amorului, aşa că poate ar vrea să vadă dacă e adevărat. Ridică din umeri. Favoritele sunt chemate de el în mod regulat, dar sunt câteva femei care nu-l vizitează niciodată.

Ochii lui Constance se făcură mari la auzul menţionării talentelor ei amoroase. Rory bănui că Malek încercase să le facă pe captivele sale să arate mai atrăgător în faţa lui Gürkan. O întrebă pe Suzanne:

— Suntem libere să merge unde vrem în interiorul haremului? Eu sunt adesea agitată noaptea şi mi-ar plăcea să explorez aceste frumoase grădini la lumina lunii.

Suzanne se încruntă.

— După ultima masă a zilei, ne retragem în camerele noastre. Femeile prinse afară noaptea mai târziu sunt pedepsite. Gărzile haremului patrulează prin curte în tot timpul nopţii.

O tânără se apropie cu o tavă ce avea pahare cu o băutură roz din fructe. Suzanne le făcu semn să ia câte un pahar. Băutura era plăcută, rece şi dulce.

Sorbind din băutură, Rory se întrebă care ar fi şansele ca Gürkan să le lase în pace. Având în vedere efortul depus în răpirea lor, se temea că va simţi nevoia să le violeze cel puţin o dată.

Se cutremură, gândindu-se la intimitatea tandră pe care o avusese cu Gabriel. Gândul de a fi atinsă în acele locuri acum lipsite de păr de un

monstru precum Gürkan o făcea să-i vină greaţă.

Asta era o idee. S-ar putea sili să vomite pe el la momentul potrivit? Merita să încerce.

Imaginaţia ei mereu activă fabrică imagini vii ale salvării şi evadării. Poate că un cutremur va scutura pereţii palatului, şi ele ar putea fugi în confuzia creată. Sau poate că Gabriel putea găsi un balon cu aer cald şi ar pluti aici să le salveze.

Scrâşni din dinţi. În poveştile ei, putea face orice, dar în realitate, asta era noua ei viaţă. Trebuia să se împace cu ea sau ar fi înnebunit.

În vreme ce se întorceau pe drumul pe care plecaseră, auziră sunetul unui prunc care plângea în spatele unei uşi barate cu drugi de fier. Încruntându-se, Constance spuse:

— Bietul copil! Are nevoie să fie mângâiat?

Suzanne oftă.

— Ăsta e un caz trist. O văduvă şi cei doi copii ai ei. Soţul ei era o rudă a stăpânului şi, după ce a murit, Gürkan i-a luat aici pentru că erau săraci. Dar între cei doi bărbaţi exista vrăjmăşie, aşa încât femeia şi copiii ei sunt închişi în încăperi separate până când Gürkan decide ce e de făcut. N-am nicio idee ce se va alege de ei.

Plânsetul încetă şi vocea alintătoare a unei femei se putu auzi vorbind în dialectul arab din Alger. Rory deveni atentă. Cu siguranţă trebuia să fie soţia lui Malek, Damla, şi copiii lor! Mai târziu o să vină să vorbească printre gratii.

— Hai să vă arăt locuinţa voastră, spuse Suzanne. Pentru că sunteţi noi şi verişoare, veţi sta în aceeaşi cameră. Posibil ca asta să se schimbe

atunci când se va stabili situaţia voastră, dar aici veţi sta confortabil. Dacă aveţi nevoie de ceva, întrebaţi-mă pe mine sau pe unul dintre eunuci.

— Mulţumim, spuse Constance. Ai fost aşa de drăguţă.

Suzanne zâmbi şi spuse cu bunăvoinţă:

— Când o să vă obişnuiţi cu obiceiurile noastre, veţi fi mulţumite, sunt sigură. Ne vedem mai târziu.

Le conduse la uşa camerei lor, apoi plecă. Camera era asemănătoare cu cea în care stătuseră la Malek, deşi mobila era mai somptuoasă şi, în loc să aibă o mică curte privată, aveau libertatea întregului harem. Dar nu mai erau încurajate de speranţa că părinţii lui Rory le vor răscumpăra.

Cu o durere ce-i străpunse inima, Rory se lăsă pe unul dintre paturile joase.

— Gabriel şi Jason vor înnebuni!

Constance se aşeză pe celălalt pat, muşcându-şi buza.

— Mă rog ca Jason să nu fie grav rănit. Era atâta sânge!

— Ştii că rănile de la cap sângerează puternic. Sunt sigură că e teafăr, spuse Rory încurajator.

— Dar nu vom şti niciodată, spuse Constance într-o şoaptă sugrumată, înainte de a-şi îngropa capul în mâini. N-am crezut efectiv niciodată că se va ajunge la asta!

— Nici eu. Încă e greu să mă gândesc că două englezoaice de familie bună pot fi private de viaţă şi de libertate, şi totuşi iată-ne aici. Trebuie să ne descurcăm cât putem de bine aici sau vom

înnebuni. Rory se ridică şi îşi puse o mână liniştitoare pe umărul verişoarei ei. Odihneşte-te puţin. O să explorez de una singură.

— Cauţi o ieşire? Nu cred că vei găsi vreuna. Constance se întinse pe patul ei şi se încolăci în jurul unei perne brodate, strângând-o în speranţa deşartă a alinării. Sau vrei să o cercetezi pe femeia algeriană şi copiii ei?

— Ambele.

Rory ieşi din cameră şi începu să se plimbe aparent la întâmplare, ca şi cum explora, dar nu-i luă mult timp până când se îndreptă spre camera încuiată.

Copilul nu mai plângea, şi colţul aceasta de curte era tăcut. Tufişuri şi copaci ofereau un paravan, aşa încât Rory înaintă spre grilaj şi zise încet:

— Damla?

După un lung moment, o femeie brunetă veni la uşă cu o expresie precaută.

— Aşa mă cheamă.

— Eşti soţia lui Malek Reis din Alger? întrebă Rory în franceză. Sper că vorbeşti franceza sau engleza – arabă mea nu e destul de bună pentru o discuţie complicată.

Faţa Damlei se strâmbă.

— Sunt văduva lui, răspunse ea într-o engleză cu accent, dar fluentă. Soţul meu urma să pornească spre Stambul la câteva zile după noi. Vasul lui a fost atacat şi el împreună cu toţi ceilalţi de pe vas au murit.

— Ei bine, era viu azi-dimineaţă, spuse Rory

brusc. A plecat de pe corabie devreme să-l viziteze pe vărul lui, Gürkan.

Damla icni şi se duse spre uşa cu grilaj de fier. Era frumoasă, cu ochi mari şi negri şi o faţă ce sugera atât blândeţe, cât şi tărie.

— E aici în Stambul?

— Da, Malek era disperat să vă ia înapoi pe tine şi pe copii. Încă de când a aflat de capturarea voastră, tot timpul şi energia lui au fost dedicate aducerii voastre acasă.

Damla se prăbuşi la pământ şi îşi acoperi gura cu mâinile, luptându-se să-şi stăpânească lacrimile.

— Ştiam eu! Diabolicul ăla de Gürkan m-a minţit! Crezusem că voi şti în inima mea dacă soţul meu ar fi murit şi n-am simţit că nu mai trăieşte. Spune-mi ce s-a întâmplat!

— Gürkan a fixat o răscumpărare imposibil de mare pentru tine, aşa încât Malek s-a întors la activitatea de corsar în speranţa să adune destui bani pentru a-ţi cumpăra libertatea. Rory zâmbi trist. De aceea, eu şi verişoara mea ne aflăm aici. Suntem cele mai valoroase captive pe care le-a luat, dar a pus o răscumpărare prea mare pentru familia mea. Aşa încât a adunat câţi bani a putut şi s-a îndreptat spre Constantinopol cu mine, verişoara mea şi o cală plină de animale din menajeria lui, în speranţa că suma va fi suficientă pentru a vă cumpăra libertatea.

Damla îşi muşcă buza.

— Aşadar, din cauza noastră, tu şi verişoara ta sunteţi acum sclave?

— Mă tem că da, răspunse Rory direct. De

vreme ce eşti încă aici, se pare că Gürkan ia totul şi nu dă înapoi nimic.

Damla arătă gata să scuipe.

— Asta îi seamănă! Expresia feţei i se schimonosi. Dacă Malek a venit aici să-l provoace pe leu în vizuina lui, nu va părăsi palatul ăsta în viaţă.

Rory simţi că i-ar putea suci gâtul lui Malek cu mâinile ei. Încăpăţânarea lui obsesivă făcuse rău atâtor oameni, nu în ultimul rând ei şi lui Constance. Dar nu asta avea nevoie să audă Damla.

— Aminteşte-ţi că, orice ar fi făcut Malek, a făcut din dragoste pentru tine şi copii.

— Măcar dacă ar fi şi reuşit, şopti Damla cu mâinile delicate apucându-se de grilajul de fier al închisorii ei.

Simţindu-se deosebit de tristă, Rory se ridică şi apoi spuse încet:

— O să vorbim din nou.

Apoi se îndreptă înapoi spre camera ei.

Deschise uşa camerei luxoase, gândindu-se la toate celelalte camere pe care le ocupase în călătoriile ei. Câteva fuseseră murdare şi pline de şobolani, câteva fuseseră minunate şi mare parte dintre ele fuseseră destul de plăcute.

Dar era obosită de călătorii, de continua adaptare. Voia un cămin al ei şi voia să fie în Anglia. De ce nu putuse să-şi dea seama de asta atunci când fusese în măsură să o realizeze?

Pentru că dorise să scape de restricţiile pe care le impunea rangul ei, să vadă lumea în toată

diversitatea sa şi bineînţeles atunci nu găsise un bărbat cu care să vrea să rămână. Zâmbi trist. Cu toată imaginaţia ei aventuroasă, era o femeie ca toate celelalte şi, mai mult decât orice, voia un iubit, un tovarăş, un bărbat care s-o iubească cu toate defectele ei şi pe care să-l poată iubi în aceeaşi măsură. Îl găsise şi acum era prea târziu…

Îşi zăvorî regretele şi intră în camera pe care o împărţea cu Constance. Verişoara ei stătea turceşte pe pat, ceea ce era mult mai uşor de făcut într-un veşmânt turcesc lejer decât în haine europene.

Ridică privirea cu un zâmbet şi făcu un gest spre maldărul din poala ei. Fusese înfăşurat în lunga eşarfa pe care i-o dăduse Jason şi înăuntru erau hainele pe care le purtaseră când fuseseră răpite mai devreme.

— Uite! Suzanne a putut să recupereze şi să ne dea înapoi lucrurile!

Trase eşarfa şi şi-o puse în jurul capului, mângâind ţesătura ca şi cum ar fi fost Jason.

Bocceluţa înfăşurată în eşarfa lui Rory era pe patul ei. Ea se aşeză şi o desfăcu nerăbdătoare.

— Totul, inclusiv corsetele noastre?

— *Totul*, spuse Constance categoric.

Rory îşi scoase corsetele. Bine făcute şi uşor căptuşite, erau confortabile la purtat. Şi cusut într-un buzunar îngust între sâni era un os de balenă pentru care plătise un marinar plictisit să-l cioplească transformându-l într-o armă, în timpul lungii călătorii spre India. Capătul ascuţit intra într-o bucată de os potrivită pentru a fi teacă.

Scoase osul din teacă şi se uită la el.

— Îţi aduci aminte când am venit cu ideea să punem asta într-o carte?

— Da, *Fecioara războinică*. Constance scoase osul din propriul corset. Din cauza siluetei ei mai pline, osul era puţin mai lat, muchia ascuţită puţin mai periculoasă. M-am gândit că ideea ta era isteaţă, dar nu eram sigură dacă va merge, aşa încât ai pus să se facă astea. Şi m-au convins.

Rory încercă tăişul pe degetul mijlociu. Se formă o picătură de sânge.

— Astea erau bune la înţepat o bucată de carne pe galeră, aşa încât am pus ideea asta în carte. Dar nu m-am gândit că ar putea fi folosite efectiv drept arme.

Constance alătură cele două bucăţi ale osului ei, aşa încât arătau ca o singură bucată de os curbat de balenă.

— Nu ştiu dacă aş putea să înjunghii pe cineva cu ăsta.

Rory încercă să-şi imagineze cum împlânta pumnalul mortal din os într-o fiinţă umană şi i se întoarse stomacul pe dos. Apoi se gândi cum l-ar împlânta în ticălosul de pirat, şi gura i se aspri.

— Aş putea să-l folosesc pe Gürkan. Omul ăsta trebuie omorât.

— Da, trebuie, încuviinţă Constance. Dar sunt sigură că are o gardă numeroasă şi periculoasă care nu va permite astfel de arme lângă el.

— Adevărat. Rory zâmbi, în vreme ce un gând crud îi trecu prin minte. Doar dacă oasele astea nu ar putea fi folosite drept parte a unui ciudat fel

european de aranjare a părului.

Constance schiţă un zâmbet de amuzament păcătos.

— Încercarea asta ne va ţine ocupate pentru o vreme.

Da, şi câteodată ideile nebuneşti ale lui Rory se dovedeau a fi utile…

capitolul 27

Gabriel se îndoia că arăta ca un turc veritabil, dar în caftan şi cu turbanul pe care i-l dăduse Ramsay, cel puţin nu atrăgea o nedorită atenţie. Siçan locuia într-un cartier sordid, nu departe de docuri. Proprietatea lui era alcătuită din câteva clădiri vechi, înconjurate de un zid înalt ce părea a fi părăginit, dar era solid construit, cu nişte ţepi agresivi pe deasupra. Un gardian cu ochi ageri îi lăsă să treacă pe poarta grea.

Înăuntru, casa principală era curată şi luxoasă. Evident, Şobolanul se descurca bine din activităţile lui ilegale. Siçan era un bărbat solid, de vârstă medie, cu o lucire de răutate vicleană în priviri. Mâna tăiată fusese înlocuită de un cârlig ce putea fi înfipt în fructe sau în duşmani. Gabriel presupuse că şeful hoţilor îşi scotea cârligul noaptea, altfel risca să se omoare în timp ce dormea.

Siçan îl salută cu căldură pe Ramsay şi porunci să se aducă nişte cafele. După un schimb politicos de saluturi, Ramsay îi prezentă pe Gabriel şi pe Boran, vorbind în engleză.

— Aceşti domni au o problemă gravă ce

trebuie rezolvată foarte repede, şi doar tu ai putea să-i ajuţi.

Siçan îl studie pe Gabriel şi răspunse într-o engleză fluentă cu accent cockney:

— Vreau să cred că eşti bogat pentru că serviciile mele nu sunt ieftine. Spune-mi care e problema ta.

— Trebuie să intrăm în secret în palatul lui Gürkan şi să salvăm două englezoaice din harem şi, de asemenea, pe Malek Reis din Alger, dacă mai trăieşte, spuse Gabriel succint. Şi trebuie făcut la noapte.

Siçan ridică din sprâncene mirat.

— Gürkan! Unul dintre cei mai ticăloşi oameni din imperiu. Merită o moarte lentă şi dureroasă. Dar de ce vă grăbiţi aşa de tare?

Gabriel explică încordat situaţia, incluzând şi ameninţarea lui Gürkan de a sechestra vasul şi de a-i lua prizonieri pe toţi dacă nu vor pleca până a doua zi la amiază.

— Nu sunt sigur dacă are autoritatea de a face asta, dar sunt sigur că are răutatea.

— Cu poziţia lui la autoritatea vamală, ar putea într-adevăr s-o facă. Siçan se încruntă. Este nevoie de informaţii amănunţite despre interiorul palatului lui Gürkan.

Atunci interveni Boran:

— Am fost garda lui, domnule. Se spunea la camera gărzilor că în străfundurile beciurilor palatului există o ieşire secretă spre tunelurile ce se află sub vechiul oraş. Nu ştiu dacă e adevărat, nici unde ar putea fi o astfel de ieşire, dar cunosc

bine palatul şi împrejurimile haremului. Mai ştiu şi temniţele. Există câteva şi cea mai rea din toate e gaura neagră, un puţ în pământ de unde e imposibil de evadat fără ajutor de sus. Dacă Malek Reis mai trăieşte, acolo ar fi locul unde l-ar pune Gürkan.

— Ştiu intrarea secretă pentru că un eunuc negru a fugit de la Gürkan şi acum e în serviciul meu. Poate că nu cunoaşte palatul în întregime la fel ca tine, dar ştie obiceiurile din harem. Siçan bătu cu cârligul lui de fier pe masa unde se puteau vedea urme ale altor gesturi asemănătoare. Să intri în casă e simplu. Să ai de-a face cu gărzile lui Gürkan şi să salvezi prizonierii e mai complicat.

Sună un clopoţel şi intră un servitor cu cicatrici. Siçan rosti o poruncă în turcă. Gabriel crezu că cere ca două persoane să fie aduse aici. Trecând la engleză, Siçan spuse:

— Eunucii negri sunt singurii bărbaţi cărora li se permite să fie în harem, aşa încât avem nevoie de câţiva, sau de bărbaţi care pot fi deghizaţi să arate astfel.

Gabriel spuse:

— Vreau să iau parte la salvare. Dacă îmi acopăr pielea cu cerneală şi port turban, aş putea trece drept unul, dacă lumina e slabă. Doamnele vor avea încredere în mine şi sunt un luptător experimentat, la nevoie.

Siçan îl studie, bătând încă în masă cu cârligul.

— Lumina va trebui să fie slabă, dar înţeleg dorinţa de a ajuta. Ţii la doamne?

— Da. La una în special.

În încăpere intrară un bărbat negru solid şi puternic şi o femeie mică, acoperită de văl, şi făcură o plecăciune în faţa lui Siçan. El le explică:

— Kerem e garda din harem care a fugit de la Gürkan. Ştie cum e păzit haremul. Siçan puse câteva întrebări şi dădu din cap la răspunsuri. Kerem doreşte să participe la asta, dar nu vrea să omoare pe niciuna dintre gărzile haremului, dacă poate fi evitat. Câţiva i-au fost prieteni.

Gabriel ştia destulă turcă pentru a răspunde direct:

— A fost destulă moarte. Vreau doar să le salvez pe captivele lui Gürkan.

Kerem încuviinţă din cap. Siçan se întoarse spre femeie şi îi vorbi mult, apoi traduse:

— Esma a fost servitoare în harem şi cunoaşte multe femei care locuiesc acolo. Mai ştie şi unde pot fi adăpostite noile sclave.

Esma vorbi din nou. Arătând interesat, Siçan traduse:

— E o franţuzoaică, Suzanne, care a fost o favorită, dar statutul ei e ameninţat pentru că nu i-a născut niciun copil lui Gürkan. Nu e bun de prăsilă, făcând doar câteva fete care au crescut şi nişte băieţi bolnăvicioşi care au murit de mici. Esma spune că Suzanne e îngrijorată nu doar de statutul, ci chiar de viaţa ei. Dacă poate fi găsită, ar putea să fie de mare ajutor.

Din ce în ce mai bine, presupunând că Suzanne era dispusă să fie de ajutor.

— Cât de mare ar trebui să fie grupul de atac? întrebă Gabriel. Am pe vas mulţi oameni care ar da

bucuroşi ajutor. Se uită spre Boran. Tu ai participa, Mülazim?

Boran îşi arătă din nou dinţii.

— Foarte bucuros.

— Contează şi pe mine, spuse Ramsay. N-aş putea lipsi.

Pentru că Ramsay ştia turcă şi cunoştea oraşul, urma să fie valoros, dar Gabriel întrebă:

— Ar fi provocat un incident diplomatic dacă ai fi prins luând parte la o astfel de misiune?

Ramsay ridică din umeri.

— Ar fi, dar n-o să fiu prins.

Gabriel invidie această încredere şi spera să fie molipsitoare.

— Care va fi preţul acestui raid, Siçan?

Şeful hoţilor se gândi.

— Zece mii de lire britanice plătite în avans.

Era o sumă de bani mare, dar Gabriel era de părere că era rezonabilă pentru un miracol, şi fondurile erau disponibile. Se uită spre Ramsay care făcu un mic semn din cap.

Gabriel spuse:

— Va trebui să mă înapoiez pe vas să iau banii şi de asemenea să vorbesc cu ofiţerii mei. Ce mai ai nevoie de la mine şi când trebuie să fiu gata pentru raid?

— Întoarce-te aici la trei ore după apus. Siçan îşi îndreptă atenţia spre Boran. Malek Reis are soldaţi negri care ar fi dispuşi să ia parte la asta?

— Sunt trei, răspunse Boran. Luptători puternici şi vor fi onoraţi să fie solicitaţi.

Se mai discutară câteva detalii, şi întâlnirea luă

sfârşit cu un plan de acţiune. Ramsay trebuia să se întoarcă la ambasadă, aşa încât Gabriel şi Boran parcurseră pe jos scurta distanţă până la docul lui *Zephyr*. Gabriel întrebă încet:

— Crezi că planul ăsta ar avea sorţi de izbândă?

— *Inshallah*[6], spuse Boran. S-ar putea. Multe lucruri s-ar putea să meargă prost, dar cu voia lui Dumnezeu, le-am putea salva pe doamne.

Rory. Nu putea suporta gândul că acel spirit strălucitor şi liber să fie închis. Va plăti orice preţ, inclusiv cu viaţa lui, s-o elibereze pe ea şi pe Constance.

Când ajunseră la corabie, îl găsi pe Landers sculat din pat, cu un bandaj schimbat înfăşurat pe cap. Gabriel îi făcu semn să vină în salonul căpitanului. Când îi explică planul, Jason spuse pe loc:

— Vreau şi eu să merg!

— Nu poţi, răspunse categoric Gabriel. *Zephyr* trebuie să plece înainte de amiaza zilei de mâine şi, dacă avem destul noroc să le salvăm pe doamne, mai devreme chiar. Asigură-te că avem provizii suficiente, hrană şi apă pentru animale pentru că ele vor face călătoria de întoarcere. Vasul trebuie să fie gata de plecare în orice moment.

Când Jason se arătă gata să protesteze, Gabriel rosti aspru:

— E un ordin, domnule Landers! Dacă se întâmplă ceva cu mine, tu eşti căpitanul şi e

6 Cu voia Domnului, în limba arabă, în original (n.tr.)

răspunderea ta să pleci de aici cu toată lumea în siguranţă.

Jason răsuflă încet.

— Da, domnule. Mare parte din aprovizionare e deja făcută, dar o să verific din nou ca totul să fie în ordine. Se ridică în picioare. Şi pentru Dumnezeu, adu-le înapoi pe doamnele noastre!

*

Nu le trebui mult lui Rory şi Constance să îşi aranjeze puţinele lucruri în noua locuinţă. Apoi avură parte de o distracţie însetată de sânge aranjându-şi părul în jurul oaselor de balenă. Constance veni cu ideea de a pune un os la ceafă, apoi părul împletit în stil franţuzesc peste partea din faţă, permiţând buclelor lor strălucitoare să se reverse din os şi peste umeri.

Rory găsise două oglinzi mici printre obiectele de înfrumuseţare ce aparent erau necesare pentru locuitoarele haremului. Le folosi să-şi studieze coafurile.

— Chiar îmi place asta. Seamănă cumva cu felul în care străbunica mea şi-ar fi aranjat părul. Mai e nevoie doar de un cuib de păsări drept ornament.

Constance chicoti.

— Nu sunt sigură unde am găsi un cuib, dar există multe flori afară în curte ce ar putea fi adăugate. Hai să ieşim şi să căutăm!

— O idee bună!

Rory se simţea deja neliniştită; cum o să se

obişnuiască ea vreodată cu constrângerile haremului?

Ieşiră în curte şi amândouă se distrară căutând flori şi hotărând care din ele s-ar potrivi mai bine coafurilor lor. Se hotărâră asupra unor floricele albastre pentru Rory şi roşii pentru Constance.

Erau pe cale să se întoarcă în camera lor, când de ele se apropie Suzanne. Intrigată, franţuzoaica întrebă:

— Aşa se coafează europencele acum?

Constance arătă vinovată, aşa încât Rory răspunse degajată:

— Nu, doar ne jucam să ne ocupăm timpul.

— Mâncatul e şi el bun la asta, spuse Suzanne zâmbind. Veneam să vă chem la cină, ceea ce e un ritual plăcut şi care ocupă timpul.

— Bine! spuse Constance. Mor de foame.

— Mâncarea aici e foarte bună, le asigură Suzanne, conducându-le spre o sufragerie foarte spaţioasă ce dădea spre cealaltă parte a curţii.

Femeile erau deja adunate şi se vorbea şi se chicotea mult.

Servitoarele ţineau deasupra capetelor tăvi şi aranjau mâncarea pe o masă centrală. Femeile haremului îşi luau ce doreau, apoi se aşezau pe perne la mese joase cu prietenele lor. Nu existau tacâmuri, se foloseau doar degetele cu o uimitoare graţie. Rory bănui că era o aptitudine pe care trebuiau s-o înveţe.

Aşa cum promisese Suzanne, mâncarea era bună, constând din miel şi legume, brânză şi pâine şi o mare varietate de dulciuri. Franţuzoaica stătea

la o măsuţă cu nou-venitele şi le explica obiceiurile şi mâncărurile pe care nu le cunoşteau.

Mâncarea era cu mult mai bună decât orice avuseseră pe corabie. O să mănânce bine, probabil prea bine; multe dintre femeile din harem erau foarte grase. Prea multă mâncare şi mişcare puţină nu reprezenta o combinaţie bună. Rory înţelese acum de ce fusese considerată slabă.

Când masa se sfârşi, servitoarele aduseră căni de argint şi castroane pentru spălat mâinile. Când Rory se şterse pe degete cu un prosop brodat cu fir de argint, intră un eunuc autoritar şi îi vorbi lui Suzanne, apoi se retrase cu braţele încrucişate. Franţuzoaica întrebă surprinsă ceva şi primi un răspuns tăios.

Cu o expresie încordată, Suzanne spuse:

— Amândouă sunteţi chemate în dormitorul lui Gürkan mai târziu în seara asta. Trebuie să mergeţi cu omul ăsta, căpitanul gărzilor haremului în apartamentul lui Valide unde veţi fi pregătite.

Rory se simţi de parcă încasase o lovitură în stomac, şi Constance arăta gata să leşine.

— Ne vrea pe amândouă în acelaşi timp? întrebă Rory îngrozită.

— Nu doar voi două. E chemată şi văduva rudei lui.

Constance spuse pe o voce tremurată:

— Nu-i de bine, aşa-i?

— Nu, spuse sumbru Suzanne. Nu-i bine deloc.

capitolul 28

Boran îl ajută pe Gabriel să aducă aurul greu acasă la Siçan la trei ore după apusul soarelui. Grupul care se adunase era serios şi hotărât. Siçan adusese veşminte despre care spuse că se potriveau cu ale gărzilor de la haremul lui Gürkan şi felinare pentru a-i conduce pe întuneric.

Kerem şi Esma desenaseră planul amănunţit al casei şi al haremului. Siçan îl prinsese de perete şi le descrise în detaliu acţiunile plănuite. Era simplu. Boran şi alţi oameni ai lui Malek vor merge în beciuri la gaura neagră să vadă dacă Malek era acolo şi dacă mai trăia. Dacă da, îl vor elibera şi îl vor duce spre ieşirea ce dădea în tunelurile subterane.

Kerem, ceilalţi doi soldaţi negri ai lui Malek, Ramsay şi Gabriel o vor însoţi pe Esma în harem şi vor imobiliza gărzile adevărate. Apoi Esma va vedea dacă poate afla unde sunt cele două doamne. Dacă nu reuşea, va încerca să o găsească pe Suzanne. Fără morţi dacă se putea evita, dar expresia de pe feţele oamenilor lui Malek arăta că nu vor ezita să omoare dacă era necesar.

Dacă totul mergea bine, vor lua doamnele şi se vor retrage în tăcere, şi raidul nu va fi observat decât a doua zi de dimineaţă. Atunci, *Zephyr* va fi plecat deja.

Dacă lucrurile vor merge prost, dimineaţa puteau fi cu toţii morţi.

Gabriel şi Ramsay îşi înnegriseră feţele, astfel încât să nu iasă în evidenţă, apoi îmbrăcaseră uniformele. Când totul fu pregătit, Siçan îi conduse jos pe două rânduri de scări în adâncurile propriilor

pivniţe. Când deschise o uşă ascunsă privirii înspre întunericul umed, spuse:

— Un motiv pentru care am cumpărat casa asta a fost că are două ieşiri diferite spre vechile tuneluri. Dacă sunt vreodată atacat, cei ai casei pot evada spre un loc sigur.

Nările lui Gabriel tremurară simţind vechiul tunel. Atmosfera era umedă, mirositoare şi neplăcută, iar drumul era pe alocuri denivelat, dar Siçan îi conducea neabătut prin felurite tuneluri şi etaje.

La un moment dat traversară o pasarelă peste un întins lac subteran, unde tavanul era susţinut de imenşi stâlpi de piatră. Aici probabil că era unul dintre bazinele pe care le menţionase Ramsay. Siçan murmură:

— Oamenii din casa de deasupra îşi coboară aici găleţile să ia apă. Câteodată prind chiar şi peşti.

În cele din urmă ajunseră la o uşă pusă într-o nişă întunecată ce era atât de veche, murdară şi părăginită încât era aproape invizibilă pentru un ochi neantrenat. Siçan scoase o cheie masivă din fier şi descuie uşa, dezvăluind pereţi groşi de cărămidă şi un întuneric apăsător. Se dădu deoparte şi toţi intrară pe rând. Şobolanul şi unul dintre oamenii lui urmau să rămână lângă uşă să-i conducă pe oameni mai târziu.

Când fiecare din grup trecu pe lângă el, Siçan murmură:

— Până când vă veţi întoarce, *Inshallah*.

Cum va vrea Dumnezeu.

*

Malek zăcea într-un întuneric deplin, umed şi murdar şi se întreba mohorât cât îi va trebui să moară de foame, aşa încât şobolanii să-i roadă oasele aşa cum îi promisese Gürkan. Fu coborâtă o pungă de piele plină cu apă de băut.

Ar fi trebuit să refuze, pentru a muri mai repede, dar corpul lui însetat îl trădase şi o băuse pe toată. O să încerce să fie destul de puternic pentru a vărsa următoarea pungă fără a mai bea.

Pe jumătate delirând de durere, nu crezu că şoapta aspră era adevărată.

— Malek Reis, Malek Reis! Eşti acolo? Se auzi o izbucnire de obscenităţi pline de imaginaţie. Blestemat să fii, măgar tâmpit, eşti *acolo*?

Uluit, recunoscu vocea lui Boran, secundul la comanda soldaţilor săi. Malek se ridică clătinându-se şi mârâi:

— Aruncă o frânghie cu un laţ şi scoate-mă din adâncurile iadului ăstuia şi o să te învăţ eu să-ţi respecţi stăpânul!

Se auziră mai multe voci entuziasmate.

— Malek Reis! Domnule! Aveţi nevoie de ajutor?

— Aruncă numai blestemata aia de frânghie!

Câteva minute mai târziu, lângă el căzu o frânghie scorţoasă. Aşa cum ceruse, avea un laţ destul de larg ca Malek să-şi bage amândouă picioarele înăuntru.

— Trage!

Frânghia se roti şi el se lovi de perete în timp ce era tras în sus, dar nu-i păsa. Când Boran şi un alt om de-al lui Malek îl traseră peste marginea găurii negre, se surprinse îmbrăţişându-i şi plângând. Dojana putea aştepta până mai târziu.

*

Rory şi Constance fură conduse la apartamentul lui Valide, unde servitoarele le parfumară şi le îmbrăcară în veşminte din mătase grea. Din fericire, nu se atinseră de păr; slujnicele care le pregătiră pentru chinul din acea seară păreau să găsească pieptănătura ciudată.

Cele două vorbeau puţin pentru că nu era nimic de zis. Băură ceai şi îşi făcură griji în tăcere până când o altă femeie fu adusă în camera de pregătire: Damla. Avea ochii mari şi negri şi părea că se resemnase să fie siluită.

Cele trei aşteptară ore întregi pe când se lăsase seara, şi liniştea se aşternu în harem. Pe jumătate furioasă de frustrare, Rory voia să ţipe şi să spargă lucruri, dar bănuia că asta n-ar face decât să-i înrăutăţească situaţia. Aşa încât născoci o poveste despre fecioare care aşteptau să fie chemate la pieire şi cum îi omorâseră pe răpitori şi evadaseră.

Ce ar face o fecioară războinică? Rory se gândi la osul ascuţit de balenă şi se întrebă dacă ar avea curajul să-l folosească.

Poate că va lupta să-şi salveze viaţa, dar dacă era doar siluită, ar fi desigur cel mai înţelept să se

relaxeze şi să îndure. Chiar dacă era destul de curajoasă şi de puternică să-l despice pe Gürkan în mici bucăţele, preţul plătit va fi viaţa ei şi nu era pregătită să moară încă. Atâta vreme cât trăia, exista speranţa eliberării.

În cele din urmă, un gardian solid al haremului, cu ochi răi, veni şi le luă cu o poruncă lătrată în turcă. Damla se arătă înspăimântată la vederea lui, şi Rory se întrebă ce crime comisese deja bărbatul. Însemnul lui complicat şi turbanul indicau că poziţia lui în ierarhia haremului era înaltă, poate căpitanul gărzilor haremului.

Damla trase adânc aer în piept, apoi se ridică şi îl urmă supusă pe bărbat, aşa încât Rory şi Constance făcură la fel. În spatele lor apăru un al doilea gardian şi fură escortate spre un culoar îngust ce mergea între harem şi zidul exterior.

Culoarul se termina la o uşă largă, acoperită cu argint bătut. Însoţitorul lor ciocăni, apoi deschise uşa, când o voce strigă în turcă:

— Intră, căpitane Daud!

Uşa ducea în dormitorul lui Gürkan, o încăpere spaţioasă, atent mobilată cu un pat larg şi pătrat, covoare turceşti bogate pe podele şi lămpi agăţate ce aruncau umbre sinistre. Aerul era gros de o tămâie grea ce o făcu pe Rory să se sufoce.

O masă joasă avea farfurii de argint cu carne şi dulciuri, cu un samovar elegant din aur şi email aburind pe mijloc. Toate capcanele decadente ale unui bărbat bogat şi ticălos. Când intrară, Gürkan se ridică de pe uriaşa pernă unde stătea tolănit cu o narghilea înaltă. Mirosul de tutun se amesteca cu

tămâia şi o făcu pe Rory să tânjească după un aer răcoros şi curat de mare.

Diabolicul stăpân al acestei vaste case, cu putere de viaţă şi de moarte asupra tuturor celor care trăiau între zidurile sale, era un bărbat solid, puternic care acum se îngrăşase. Mai avea vânătăi şi un ochi înnegrit, iar nasul îi era umflat. Rory speră cu ardoare ca Malek să-i fi pricinuit vânătăile. Exista o uşoară asemănare iritantă cu vărul lui, dar ochii negri ai lui Gürkan sclipeau de cruzime deasupra bărbii neîngrijite. Malek putea fi nemilos dacă era necesar, dar nu fusese niciodată crud fără motiv.

Damla şuieră când îl văzu. Gürkan zâmbi răutăcios şi se apropie de cele trei femei. Toate aveau capul acoperit cu eşarfe şi el începu să i-o scoată pe a Damlei.

— Aşadar, iat-o pe femeiuşcă plictisitoare care-i nevasta vărului meu, spuse el în franceză. Greu de imaginat de ce a făcut atâta caz că te-a pierdut. În locul lui, aş fi fost bucuros să scap de tine.

Expresia de pe faţa Damlei era una fioroasă, dar îşi lăsă capul jos şi nu spuse nimic. Gürkan se duse spre Constance, smulgându-i eşarfa. După ce îi cercetă faţa, rânji batjocoritor:

— Tu trebuie să fii aia cu talente de curvă pentru că nu eşti destul de frumoasă să fii virgină.

Se întoarse spre Rory şi îi luă eşarfa de pe faţă. Ea rămase ţeapănă, luptându-se cu impulsul de a-l ataca. O prinse de obraz, apoi o mângâie pe sâni. Pielea ei se crispă la atingerea lui. Cu o neaşteptată răutate o trase de o buclă a părului ei

blond.

— Blestemat să fii!

Ea se smuci de lângă el, şi el râse prinzându-i maxilarul cu o mână puternică şi strângându-l dureros.

— Deci cel puţin una din voi poate vorbi, spuse el în franceză. Toate veţi ţipa cât de curând. Se întoarse spre Damla. Pe tine o să te siluiesc prima, să-i iau onoarea bărbatului tău. Apoi Daud aici de faţă o să te jupoaie de vie. E foarte bun la mânuirea cuţitului şi îi place mult să-şi exerseze talentul. Îţi poate desprinde pielea de pe os fără să te omoare şi asta poate dura mult timp. După aia o să trimit după copiii tăi.

Damla se uită la el îngrozită în vreme ce el continuă:

— Câtă vreme tu ţipi şi sângerezi, o să beau un ceai să-mi revină puterile şi apoi o iau la rând pe văduva destrăbălată. Pe virgina blondă o s-o las ultima. Făcu un gest cu mâna spre Daud. Uită-te şi desfată-te până când o să ţi-o dau.

Daud scoase un sunet animalic din gâtlej, cu o privire flămândă. Gürkan înşfăcă braţul Damlei şi o aruncă pe pat. Ea se zbătu şi se luptă cu el, dar era prea mare şi doar râse la opoziţia ei.

Cu o străfulgerare de deplină certitudine, Rory ştiu că el plănuise să le omoare pe toate trei în noaptea asta ca şi pe copiii Damlei. Prin vene simţea furia. N-o să stea liniştită să fie măcelărită ca o oaie!

Privi spre Constance şi spuse încet în engleză:

— Vrea să ne omoare pe toate. Adu-ţi aminte

de *Fecioara războinică*.

În acea poveste, eroina ei luptase să-şi salveze viaţa cu un scaun şi cu alte mobile, şi în cele din urmă cu cuţitul din os de balenă ascuns în corset. Ce s-ar putea folosi drept armă pe aici?

Samovarul. Un tub din metal cu cărbuni încinşi îi trecea prin centru, aducând apa până la punctul de fierbere în compartimentul principal. Se afla la doar câţiva metri de ea şi era destul de mic ca Rory să-l poată ridica.

Se uită spre samovar, apoi îşi ridică intenţionat privirea spre Constance şi clipi spre narghilea, un dispozitiv înalt din alamă şi sticlă. Acesta era un văr îndepărtat al samovarului şi avea şi el cărbuni şi un tub, astfel încât fumul de tutun să fie tras prin apă, să se răcească şi să îndulcească gustul.

Constance dădu din cap sumbru. Schimbul acesta de priviri între ele dură doar o clipă.

Pe când Gürkan o ţintui pe Damla pe pat, Rory se aruncă spre masă şi apucă samovarul, arzându-şi mâinile în timp ce-l izbea pe Daud în ceafă. Când el căzu pe duşumea, se întoarse în loc învârtind samovarul greu. Îl lovi de spatele lui Gürkan, aruncând apă fiartă şi cărbunii încinşi peste el.

Imediat ce Rory se mişcă, Constance sări spre narghilea şi o roti ca pe o bâtă, lovindu-l pe Gürkan aşa de tare încât vasul de sticlă se sfărâmă şi împroşcă şi mai mulţi cărbuni pe faţa lui. Uimit, se prăbuşi pe pat în timp ce Damla se rostogoli de lângă el ca să nu fie prinsă sub corpul acestuia. El se clătină ridicându-se în picioare şi scoase un pumnal de sub veşmânt. Apoi se aruncă spre Rory

cu un urlet gutural. În acelaşi timp, se ridică şi Daud.

Toţi cei cinci oameni din încăpere se mişcau, apucând arme. Rory se dădu înapoi şi îşi scoase osul de balenă din păr. Se întrebase dacă ar avea curajul să omoare. Trăgând capătul ascuţit din teacă, îşi dădu seama că era pe cale să afle.

Constance roti din nou narghileaua spartă şi o izbi de mâna lui Gürkan, cea care ţinea pumnalul. Acesta îi sări din mână şi dintr-odată şansele lor de izbândă crescură mult, foarte mult.

Rory ţinti cu lama ei ascuţită din os şi află că într-adevăr era o fecioară războinică…

*

Gabriel şi Ramsay îi urmară pe Kerem şi pe cei doi soldaţi negri în harem. Soldaţii puteau să se mişte fără un sunet şi erau experţi în a doborî în linişte adevăratele gărzi din harem, după care le băgară căluşul în gură şi le legară.

Uşile spre camerele femeilor erau aşezate în jurul perimetrului curţii şi din câteva se putea vedea o dâră de lumină pe sub uşă, dar nimeni nu se mişca prin grădinile întinse, şi spaţiul era straniu de tăcut. Esma le explicase mai devreme că locuitoarele haremului trebuiau să rămână în camerele lor după cină, ori erau biciuite sau mai rău.

În vreme ce gărzile false se împrăştiau prin curte să se uite după o posibilă ameninţare, Esma îi conduse pe Gabriel, Ramsay şi pe doi dintre

oamenii lui Siçan spre camera unde credea că fuseseră duse nou-venitele.

Siçan făcuse rost de o cheie falsă care, spunea el, ar trebui să meargă la toate uşile încăperilor haremului. Cele zece mii de lire pe care le ceruse erau un chilipir. Cu inima în gât, Gabriel descuie uşa şi o deschise încet, ridicând felinarul încât să poată lumina camera.

Goală. Teancuri ordonate de îmbrăcăminte europeană se aflau pe paturi, aşa încât camera trebuia să fie a lor, dar nici urmă de Rory sau de Constance.

Arătând îngrijorată, Esma îi conduse în jurul curţii spre o zonă de apartamente mai mari. Se opri la o cameră pe colţ ce era întunecată şi şopti:

— Suzanne, dacă n-a fost mutată în camere mai mici.

Gabriel bătu uşor, dar nu răspunse nimeni. Prudent, descuie uşa şi îi permise lui Esme să intre prima. Urmară şi oamenii din grup, şi Ramsay închise încet uşa în urma lor. Apartamentul era mai mare decât camera care le fusese repartizată lui Rory şi Constance şi se aflau într-un salon având o altă uşă ce se deschidea de acolo. Esma strigă încet:

— Doamna Suzanne?

— Cine e acolo? se auzi o voce înspăimântată din dormitor vorbind în turceşte.

Gabriel spuse în franceză:

— Suntem englezi şi am venit să le eliberăm pe cele două englezoaice, iubita mea şi verişoara ei. Nu sunt în camera lor. Ştiţi unde sunt, doamnă

Suzanne?

Acoperită de un halat luxos de noapte, Suzanne apăru prudentă, cu ochii studiindu-i pe intruşi. Expresia ei se lumină când o recunoscu pe Esma.

— Englezoaicele au fost chemate în apartamentele lui Gürkan împreună cu o altă femeie care a fost închisă aici, răspunse ea în engleză cu o expresie chinuită. O astfel de chemare e foarte neobişnuită şi... şi foarte periculoasă. Câteodată pe Gürkan îl cuprinde o nebunie bolnavă. Când se întâmplă asta, e capabil de orice.

Gabriel îşi ţinu respiraţia, luptându-se să-şi controleze teama pentru Rory şi Constance.

— Ne poţi duce acolo?

Suzanne îl studie cu o privire intensă. Grăbindu-se să vorbească, rosti:

— Vă pot duce acolo, dar în schimb, luaţi-mă cu voi în libertate!

Esma avusese dreptate despre sentimentele lui Suzanne legate de harem.

— Bucuros, şi o să am grijă să te întorci cu bine în Franţa dacă vom supravieţui destul de mult. Arată-ne drumul!

— Daţi-mi o clipă să mă schimb!

Îl luă mai mult de o clipă, dar nu prea mult. Se întoarse îmbrăcată în veşminte negre de zi, nebătătoare la ochi şi cu o eşarfă pe cap făcând semn să fie urmată. Îi duse în curte, după un colţ şi apoi prin uşa ce se deschidea într-un culoar lung şi îngust ce mergea între camerele femeilor şi înaltul

zid exterior.

Era un drum lung, pentru că locuinţa lui Gürkan era la capătul haremului şi multele lui camere erau poarta între locuinţele femeilor şi restul palatului. Cotiră din nou şi văzură o uşă din argint bătut la capătul culoarului cu o dâră de lumină ce răzbătea de sub ea.

— Aici, spuse Suzanne într-o şoaptă gâtuită. De obicei, căpitanul gărzilor aşteaptă aici. Daud e un monstru, şi dacă Gürkan l-a chemat înăuntru, în seara asta o să fie o crimă. Respira tremurat. Dacă se aud ţipete, nu vine nimeni.

Rugându-se să fi ajuns la timp, Gabriel iuţi pasul până aproape de fugă; restul grupului alergă după el. Când se aflau la câţiva metri de uşă, aceasta se deschise cu forţă, izbindu-se de peretele culoarului, şi trei femei năvăliră afară.

Femeia din faţă era Rory, şi toate trei erau pline de sânge.

capitolul 29

La început, Rory nu-i recunoscu pe oamenii care alergau spre ea şi nici pe femeie, şi pentru o clipă îngrozitoare, crezu că oamenii lui Gürkan veneau să le omoare. Apoi auzi vocea lui Gabriel care striga:

— Rory!

— Gabriel! Doamne, Dumnezeule, Gabriel! icni ea şi se aruncă în braţele lui. Abia amintindu-şi să nu-l înjunghie cu osul de balenă plin de sânge. Avea pielea înnegrită, dar puterea şi căldura erau

inconfundabile. Slavă Cerului că aţi venit! mormăi ea. G... Gürkan şi căpitanul gărzilor lui sunt morţi!

El se uită la osul de balenă plin de sânge, înainte de a o lua în braţe.

— Ce s-a întâmplat?

— I-am... i-am omorât, spuse ea tremurând. Noi toate trei. I-am omorât!

Constance era la doi paşi în spate, şi Gabriel întinse braţul şi o îmbrăţişă şi pe ea.

— Fetele mele curajoase! Haideţi acum, trebuie să ieşim de aici cât se poate de repede şi fără zgomot.

Suzanne trecu pe lângă ei şi o îmbrăţişă pe Damla.

— Slavă Domnului că eşti teafără, Damla!

Damla tremura toată suspinând, dar după o clipă se eliberă din îmbrăţişare şi o porni hotărâtă spre culoar.

— Copiii mei!

— O să-i luăm în drum spre ieşire, promise Suzanne. Fug şi eu cu voi.

Un bărbat înalt cu trăsături europene sub pielea înnegrită la fel ca a lui Gabriel, îi oferi lui Constance braţul.

— Haideţi cu mine, milady, spuse el cu un dar accent englezesc. Vom fi liberi în curând.

Constance îl luă de braţ, dar spuse puţin tremurând:

— Nu sunt o lady.

— Nu, sunteţi o eroină, spuse el. Apropo, eu sunt Ramsay, de la ambasada britanică.

— Ce mai ajutor pentru cetăţenii britanici!

exclamă Rory, mai mult decât surprinsă.

— Totul e neoficial, spuse Gabriel, luând-o pe după umeri. Ceea ce-i la fel de bine.

Un bărbat negru solid care arăta ca o gardă de harem, dar nu era îmbrăcat chiar corect îşi atinse buzele în semn de linişte, apoi conduse grupul în curtea pustie în pas aproape alergător. Rory văzu că Suzanne nu făcuse nicio încercare de a se întoarce în apartamentul ei pentru a-şi lua bijuterii sau alte lucruri. Se deschisese uşa către libertate şi avea curajul să fugă pe acolo fără a privi înapoi.

Pentru camera Damlei trebuia un scurt ocol, şi înăuntru erau fiul şi fiica lui Malek, ghemuiţi împreună într-un pat, înlăcrimaţi şi tremurând de groază. O întâmpinară pe mama lor cu atâta uşurare, că ea trebui să-i facă să tacă.

— Linişte, dragii mei! O să fugim acum din locul ăsta groaznic!

Doi dintre bărbaţii care veniseră cu Gabriel îi luară în braţe pe copii şi grupul traversă curtea în pas rapid. Deodată fură observaţi de o gardă adevărată a haremului care înjură şi îşi scoase iataganul.

— Kerem, trădător ce eşti!

Înainte că bărbatul să poată da alarma, călăuza lor neagră scoase un pumnal şi i-l înfipse celuilalt în gât. Când omul se prăbuşi la pământ, înecându-se cu sânge, Kerem îşi recuperă pumnalul, îl şterse de tunica celui căzut şi spuse încordat:

— Îl ştiam pe omul ăsta. Era un ticălos.

Rory tresări, văzând această moarte rapidă,

dar voia să creadă că Kerem avusese un motiv solid. Se agăţă de Gabriel în timp ce ieşeau din harem şi urmau un coridor murdar spre un lung şir de trepte. În şir indian coborâră şi tot coborâră pe treptele înguste şi cotite, şi Rory simţi că în curând ajungeau în subteran.

Gabriel o luă din nou pe după umeri când ajunseră în capătul scărilor, şi începură să meargă pe o podea de piatră cu denivelări. Rory fu recunoscătoare pentru sprijin pentru că încă tremura. Încet, întrebă:

— Unde mergem? Cum aţi ajuns aici?

— Sunt tuneluri şi canale străvechi sub oraşul vechi, îi explică el. Ramsay e secretarul pentru probleme speciale al ambasadei, ceea ce probabil înseamnă că e spion şi cunoaşte foarte bine oraşul şi secretele lui. Cunoştea un om pe nume Siçan, Şobolanul de Canal, care e stăpânul subteranelor şi care ne-a condus aici. Siçan ne aşteaptă la ieşirea din palatul lui Gürkan să ne conducă tot restul drumului.

— Cât de departe e până la Zephyr?

— Nu-i departe. Trebuie să părăsim oraşul înainte de amiază, dar vom fi departe până atunci. În vocea lui Gabriel se putu auzi un zâmbet. Ramsay e unul dintre oamenii care au fentat plutonul de execuţie cu mine în Portugalia. Suntem pricepuţi în evadări imposibile.

Rory îşi înăbuşi dorinţa de a râde isteric.

— Nu puteam să fi scris o poveste atât de scandaloasă!

— Gândeşte-te la materialul pe care îl ai pentru

viitoarele tale cărţi! sublinie Gabriel.

De data asta, ea râse. Încet.

*

Siçan îi aştepta la ieşirea din beciurile palatului. Gabriel fu uşurat, pentru că nu i-ar fi plăcut să-şi găsească singur calea prin tunelurile acelea străvechi fără ajutor. Spuse scurt:

— Gürkan e mort.

Şobolanul scoase un scurt fluierat de surpriză când la ieşirea din beciuri apărură femeile şi copiii.

— Gürkan e mort, şi ai salvat femeile şi copiii, văd eu! Bravo! Omul meu l-a scos pe Malek şi pe oamenii lui şi acum o să vă duc la corabie. Salvarea nu-i terminată până când nu sunteţi departe de aici, în siguranţă.

— Cât de tare e rănit Malek?

— A fost bătut, dar a fost în stare să fugă, spuse Siçan liniştindu-i.

— Trăieşte! icni Damla. Soţul meu *trăieşte*!

— Aşadar, tu eşti iubirea lui Malek! zise Siçan cu interes. Şi ăştia trebuie să fie copiii. Slavă lui Allah pentru treaba bună din noaptea asta! Acum, veniţi!

Încă nevenindu-i să creadă că reuşiseră şi că Rory era nevătămată, Gabriel o ţinu îmbrăţişată în vreme ce îl urmară pe Siçan. Ramsay o sprijinea la fel pe Constance. Ceilalţi îi urmară pe oamenii lui Malek purtându-i pe copii.

Siçan îi duse înapoi pe un drum diferit, mai lung, ce îi scoase la suprafaţă într-o alee îngustă,

foarte aproape de *Zephyr*. Gabriel simţi un fior la ceafă, fiind atent să asculte dacă îi urmăreşte cineva, dar canalele şi bazinele erau tăcute, cu excepţia picăturilor de apă şi a fojgăitului şobolanilor şi al altor rozătoare ce se adăposteau în labirintul subteran.

Un şobolan făcu greşeala să-l atace pe Siçan, care se mişcă cu o uimitoare rapiditate şi îl înjunghie cu cârligul de metal din mâna dreaptă. Animalul scoase un ţipăt, şi Siçan îl scutură cu putere, amintindu-i lui Gabriel de acţiunile lui Spook. Apoi aruncă şobolanul şi îşi văzură mai departe de drum.

Aerul rece al nopţii fu o uşurare după călătoria interminabilă şi un urcuş pe alte scări sparte. Întorcându-se spre Siçan, Gabriel făcu o adâncă plecăciune.

— Ai cea mai profundă recunoştinţă din partea mea, Lord Şobolan. Într-adevăr, Allah te-a călăuzit în noaptea asta.

Celălalt bărbat rânji, cu dinţii strâmbi lucind în barbă.

— A fost o plăcere, căpitane. Am făcut mulţi bani, am contribuit la moartea unui ticălos şi am o nouă şi superbă poveste să-mi întreţin prietenii şi familia. Du-te cu Allah, necredinciosule!

Îi întoarse plecăciunea, apoi îşi luă oamenii şi plecă.

Gabriel zâmbi şi se întoarse s-*o* ia pe Rory de mână pentru ultima parte a călătoriei. Îi dădu repede drumul când ea icni de durere.

— Eşti rănită?

— Mi-am ars mâinile când am luat samovarul să-l folosesc drept armă, spuse ea încordată. Nimic grav, dar mă tem că nu sunt pregătită să ne ţinem de mână.

Încercând să-şi imagineze lupta care avusese loc, o luă de braţ şi o conduse spre mal. Când văzură *Zephyrul*, Ramsay se opri.

— E vremea să-mi văd de drum, Hawkins. Dacă ajungi în Londra, lasă un mesaj din partea mea la librăria Hatchard. Acum, că războaiele s-au terminat, poate că noi, Ticăloşii Mântuiţi, putem să ne întâlnim personal şi să schimbăm minciuni şi băuturi.

Gabriel râse şi îi întinse mâna.

— Îţi datorez totul, Ramsay. O să-ţi aduc mulţumiri pentru metodele tale neoficiale de ajutor cât voi trăi.

Ramsay arătă uşor amuzat.

— Nu-i nevoie de mulţumiri. Încă lucrez la mântuirea mea.

Rory se ridică pe vârfuri şi îl sărută uşor pe obraz.

— Treaba pe care ai făcut-o în seara asta e cu siguranţă suficientă pentru mântuirea sufletului oricărui păcătos, domnule Ramsay.

El îşi ţinu răsuflarea şi îşi atinse obrazul cu mâna.

— Balanţa nu-i încă echilibrată, Lady Aurora, dar sunt onorat să fi contribuit la eliberarea voastră, a tuturor.

Pe când Ramsay dispărea în întuneric, Gabriel şi Rory urmară restul grupului prin umbre spre

docul vasului.

Garda de la capătul pasarelei zâmbi larg şi cu plăcere când grupul şi cei eliberaţi trecură de ei.

Gabriel şi Rory fură ultimii care urcară. Jason Landers era în capul pasarelei şi, când o văzu pe Constance, o apucă atât de tare că o ridică de la pământ. Ea plângea, cu degetele înfipte în spatele lui.

— Jason, *Jason*!

Suzanne stătea în mijlocul punţii arătând dărâmată, confuză şi bucuroasă. Gabriel spuse celui de-al doilea secund al său:

— Domnule Lane, această doamnă franţuzoaică, Madame Suzanne, a fost de nepreţuit în a ne ajuta să ne ducem misiunea la bun sfârşit. Asigură-te că are tot ce îi e de trebuinţă şi du-o la cabina pe care o aveau doamnele englezoaice pentru a se putea odihni.

Lane îşi atinse borul pălăriei.

— Am înţeles, căpitane. Doamnă Suzanne, vreţi să veniţi cu mine ca să vă pot instala?

Franţuzoaica îşi muşcă buza.

— Au trecut cinci ani de când am putut face o alegere, spuse ea pe o voce tremurândă.

— Acum te bucuri de libertatea corabiei, doamnă Suzanne, zise Gabriel. Odihneşte-te bine, cu toate mulţumirile noastre.

— Şi mulţumirile mele pentru că aţi făcut imposibilul, rosti ea pe o voce joasă, în timp ce Lane o conducea.

— E vremea să ridicăm ancora, domnule Landers, zise Gabriel. Unde e Malek?

— Dedesubt, în cabina lui. A fost bătut rău, dar nu pare să fi suferit vătămări permanente.

Dându-i drumul lui Constance, Landers începu să dea ordine de plecare.

Gabriel zâmbi spre Damla.

— Vino, doamnă. Te aşteaptă soţul. Constance, vino şi tu!

Cu ochii strălucind, Damla îi luă pe amândoi copiii de mână şi îl urmă pe Gabriel în locuinţa căpitanului.

Auzind mişcările de pe punte, un Malek bătut şi bandajat ieşi şchiopătând din cabină, când îi văzu pe Damla şi pe copii alergând spre el.

Îngheţă, arătând gata să leşine.

— Pe Allah cel Milostiv! Sunteţi fantome? Gürkan a spus că a poruncit să vă strângă de gât!

— De ce să ne omoare când ne putea folosi încă ca să te chinuiască pe tine?

Vocea Damlei era calmă, dar lacrimi tăcute îi luceau pe obraji, în timp ce era îmbrăţişată de soţul ei.

Copiii se aruncară în jurul picioarelor tatălui lor, aproape doborându-l într-o îmbrăţişare de grup. Malek se prăbuşi pe punte, strângându-şi cu putere familia lângă el în vreme ce, înghiţindu-şi lacrimile, suspina din tot corpul său bătut.

Simţind că această revedere era prea intimă pentru a fi privită de străini, Gabriel le conduse pe englezoaice la cabina lui de la tribord.

— Eu stau pe punte până când ajungem în Bosfor, dar voi două trebuie să vă odihniţi, şi patul meu e destul de mare pentru amândouă. Mai se

gândea în sinea lui că cele două n-ar trebui să fie încă singure după toate cele prin care trecuseră. Rory, ştii unde e cheia de la dulapul cu brandy.

— Să nu te aştepţi să găseşti prea mult în sticlă, spuse ea cu un umor nesigur.

El o trase pe Rory într-o altă îmbrăţişare, detestând faptul că trebuia s-o părăsească. Simţind limpede acelaşi lucru, ea îl luă pe după mijloc şi îşi îngropă faţa în umărul lui.

— Nu-ţi pot mulţumi niciodată destul, căpitane. Eram sigură că eram pierdută.

El zâmbi ironic.

— Te-am recuperat atât în avantajul meu, cât şi al tău, doamna mea strălucitoare. Cine ar fi lumina şi bucuria vieţii mele dacă tu ai fi încă închisă în harem?

— Există mai multe tenebre în mine decât ştiai. Îşi deschise mâna arsă pentru a-i arăta un pumnal din os de balenă plin de sânge. În trecut, partea mea întunecată se găsea în poveştile mele. Azi mi-a năvălit în viaţă.

El îi ridică mâna rănită şi îi sărută buricele degetelor.

— Asta nu e o parte întunecată, ci tărie, şi ţi-a câştigat libertatea.

Pe când Rory îşi stăpânea lacrimile, Constance o luă cu blândeţe de braţ.

— Hai să bem brandy, să ne spălăm de sânge şi să împărţim coşmaruri, verişoară.

Rory reuşi să schiţeze un zâmbet slab.

— Ca întotdeauna, ideile tale sunt excelente.

Gabriel se uită cum dispăreau în cabină. Mai

târziu voia să audă toată povestea, dar pentru moment trebuia să navigheze cu *Zephyr* cât de departe şi de repede îi puteau duce pânzele şi buna experienţă marinărească.

Istovit, dar simţind un imens sentiment de pace, se întoarse pe puntea principală. Putea simţi că *Zephyr* trepida în timp ce se ridicau ancorele şi se desfăşura velatura. Fluxul şi vântul erau în favoarea lor şi era suficientă lumină a lunii ca vasul să navigheze prudent în canalul principal. În zori aveau să treacă de Cornul de Aur şi să intre în Bosfor.

Existau încă fire de descâlcit pentru pasagerii *Zephyrului*, dar acum, *Inshallah*, Gabriel şi prietenii lui vor avea timpul şi libertatea să-şi stabilească cursul spre viitor.

*

Constance aprinse lămpile din dormitor, apoi îşi scoase veşmântul exterior plin de sânge, lăsându-şi cămaşa de mătase de dedesubt.

— Unde e păstrată băutura?

— În dulapul de acolo. Rory îşi scoase şi ea veşmântul exterior apoi se lăsă obosită pe marginea patului. Mi-am ars mâinile când am apucat samovarul. Trebuie să fie o alifie şi bandaje într-un sertar sub brandy.

Constance plescăi din limbă la vederea mâinilor pline de băşici ale verişoarei ei.

— Îmi pare bine că narghileaua nu era aşa de fierbinte! Stai liniştită şi o să-ţi bandajez arsurile

alea. Nu arată prea grav, dar sunt sigură că dor.

Rory stătu nemişcată pe când Constance îi curăţă mâinile, îi unse arsurile cu alifie şi îi înfăşură bandaje uşoare peste palme. După ce Constance îi dădu un pahar cu brandy îndoit cu apă, spuse:

— Dacă o să mai scriu vreodată o altă poveste, va fi despre miei, pisici şi margarete. Aventura adevărată e mult mai primejdioasă decât credeam.

— Crede-mă, înţeleg dorinţa ta de a scrie doar poveşti dulcege! Am în minte o întreagă serie de cărţi despre căpriţe docile. Constance îşi turnă şi ea brandy, apoi îşi îngrămădi perne pe capul patului şi se lăsă pe spate. Dar dacă n-ar fi fost imaginaţia şi talentul tău de a istorisi poveşti, mă îndoiesc că am mai fi în viaţă. Gândeşte-te la toate evadările acelea îndrăzneţe prin care au trecut personajele noastre. Când discutam cum să le salvăm, făceam un fel de repetiţie pentru felul în care să reacţionăm în faţa pericolelor adevărate.

Rory îşi aranjă restul de perne şi se rezemă şi ea, sorbindu-şi băutura.

— Ce te face să spui asta? zise ea intrigată. N-am scris niciodată ceva atât de groaznic precum ce am trăit noi în seara asta.

— Nu, dar împreună am cultivat obiceiul de a ne gândi la pericol şi cum să îi facem faţă. Gânditoare, Constance sorbi din brandy. M-am simţit ca un iepure paralizat când Gürkan a început să ne ameninţe. În mintea mea nu era nimic altceva decât groază. Apoi ai spus că avea de gând să ne omoare şi ai menţionat *Fecioara Războinică*. Chiar şi mai important, ai refuzat să te predai fără

împotrivire unei puteri mai mari. Ai *acţionat*. Asta mi-a înlăturat paralizia şi am putut acţiona şi eu.

— Bărbaţii ăia doi brutali nu se aşteptau să ripostăm cu adevărat şi de aceea i-am luat prin surprindere, încuviinţă Rory. Totul s-a întâmplat aşa de repede!

— I-ai dat idei şi Damlei. Ea e cea care i-a luat sabia lui Daud înainte de a o putea folosi.

— Auzindu-l pe Gürkan că-i ameninţă copiii a transformat-o într-un diavol însetat de sânge. Rory se uită la osul de balenă pătat de sânge pe care Constance îl pusese pe o noptieră. Cu siguranţă că nu se aşteptau să avem la noi cuţite din os.

— Iată un alt exemplu de cum imaginaţia ta ne-a salvat. Mă îndoisem când ai sugerat ca Lady Alana să aibă osul de balenă din corset transformat într-un cuţit. Constance luă paharul de brandy. Dacă n-ai fi spus că trebuie să vedem dacă funcţionează, n-am fi avut armele la îndemână când am avut nevoie de ele.

— Bănuiesc că de aceea soldaţii fac atâta instrucţie. Aşa încât să ştie ce să facă atunci când ameninţă un pericol. Rory înghiţi restul de brandy şi îşi mască un căscat. Cred că m-am relaxat destul pentru a adormi. Chiar dacă nu aştept deloc coşmaruri.

— Le vom face faţă împreună, aşa cum am înfruntat monştrii aceia, promise Constance.

— O să las o lampă să ardă. Nu vreau să mă trezesc pe întuneric.

— Nici eu, murmură Rory întinzându-se şi întorcându-se pe o parte. Clipi. De unde a apărut

Spook? Aş fi jurat că nu era aici când am sosit noi.

— Are talentul magic de a pătrunde prin uşi masive, cred eu. Constance îl scărpină pe cap înainte de a stinge toate lămpile, cu excepţia uneia.

Se ghemui lângă Rory şi încet se relaxă în legănatul blând al vasului ce înainta pe mare. Pe când vor fi descoperite trupurile lui Gürkan şi Daud, ele ar trebui să fie foarte departe.

Constance şi Rory dormiseră adesea în acelaşi pat în călătoriile lor, şi după evenimentele înfiorătoare ale nopţii, era o uşurare să fie cu verişoara şi cea mai bună prietenă a ei. Era, de asemenea, o uşurare să aibă o pisică lungă şi caldă ce torcea între ele.

Mulţumită lui Dumnezeu şi bărbaţilor curajoşi care le-au salvat, erau în *siguranţă!*

capitolul 30

Constance se trezi când lumina zorilor intră pe ferestrele cabinei. Întotdeauna se trezea devreme şi se simţi surprinzător de odihnită, având în vedere că dormise doar câteva ore. Rory încă dormea buştean cu Spook întins lângă ea. Rory fusese întotdeauna o pasăre de noapte, citind şi scriind până târziu. Ridurile de încordare se neteziseră pe faţa ei şi arăta mai tânără şi mai relaxată.

Constance crezuse că o să aibă amândouă coşmaruri legate de ororile nopţii trecute încă mulţi ani de aici înainte, dar deja violenţa sângeroasă

părea îndepărtată. Nu chiar reală. Pentru asta, era recunoscătoare.

Simţindu-se agitată, se dădu jos din pat. Voia să coboare în cală să viziteze animalele ce se întorceau acasă în Alger.

Ei bine, de ce nu? Îşi studie îmbrăcămintea ce consta din câteva straturi de veşminte turceşti în tonuri de albastru. Nu putuse să-şi recupereze nimic din propriile haine din cabina pe care o împărţea cu Rory, pentru că acolo se afla Suzanne. Dar veşmintele turceşti o acopereau cu mult mai bine decât majoritatea rochiilor europene, aşa încât să nu şocheze pe cineva prea mult.

Uimitor, încă avea eşarfa pe care i-o dăduse Jason pentru că i se permisese s-o păstreze, în vreme ce era pregătită pentru Gürkan. Şi-o legă în jurul mijlocului ca pe un cordon şi ieşi din cabină. Îi plăcea liniştea vasului la ora aceea. În curând, bucătarul va fi ocupat în cambuză pregătind micul dejun şi clopotele vasului vor suna pentru schimbarea cartului, dar deocamdată corabia era a ei.

Zephyr naviga lin spre vest. *Spre casă*. Trebuiau să meargă mai întâi în Alger să-l lase pe Malek, familia şi oamenii lui, dar în câteva săptămâni aveau să se înapoieze în Anglia.

Chiar dacă vor fi schimbări majore în viaţa ei, cel puţin va fi într-o ţară unde vorbea limba şi înţelegea obiceiurile.

Simţi mirosurile familiare ale menajeriei în timp ce cobora scara spre cală. Hipopotamii pitici dormeau cu nările deasupra apei pentru a respira.

Salută caii pitici, măgăruşii şi struţii. Până şi leul clipi spre ea somnoros.

Inevitabil, ajunse la ţarcul căpriţelor. Se rostogoliră una peste alta să ajungă la ea, scoţând mici behăituri fericite. Cu un oftat mulţumit, ea se aşeză pe paie cu spatele la perete şi luă în braţe micuţele trupuri calde.

— Blackie, o să te fac eroul unei serii de cărţi pentru copii.

Nepăsător la această onoare, el încercă să-i mestece cordonul. Pe când ea i-l trăgea încet din bot, o voce familiară spuse râzând:

— E o petrecere pentru fete şi căpriţe, sau pot să vin şi eu?

— Jason! Se întoarse pe jumătate în paie, zâmbindu-i pe când el intră în ţarc şi închise uşa în urma lui. Când îl văzuse pentru puţin timp la întoarcerea pe vas, avea pălărie, dar acum avea capul descoperit şi bandajat. Ce-ţi mai face capul? Am fost îngrozită când oamenii lui Gürkan te-au atacat… M-am… m-am temut că ai murit.

— Americanii au capul tare, spuse el liniştind-o, în vreme ce se aşeză lângă ea şi o cuprinse pe după umeri. Am sângerat rău şi mi-am pierdut cunoştinţa pentru un timp, dar n-a fost o rană serioasă. Tu cum te simţi? Ai trecut prin mult mai multe rele decât mine.

Ea se înfioră.

— Mă străduiesc să mă conving că Gürkan şi haremul lui nu s-au întâmplat niciodată. E greu de crezut că totul s-a petrecut în mai puţin de o zi.

— Meritul e al căpitanului pentru că a organizat

salvarea aşa de repede. N-aş fi crezut că e posibil. Am vrut să merg cu el, dar mi-a ordonat categoric să rămân pe vas şi să plec de aici dacă e necesar. O strânse mai tare. Vrei să-mi povesteşti ce ţi s-a întâmplat sau mai degrabă nu?

Ea îşi dădu seama că chiar voia să-i povestească, aşa că se ghemui sub braţul lui şi pe scurt îi descrise ce se întâmplase de când fuseseră răpite până când se întorseseră nevătămate.

El scoase un scurt fluierat când ea termină.

— Slavă Domnului că totul a mers atât de bine!

— Meritul pentru *asta* e al lui Rory. Ea a avut curajul să riposteze şi ne-a inspirat pe mine şi pe Damla să facem şi noi la fel. Constance trase adânc aer în piept. Acum încerc să mă obişnuiesc cu ideea că am un viitor.

— Sper să-l petreci cu mine. O sărută pe frunte. Mărită-te cu mine, Constance!

Inima ei tresări, apoi reveni nervoasă la locul ei obişnuit.

— Eşti sigur că asta vrei? Am discutat despre asta, dar era doar un vis cu ochii deschişi despre un viitor ce nu părea posibil.

— Pentru mine nu era vis, spuse el serios cu privirea într-a ei. Mă rugam în fiecare noapte ca tu şi Lady Aurora să fiţi în călătoria asta de întoarcere. Poate că e prea devreme să te cer după tot ce s-a întâmplat, dar oferta este deschisă până când vei fi pregătită să-mi dai un răspuns.

Ea îşi muşcă buza cu ochii plini de lacrimi. Timpul petrecut împreună în călătoria anterioară păruse magic. Nu chiar real. Dar căldura intensă a

braţului lui, deplina sinceritate din ochii lui erau foarte reale. Trebuia să fie la fel de sinceră.

— Eşti *sigur*, Jason? întrebă ea nesigur. Să nu faci o greşeală uriaşă din cauza a ceea ce am făcut şi am spus înainte de Constantinopol. Nu-mi datorezi nimic.

Pe o voce blândă, el spuse:

— Nu fac nicio greşeală. Cred că vei fi fericită dacă te măriţi cu mine. Ştiu *că eu voi fi* fericit.

Ea oftă.

— Eşti un romantic încântător, Jason. Dar nu uita că sunt nelegitimă, o străină în ţara ta şi n-am avere. Nu-ţi aduc nimic decât pe mine însămi.

— Să vii în America ar fi o schimbare uriaşă pentru tine, fu el de acord. Dar n-ai nevoie de zestre. Familia mea are o afacere bună şi într-o zi eu voi conduce şantierele navale Landers. Te vor adora, iar mama va fi bucuroasă să nu aibă de-a face cu o soacră rivală. Cât despre faptul că eşti nelegitimă... Ridică din umeri. E o ţară nouă şi un nou început pentru tine şi un nou nume. Trecutul tău englezesc nu va conta, doar viitorul ca doamna Jason Landers. Dacă mă vrei.

Ea înghiţi greu şi îi spuse despre un impediment şi mai mare.

— Ar fi atât de greu s-o părăsesc pe Rory. A făcut atât de mult pentru mine. Nu ştiu cine aş fi fost fără ea. Ea este... este singura persoană care m-a iubit vreodată.

— Asta poate că a fost adevărat odată, dar nu mai este, spuse el cu patos. Te iubesc, Constance Hollings. Îţi iubesc dulceaţa, inteligenţa şi râsul.

Zâmbi. Şi iubesc şi trupul tău minunat şi atrăgător, dar poate că e nepoliticos să menţionez asta.

În ea începu să crească speranţa. Dar acum era momentul să pună întrebările grele.

— Poţi spune asta cât de des vrei, domnule Landers! Dar cum de nu o iubeşti pe Rory? E atât de frumoasă, inteligentă şi curajoasă.

— Dragostea e misterioasă, spuse el gânditor. E o femeie superbă, atractivă şi admirabilă, dar eu pe tine te-am văzut şi m-am gândit: „Aşadar ea e cea pe care o căutam”. Şi tu eşti cea pe care cu greu mă abţin să n-o ating. De fapt… Mâna din jurul umerilor ei începu să coboare şi acum îi cuprinse un sân.

Ea râse şi îi prinse mâna cu a ei, mutând-o pe inimă.

— Îmi place mult că nu-ţi poţi ţine mâinile departe de mine!

El se aplecă s-o sărute, şi cei doi se afundară împreună în paie. Sărutul fu lung şi intens şi dură până când Jason îşi săltă capul şi spuse:

— Sunt două capre care stau pe spatele meu, şi una îmi trage de bandaj.

Chicotind, Constance se ridică în capul oaselor. Şi el făcu la fel, dând jos caprele.

Constance scărpină urechile lui Blackie.

— Mă bucur că menajeria se întoarce cu bine acasă. Mă temeam că drăguţele mele de căpriţe vor sfârşi ca tocană dacă Gürkan ar fi pus mâna pe ele.

— N-au prea multă carne, sublinie Jason. Sunt mult mai bune ca animăluţe de companie.

— Crezi că Malek mi le-ar da pe astea patru mie? Rory a spus că mai are căpriţe şi m-am ataşat mult de fiinţele astea.

Jason râânji şi îi scoase nişte paie din păr.

— Cred că azi Malek Reis e atât de fericit, încât va fi de acord cu orice cerere i s-ar face.

Constance se gândi la ce ar mai putea să-i ceară lui Malek, dar ideea dispăru când Jason o sărută. Întreaga lume dispăru. Chiar şi caprele.

*

În ciuda oboselii şi încrederii în echipajul său, Gabriel îşi petrecu restul nopţii pe punte conducându-şi vasul spre siguranţă. Pentru că se îndreptau spre vest, când se făcu dimineaţă, răsăritul era în spatele lor, iar razele soarelui schiţau o cale aurie spre casă.

Tocmai voia să se retragă şi se gândea unde să găsească un pat, când îl văzu pe Malek împreună cu familia lui urcând spre punte din apartamentul căpitanului. Văzuse cum arăta Damla în timpul fugii din harem şi ştia că era o frumuseţe cu ochi negri, dar în dimineaţa asta partea inferioară a feţei îi era acoperită de eşarfă, la fel ca şi fiica ei cea mică.

Amândoi copiii se uitau cu interes prin jur. Bănuind că Gabriel voia să discute cu Malek, ea îl salută respectuos din cap, apoi îi luă pe copii de mână şi plecară.

Malek părea alt om faţă de cel furios şi ambiţios care obligase vasul *Zephyr* împreună cu

toţi pasagerii săi să plece în acel voiaj sinistru spre est. Cu o faţă relaxată, se apropie de Gabriel şi îi întinse mâna.

— Îţi datorez multe scuze, Hawkins. Ai motive să mă urăşti, dar eu n-am niciun regret pentru că ai reuşit dincolo de cele mai nebuneşti visuri ale mele.

Uşor amuzat, Gabriel îi scutură mâna bărbatului.

— Au fost câteva luni interesante. Acum a venit scadenţa.

Malek îşi potrivi pasul cu al lui, începând să se plimbe de-a lungul balustradei de la babord.

— Doamnele tale sunt libere, la fel şi echipajul vasului lor. Cât a costat ajutorul dat de Siçan?

— Zece mii de lire. Un chilipir, în opinia mea. Restul banilor ar trebui daţi înapoi mamei lui Lady Aurora.

— Foarte corect, încuviinţă Malek.

— Ai terminat cu activitatea de corsar?

— Da, nu fusesem corsar ani întregi până când Damla a fost capturată. Zâmbi. Cu siguranţă că n-ar fi de acord dacă aş deveni din nou pirat. De acum încolo, sunt doar un negustor care e cunoscut pentru corectitudinea cu care îşi tratează clienţii.

— Cine va moşteni averea şi casa lui Gürkan?

— Nepotul său, Mustafa. E agă în armata otomană, un bărbat drept şi onorabil. Nu-l invidiez pentru că va trebui să descâlcească haosul lăsat de Gürkan în urma lui.

— Va încerca Mustafa să se răzbune pe tine şi

pe familia ta?

Malek râse.

— Mai degrabă o să-mi trimită daruri de preţ drept mulţumire. Nu vor exista consecinţe. Vocea îi deveni nostalgică. Mi-aş fi dorit să-l fi omorât eu pe Gürkan.

— Femeile au fost la înălţimea aşteptărilor. Gabriel îşi acoperi gura, mascând un căscat. Dar deocamdată am ieşit din cart. A fost o lungă zi şi jumătate.

— Somn uşor, Hawkins. Ţi-ai câştigat odihna. Malek se uită pe punte să-şi găsească familia, apoi se îndreptă hotărât spre aceasta când văzu că toţi se aflau la prova, bucurându-se de vânt şi de stropii de apă.

Gabriel se gândi să-şi găsească un hamac sub punte, dar nu putu rezista să nu coboare în cabina lui şi să se uite în linişte la eroinele sale adormite. Când deschise uşa, văzu că Constance plecase, şi Rory dormea singură, cu părul blond revărsându-se pe umeri şi pe jumătate din faţă.

Pentru că Constance nu era acolo, cedă tentaţiei şi încet îşi scoase haina şi cizmele. Apoi se întinse lângă Rory, nevrând s-o trezească. Îşi aşeză blând braţul peste mijlocul ei. Pace…

capitolul 31

Gabriel. Avusese un coşmar legat de harem şi de ticăloşiile lui Gürkan când simţi greutatea corpului lui apăsând pe saltea. Inhală mirosul familiar bărbătesc, admiră oasele puternice ale

feţei lui chipeşe, mângâie părul lui încurcat şi maxilarul nebărbierit. Gabriel, eroul şi prietenul ei.

Cuibărindu-se în braţele lui, se agăţă de el, înnebunită de uşurare şi dorinţă.

— Mi-a fost aşa de teamă că n-o să te mai văd vreodată!

— Şi eu am simţit la fel despre tine. O atrase într-o îmbrăţişare, şi ea se lipi de el vrând să se topească în el şi să nu se mai despartă niciodată. Apoi îşi ridică faţa şi îl sărută, simţind inima cum îi bate din ce în ce mai repede, iar scânteia dorinţei din adâncul fiinţei cum se transformă iute într-un foc aprig.

Gura lui Gabriel era flămândă, şi ea simţi cum acelaşi foc îl cuprinde şi pe el. Nesăbuită, îl întoarse, aşa încât acum ea era deasupra, cuprinzându-i picioarele cu ale ei, în vreme ce-i trăgea hainele. El îşi scosese haina şi cizmele şi, trăgând cu putere, ea îi rupse cămaşa în faţă pentru a se putea delecta cu pieptul şi umerii lui puternici. Atât de masculin, de minunat, de *prezent*.

După un moment de pur răsfăţ feminin, îi scoase cămaşa din pantaloni şi începu să umble la nasturii prohabului.

— De data asta nu ne oprim, spuse ea răguşit.

Când el încercă să răspundă, ea îi opri cuvintele cu buzele şi limba. Putu simţi clipa în care el îşi pierdu controlul şi îl cuprinse dorinţa. Chiar şi mai mult decât ea, el trebuise să dea dovadă de disciplină pe tot timpul acestei călătorii şi, la sfârşit, organizase din nimic salvarea pentru

ea şi celelalte femei.

Acum nevoia de a-şi păstra controlul trecuse şi era evident că dorea acest apogeu la fel de mult ca şi ea. Şopti:

— Eşti sigură?

— Absolut sigură. Îşi strecură mâna pe sub hainele lui şi pe abdomenul suplu. Când îi prinse bărbăţia tare şi fierbinte, el gemu, şi fiecare muşchi din corp deveni rigid. Ea se desfăta, ştiind că îl poate tulbura atât de intens.

Sărutul ameţitor continuă, pe când mâinile lui mari îi mângâiau rotunjimile de la gât până la talie spre spate. Staturile subţiri ale veşmântului ei turcesc fură ridicate cu uşurinţă până la talie, aşa încât degetele lui puternice să-i poată mângâia carnea dezvelită. Piele lângă piele, fără bariere între ei.

— Acum, doamna mea strălucitoare! spuse el răguşit, într-o mişcare rapidă, Gabriel schimbă poziţiile, aşa încât el era acum peste ea, între picioarele ei, degetele lui experimentate mângâindu-i şi aţâţându-i cele mai sensibile părţi ale trupului. Ea muşcă pânza cămăşii lui rupte pentru a se împiedica să ţipe.

În timpul nopţilor lor secrete din ultimele săptămâni ale voiajului, îşi cunoscuseră reciproc trupurile, cum să atingă, cum să aţâţe, cât să apese ca să fie destul. El folosi acele cunoştinţe ca s-o scoată aproape de tot din minţi de dorinţă.

— Am aşteptat suficient de mult! icni ea pe când corpul începu să-i scape de sub control. Gata!

El o penetră şi, pentru o clipă doar, ea simţi o

împunsătură ascuţită de durere. Apoi fură uniţi pe deplin, pulsul lui fierbinte zvâcnind în ea, pe când el rămase nemişcat pentru ca ea să se adapteze la greutatea lui. Asta, *asta* era la ce râvnise ea încă din clipa când se întâlniseră! Această contopire, dăruire şi primire. Aceste momente de intensă unire.

Ea se frecă de el vrând mai mult şi începură să se mişte împreună într-un ritm sălbatic de dorinţă incontrolabilă. Asta, asta, asta – până când ea se spulberă în jurul lui cu trupul zguduindu-se de senzaţii puternice pe care nu le mai trăise niciodată, dar pe care le recunoscuse cu o primitivă înţelegere feminină. Iubea sunetul adânc pe care el îl scoase din gât când sămânţa vieţii se răspândi din trupul lui puternic în pântecul ei doritor. Bărbat şi femeie, împreună, un întreg.

Pe când îşi trăgeau sufletul, pasiunea mistuitoare se pierdu treptat în pace şi tandreţe. El se întoarse într-o parte, trăgând-o aproape.

— Nici nu pot crede că s-a întâmplat, spuse el nesigur. Credeam că o să mă întind lângă tine, o să te ţin în braţe şi o să ne odihnim împreună. Credeam că în planul ăsta era un sărut cast. Dacă aş fi ştiut ce avea să se întâmple, măcar aş fi zăvorât uşa!

Ea râse încet, triumfătoare şi fericită.

— Amândoi aveam nevoie de asta. Eram foarte nerăbdătoare să scap de virginitatea ce nu mi-a cauzat decât neplăceri în aceste ultime luni.

El îi dădu părul umed de pe sprânceană.

— Într-adevăr. Dar trebuie să ştii că sunt destul

de tradiţionalist încât să sper că te vei mărita cu mine. Cu cât mai devreme, cu atât mai bine.

Ea ezită, nesiguranţa afectându-i fericirea. Ştiuse la ce să se aştepte după ce făcuseră dragoste şi pentru un nebunesc răstimp nu-i păsase. Dar acum, raţiunea îşi făcu simţită prezenţa.

— Eşti sigur că vrei să te însori cu o femeie într-atât de scandaloasă şi de dificilă ca mine? S-ar putea să te scot din minţi.

— Doar în cele mai bune feluri cu putinţă. Zâmbi, pieptănându-i părul cu buricele degetelor, domolindu-i blând buclele. Imediat ce ţi-am văzut miniatura în medalionul mamei tale, am fost pierdut. Ştiam că ar fi trebuit să refuz rugămintea din nenumărate motive, dar n-am putut suporta să mă gândesc cum un spirit sclipitor ca al fetei din acel medalion să fie condamnat la viaţa fatală a unui harem. N-am visat niciodată că între noi ar putea fi şi altceva decât însărcinarea mea, cu speranţa să fie una plină de succes.

Îi depuse un sărut pe tâmplă cu buzele calde atingându-i pulsul.

— Dar acum că te cunosc, gândul de a te pierde îmi sfarmă inima în mii de bucăţi.

— Eşti mai romantic decât laşi să se vadă. Îi ridică mâna şi îi sărută palma înainte de a i-o apăsa pe obrazul ei. Când te-am văzut pentru prima dată în grădina lui Malek, gândul meu a fost „*bărbatul ăsta*, *acum*”. Arătai precum cineva în care puteai avea o încredere neţărmurită şi aşa eşti. Dar nu merit pe cineva atât de puternic, de

raţional şi de bun ca tine!

— Cred că, de fapt, e invers, spuse el chicotind profund. Tu eşti fiică de conte, de neam mare şi foarte iubită. Eu sunt un marinar dezmoştenit şi dezonorat. Am câştigat o avere modestă, dar nimic comparabil cu felul în care ai fost tu crescută. Ca să nu mai pomenesc că sunt de fapt un tip plictisitor în mare parte din timp.

— Asta n-o se cred niciodată! Eşti singurul bărbat pe care am putut vreodată să mi-l imaginez a-l avea în viaţa mea, spuse ea zâmbind. Dar admit că nu mi-ar plăcea dacă ţi-ai petrece mare parte din viaţă pe mare, venind acasă doar pentru vizite ocazionale. Îşi muşcă buza, gândindu-se la pericolele mării, la furtuni şi piraţi. În lunile dintre vizitele tale, imaginaţia mea oribilă ar născoci tot soiul de lucruri îngrozitoare care ţi s-ar putea întâmpla.

— Nici mie nu mi-ar plăcea. O luă de mijloc cu un braţ puternic şi o trase spre el, piele apăsată intim de piele. Vreau să te am tot timpul aproape. Da, iubesc marea, dar iubesc şi uscatul. Am economisit ceva bani şi mă gândeam să cumpăr o mică moşie şi să-mi petrec cea mai mare parte din timp acolo. Speram ca Spook să vină cu mine pentru că ar fi pustiu, dar aş prefera să vă am pe amândoi.

Spook se materializase din nou pe pat, şi ea îl scărpină pe cap. El se sprijini de mâna ei torcând intens.

— Cred că Spook e gata să se retragă pe uscat cu noi. O să renunţi cu totul la mare?

— Nu, o să păstrez *Zephyr* şi o să angajez un căpitan să navigheze cu el. S-ar putea să mai cumpăr un vas sau două. Am trăi confortabil şi tu ţi-ai putea scrie cărţile şi ai putea fi minunat de excentrică, după pofta inimii. Constance ar putea locui cu noi, dacă voi două veţi vrea, dar bănuiesc că Jason Landers are alte planuri pentru viitorul ei. Îi zâmbi cu o profundă afecţiune. Dacă o să plec pe mare, doamna mea strălucitoare, o să vii cu mine. Aşadar, ne căsătorim?

Nesiguranţa se topi. Cum de putuse vreodată să se îndoiască de faptul că a împărţi cu Gabriel viaţa şi patul lui era cel mai bine?

— Da, căpitane! Cu mare bucurie. Crezi că imamul ar putea fi convins să ne căsătorească chiar acum? Pentru că i-ai salvat viaţa, ar putea fi dispus să treacă cu vederea situaţia noastră de necredincioşi.

— Hajji Asad e un tip tolerant, şi cred că ar fi cooperant chiar dacă nu l-aş fi salvat din gura peştilor. Constance şi cu Jason ar putea fi interesaţi să-i solicite şi ei serviciile, spuse Gabriel gânditor. O să vrem să avem o ceremonie creştinească atunci când vom fi în Anglia, cred eu, doar ca să îţi liniştim familia. Dar orice slujitor al Domnului este bun pentru mine acum. Dacă va oficia ceremonia, o să mă simt cel mai recunoscător mire.

Ea oftă.

— Constance o să-mi lipsească foarte mult, dar a venit vremea să ne despărţim. O să scriem munţi de scrisori şi o să ne punem de acord poveştile, dar va fi greu să ne obişnuim cu ideea că ne separă un

ocean.

— Voi două sunteţi familie şi veţi fi întotdeauna. O mângâie pe spatele gol. Am auzit cum turcoaicele îşi îndepărtează tot părul de pe corp. A fost dureros?

Ea se strâmbă.

— Aş putea pune asta într-o carte, dar eu n-o s-o mai fac vreodată! Probabil că arăt ca un pui jumulit.

El râse şi se aplecă să sărute o intimă parte golaşă a ei.

— Un încântător pui jumulit. Părul tău auriu o să crească la loc. Expresia jucăuşă a lui Gabriel se schimbă. La naiba, e ceva ce am uitat să-ţi spun care ar putea să te facă să te răzgândeşti în ceea ce priveşte căsătoria.

— Numai dacă mai ai o nevastă, altceva nu-mi pot imagina ce să fie, spuse ea în glumă.

— Nu există alte neveste. Dar Hawkins e al doilea nume al meu. Am renunţat la numele meu de familie după ce bunicul m-a dezmoştenit. Am fost botezat Gabriel Hawkins Vance.

Lady Aurora Vance. Suna bine pentru ea. Apoi se încruntă.

— Vance. Bunicul tău e amiralul Lord Vance, aprigul erou de neînvins în nenumărate lupte pe mare?

— Da, el este. Gabriel râse strâmb. Poţi să vezi de ce am fost o aşa de şocantă dezamăgire.

— Prostii, faptul că e un faimos amiral nu schimbă nimic, spuse ea energic. Fiind un tânăr ofiţer, ai făcut ce ai crezut că e corect. Să te oblige

să ieşi din Marina Regală a fost pierderea lor, nu a ta. Şi niciun bun părinte sau bunic nu s-ar lepăda de tine aşa cum a făcut-o bunicul tău. Onorabilului amiral ar trebui să-i fie *ruşine* de el!

— Asta nu-i stă în caracter, dar apreciez că eşti de partea mea, Rory. Zâmbi şi îi strânse mâna. Acum, cred că mai bine aş încuia uşa, ca după aceea să ne putem şi noi odihni aşa cum trebuie.

— Încuie uşa, spuse ea reţinută, mângâindu-l pe Spook ce apăruse pe perna ei, şi o să vedem ce se întâmplă după aceea.

El râse, ridicându-se să încuie uşa, apoi se dezbrăcă de restul hainelor. Ei îi plăcea că-l poate face să râdă aşa. Şi îi plăcea foarte mult să se uite la minunatul lui corp masculin care în curând va fi al ei, aşa cum şi ea era a lui.

*

Hajji Asad fu încântat să fie solicitat a oficia dubla căsătorie ce avu loc pe puntea principală a corabiei *Zephyr*. Aşa cum spusese, obiceiurile de nuntă erau diferite în multe ţări şi la multe popoare, dar musulmanii şi creştinii se închinau aceluiaşi Dumnezeu şi onorau căsătoria drept un angajament sfânt.

Imamul se strădui împreună cu Malek şi Gabriel să combine câteva dintre cuvintele şi frazele folosite în amândouă formele de slujbă. Malek se oferi să conducă miresele, o ofertă ce fu apreciată pentru ironia ei, dar fu ferm refuzată. Rory şi Constance se conduceau singure, ca să fie

clar. Aşadar, în schimb, Malek îi dărui lui Constance cele patru căpriţe.

Suzanne folosi resturi de ţesături lucioase pentru a face două bucheţele de flori pentru mirese. Tâmplarul corabiei ridicase bucăţi de perete pentru a face o a treia cabină în locuinţa căpitanului, asta pentru Constance şi Jason. Era mică, dar intimă şi avea încropit un pat destul de lat pentru două persoane.

Copiii lui Malek fură aşezaţi într-o cabină micuţă, iar Maryam şi Kadir se ciorovăiră cine să aibă patul de sus. Damla le porunci să doarmă acolo cu schimbul. Imun la poruncile oamenilor, Spook îşi petrecea mare parte a nopţilor în patul lui Gabriel şi al lui Rory.

Ziua nunţii era însorită, cu o uşoară briză ce făcea să fluture panglicile şi vălurile. Doi marinari ce se pricepeau să cânte din vioară şi flajeolet[7] interpretau muzică solemnă, în timp ce Constance şi Rory urcau împreună pe scările de la locuinţa căpitanului ţinându-se de mână. Apoi se despărţiră şi se duseră lângă mirii care le aşteptau.

Gabriel nu văzuse niciodată o privelişte mai frumoasă decât faţa radioasă a lui Rory. Acum că făcuse alegerea, nu mai era loc de îndoieli, doar o fericită certitudine. Îl alesese pe el, şi el ştia că ea nu se va mai uita niciodată în altă parte. Nici el, pentru că nu exista altă femeie în lume la fel ca ea.

Cu o voce calmă şi respectuoasă, Hajji Asad începu slujba. Unele fraze erau în arabă, altele în engleză, dar fu imposibil să nu recunoască

7 Un fluier din metal, specific englezesc (n.tr.)

jurămintele ce spuneau până când moartea îi va despărţi. Lui Gabriel îi plăcu în mod special obiceiul musulman de a săruta mireasa de trei ori pe obraz şi odată pe frunte la sfârşit.

— Până când moartea ne va despărţi, şopti el.

Cu ochi strălucitori, Rory şopti şi ea:

— Amin, căpitane!

Apoi spre surpriza tuturor în afară de imam, Malek şi Damla îşi reînnoiră şi ei jurămintele cu participarea copiilor lor. După îngrozitoarea despărţire suferită, Gabriel era de părere că era tocmai potrivit.

Apoi toată lumea se ospătă mult şi din plin din cea mai bună mâncare pe care cambuza o putea face. Muzicanţii trecură la muzică de petrecere – şi toată lumea dansă în sunetele apelor argintate.

capitolul 32

Ianuarie 1815, *Londra*

După ce căpitanul împreună cu echipajul corabiei *Devon Lady* fură aduşi şi lăsaţi în Dover, portul de origine al vasului, *Zephyr* navigă spre Londra. Trase la chei într-o dimineaţă rece şi însorită de iarnă, se rezolvară formalităţile portuare şi apoi veni vremea plecării acasă.

Rory aproape că ţopăia de nerăbdare, când cele două trăsuri comandate de Gabriel sosiră la dana unde era *Zephyr*. Cea mică era pentru Suzanne care dorise să meargă la rudele din Londra mai degrabă decât să se confrunte cu

situaţia nesigură din Franţa ce îşi revenea după zeci de ani de război. Îi îmbrăţişă şi le mulţumi prietenilor ei, apoi coborî pasarela la trăsura ce o aştepta, cu capul sus şi rochia şi pelerina pe care le cususe în timpul călătoriei la fel de elegante ca ale oricărei doamne din Paris.

Trăsura mai mare fusese comandată de Gabriel pentru a-i duce pe el şi Rory, Constance şi Jason la Lawrence House. Rory îşi trase pe umeri pelerina pe care şi-o făcuse şi tropăi pe pasarelă cu o mână pe balustrada din frânghie.

— Abia aştept să-mi văd părinţii! Parlamentul fiind în sesiune, cu siguranţă că sunt în oraş.

Păşi pe chei, apoi se întoarse şi îl luă pe Gabriel de braţ când el ajunse lângă ea.

— O să fie de acord că acum sunt o cuviincioasă femeie măritată. Va fi primul lucru pe care l-am făcut de ani buni cu care o să fie de acord!

Gabriel râse şi o trase lângă el.

— Cred că în principal vor fi foarte fericiţi să te aibă acasă, teafără şi nevătămată, doamna mea strălucitoare.

Constance, care era de cealaltă parte a lui Rory cu Jason lângă ea, spuse nervos:

— Nu sunt deloc sigură că vor fi fericiţi să vin şi eu cu tine ca rudă necunoscută şi nelegitimă.

— Vor fi surprinşi, dar bucuroşi, prezise Rory. Eşti o Lawrence, şi e corect să fii acceptată ca atare.

Jason rânji.

— Acum e o Landers şi nu se pune problema

acceptării ei. Dar sunt de acord cu Rory, dragostea mea. Ar trebui să profiţi de ocazia asta să-ţi cunoşti rudele. O să plecăm spre Maryland în câteva zile şi nu ne vom mai întoarce decât peste multă vreme.

Rory şi Constance schimbară o privire melancolică.

— Dar o să vă întoarceţi, spuse Rory. Şi noi o să vă vizităm. Ăsta e avantajul nostru că ne-am măritat cu căpitani de vas!

*

Când trăsura aduse cele două perechi la Lawrence House în Mayfair, Gabriel o ajută pe Rory să coboare, spunând:

— Aristocraţia engleză fiind ceea ce este, n-o să te surprindă să ştii că Vance House e la doar două străzi de aici.

Soţia lui spuse veselă:

— Poate că putem să facem o vizită acolo după ce ne vedem cu familia mea.

— Hai să avem doar câte o criză de familie pe rând! spuse el alarmat.

Ea îi aruncă o privire ce spunea „mai vedem noi”, apoi urcă foarte repede scările.

— Au trecut aproape patru ani de când mi-am văzut părinţii. S-au întâmplat atâtea!

Gabriel o urmă într-un ritm ceva mai calm, cu Constance şi Jason la un pas în spate, Constance ţinându-se bine de braţul soţului ei. Chiar dacă Lord şi Lady Lawrence ar fi mai puţin primitori decât prezisese Rory, Jason era lângă Constance şi

asta era de fapt tot ce conta.

Rory bătu cu ciocănelul în uşă ca un copil nerăbdător. Gabriel zâmbi, gândindu-se cât de mult iubea entuziasmul şi pasiunea ei pentru viaţă. Pasiunea ei în general.

După câteva minute lungi, uşa se deschise de către un valet ce arăta băţos.

— Salutări, Hastings, spuse Rory veselă. Părinţii mei sunt acasă?

Înţepeneala dispăru pe când valetul şopti:

— Lady Aurora! Vocea i se ridică ajungând un strigăt: *Lady Aurora a sosit acasă*!

Se dezlănţui haosul, şi vestibulul casei se umplu repede de lume. Dacă ar fi existat vreodată vreun dubiu cât de iubită era Rory, atunci acesta fu pe loc spulberat. Gabriel, Constance şi Jason se dădură la o parte în vreme ce avu loc reîntâlnirea. Lady Lawrence strigă şi căzu în braţele fiicei ei, contele fiind la doar câţiva paşi în urmă. Gabriel crezu că era foarte bine că niciunul dintre fraţii şi surorile lui Rory nu era de faţă, sau îmbrăţişarea ar fi devenit periculoasă.

Când zgomotul se potoli, Lady Lawrence îşi şterse ochii cu o batistă cu monogramă şi în cele din urmă îi observă şi pe însoţitorii fiicei ei.

— Căpitane Hawkins, ai reuşit să-mi aduci copilul acasă! Dumnezeu să te binecuvânteze, domnule!

Îl sărută cu un entuziasm ce sugera limpede de unde moştenise Rory exuberanţa.

El făcu o plecăciune:

— Plăcerea a fost de partea mea, Lady

Lawrence. Sper că nu vă deranjează că mi-am depăşit sarcina, însurându-mă cu fiica dumneavoastră.

Contesa icni, şi contele se holbă:

— Ei bine, ce ocupată ai fost Aurora! spuse Lady Lawrence. Veniţi în salon unde putem discuta şi îi poţi prezenta şi pe ceilalţi oaspeţi. Hastings, adu nişte gustări, te rog!

Cu o mână pe mijlocul lui Rory, Gabriel o urmă în camera elegantă ce se deschidea dinspre hol pe dreapta. Când gazda îi invită să ia loc, Lord Lawrence îl luă în vizor pe Gabriel:

— Abia aştept să ne cunoaştem mai bine, căpitane Hawkins, spuse el reţinut.

— Ca şi mine, milord. Dar numele meu întreg este Hawkins Vance, aşa că fiica dumneavoastră este Lady Aurora Vance.

Contele se încruntă.

— Vance. Vance? Eşti rudă cu amiralul Lord Vance?

— E bunicul meu. Gabriel zâmbi vesel. Dar m-a dezmoştenit, aşa că nu va trebui să aveţi de-a face cu el.

Contele clipi.

— O să vorbim mai târziu, căpitane Vance.

— Nu-ţi face griji, tată! Rory se aşează pe o canapea în fâşâit de fuste şi îl trase pe Gabriel lângă ea. Soţul meu e cel mai curajos şi mai onorabil dintre bărbaţi. O să-l placi şi nu numai pentru că te-a scăpat de mine.

— Trebuie să fie un bărbat curajos, spuse tatăl ei sec, dar privirea pe care i-o aruncă fiicei lui era

foarte drăgăstoasă.

Complet relaxată, Rory arătă spre canapeaua aşezată în unghi drept faţă de a ei, unde Constance şi Jason stăteau unul lângă altul.

— Mamă, tată, ea e partenera mea într-ale scrisului, însoţitoarea în călătorii şi cea mai bună prietenă, Constance Hollings Landers, şi soţul ei, căpitanul Jason Landers. E american şi a fost secundul lui Gabriel.

Contele întinse mâna.

— American, care vasăzică? Ce bine e că tratatul din Ghent a fost semnat în Ajunul Crăciunului, şi ţările noastre nu mai sunt în război, căpitane.

— Sunt perfect de acord, spuse Jason, ridicându-se să dea mâna.

Cu o rapiditate uimitoare, apăru o masă pe roţi cu prăjituri, sandvişuri şi ceai, adusă de însuşi valetul cu ochii mari de uimire. Lady Lawrence mulţumi şi îi făcu semn să plece, apoi începu să toarne ceai. Turnă două ceşti, apoi puse jos ceainicul de argint mişcându-şi privirea între Rory şi noii oaspeţi.

— E o plăcere să vă cunosc, domnule şi doamnă Landers. Privirea i se fixă asupra lui Constance. Draga mea, semeni mai mult cu Rory decât oricare dintre surorile ei.

— Nu e din întâmplare, mamă, spuse Rory calm. Este verişoara mea primară. Nepoata lui tata.

După un moment de încremenire, contele spuse:

— Stai să ghicesc! Eşti fiica lui pierde-vară ăla de frate mai mic al meu, Frederick?

— Da, spuse Constance pe o voce aşa de slabă că abia dacă se auzea. Rory a spus că aţi vrea să mă cunoaşteţi, dar serios, nu sunt aici să pricinuiesc necazuri. Eu şi soţul meu o să plecăm spre America în câteva zile.

— Draga mea fată! Lady Lawrence se ridică şi traversă camera s-o îmbrăţişeze repede. Bineînţeles că vrem să te cunoaştem! Singura întrebare e cum de n-am ştiut de tine cu ani în urmă!

— Chiar aşa, fu de acord soţul ei. Freddie a făcut aranjamentele necesare pentru educaţia ta? Nu era un băiat rău, dar putea fi îngrozitor de neglijent.

— Mă îndoiesc că unchiul Frederick a făcut altceva decât să-i spună bunicii Lawrence despre existenţa lui Constance, spuse Rory caustic. Ştii cât ura ea scandalul. Mama lui Constance a murit la naştere, aşa încât bunica a dat-o unei familii spre adopţie, lăsând o mică sumă pentru întreţinerea ei până când împlinea optsprezece ani şi n-a spus nimănui de existenţa lui Constance. Verişoara mea n-a fost tratată bine de către familia Lawrence.

Roşind intens, Constance spuse:

— Într-adevăr, nu aştept nimic! Am fost binecuvântată cu prietenia lui Rory. E mai mult decât suficient.

— Cu toate astea, familia îţi datorează o zestre şi recunoaştere, spuse Lord Lawrence grav. Mama a murit acum doi ani şi regret ca a păstrat până în

ultima clipă tăcerea în ce te priveşte. Dar sângele apă nu se face şi evident eşti o Lawrence. Voi aranja o zestre întârziată pentru tine împreună cu scuzele mele cele mai sincere.

— Nu e necesar! icni Constance.

— Ba da. Este. Evident contele se decisese, şi asta era tot.

Lui Gabriel îi plăceau părinţii lui Rory. Dacă moştenise exuberanţa de la mama ei, cu siguranţă, corectitudinea venea din partea tatălui.

Lady Lawrence se întoarse la fotoliul ei.

— Aurora, ai spus că doamna Landers e partenera ta într-ale scrisului?

— Da, am scris împreună câteva aventuri romantice scandaloase, spuse Rory. Mătuşii Diana din India i-au plăcut şi mi-a spus că a trimis poveştile unui editor pe care-l cunoştea în Londra. A folosit pseudonimul Contesa Alexandra, dar a dat numele voastre ca persoane de contact. A ieşit ceva din asta? Editorul este interesat?

Mama ei râse delicat.

— Toată Londra vorbeşte de cărţile tale! Două au fost publicate în vreme ce te înapoiai din India şi erai capturată de corsari şi a treia e programată. Cred că Diana a trimis şase poveşti, aşa încât cititorii aşteaptă cu sufletul la gură.

— M-am asigurat ca şi contractele să fie corecte, spuse Lord Lawrence. Nu pot avea încredere în editori – sunt detestabili.

— Dar ăsta ştie să recunoască o poveste bună. Vocea lui Lady Lawrence scăzu până la o şoaptă. N-am putut lăsa cărţile din mână, deşi mă bucur că

au fost publicate sub un pseudonim. Aş fi auzit la nesfârşit asta din partea doamnelor din Londra dacă se ştia că autoarea *Fecioarei Războinice* e fata mea!

— Fiica şi nepoata. Am lucrat împreună, mamă. Rory sări în picioare şi o luă pe verişoara ei de mână. Am reuşit, Constance! Am reuşit! Suntem scriitoare pline de faimă!

— Cu siguranţă vrei să spui *infame*, spuse Constance râzând. E o mare încurajare pentru noi să continuăm a scrie, deşi va trebui s-o facem de la distanţă. Dând drumul mâinilor lui Rory, ea se întoarse la locul ei lângă Jason. Mă întreb dacă editorul ar fi interesat de poveştile mele pentru copii. O să aibă drept protagoniste nişte căpriţe, adăugă ea pentru lămurirea noilor ei rude, mătuşă şi unchi.

— De asta nu ştiu, spuse Lord Lawrence. Dar la banca Barclay vă aşteaptă pe amândouă o sumă frumuşică. Fleacurile romantice se vând foarte bine.

— Arată-ne ceva respect, tată! spuse Rory serios. Poate că nu consideri scrierile noastre drept literatură de calitate, dar nu sunt uşor de scris.

— Cu siguranţă că au mare succes la mama şi surorile tale, precum şi la prietene, admise el. Deşi nu prea înţeleg bine de ce.

— Pentru că eroina obţine întotdeauna ce vrea, spuse Constance, apoi roşi şi îşi lăsă capul în jos când toată lumea se uită la ea.

— Destul cu afacerile, decretă Lady Lawrence. Este timpul să luăm ceaiul cu prăjiturele, şi voi va

trebui să povestiţi tot ce s-a întâmplat. Atâta vreme cât nu-i prea înfricoşător.

Rory îi strânse mâna lui Gabriel, şi el ghici că ea prelucra în minte evenimentele pentru a scoate o poveste mai puţin îngrijorătoare. Aventurile lor de pe Coasta Berberă fură descrise cu înfloriturі uşurele, în vreme ce mâncau.

Când termină, Rory îşi luă ultima sorbitură de ceai, apoi se ridică în picioare.

— După tot vorbitul ăsta, am nevoie de aer proaspăt. Vino, Gabriel, hai să mergem la o scurtă plimbare! Când mama ei începu să protesteze, Rory spuse liniştitor:

— Nu vom lipsi mult.

Îngrijorat de motivele ei, Gabriel se ridică şi o urmă în hol. Pe când ea îşi lua pelerina cu glugă, şi el îşi puse pălăria, Gabriel spuse:

— Vrei să merg la bunicul, nu-i aşa?

— Da, spuse ea pe o voce devenită gravă, acum că nu mai juca teatru pentru familia ei. Nu trebuie, bineînţeles, dar va exista vreodată un moment mai bun?

El se gândi la asta pe când o luă de braţ şi o conduse afară, luând-o la stânga, aşa încât să poată parcurge pe jos scurta distanţă până la Vance House.

— Bănuiesc că ai dreptate, spuse el încet după ce depăşiseră primul colţ. Furia şi dezaprobarea lui m-au urmărit încă de când eram copil. Niciodată nu mă voi elibera complet de ele, dar încep o nouă etapă a vieţii mele. O trase mai aproape. Sunt un om însurat, cu nevastă şi pisică şi nu numai doar

marinar. Zâmbi spre Rory. Ca să fiu sincer, mi-ar plăcea să vadă cât de norocos am fost.

Zâmbetul ei confirmă că făcea ceea ce trebuie. Era timpul să-şi înfrunte trecutul, aşa încât să se poată îndrepta spre viitor.

— Să ştii că poate nu e acasă.

— Poate că nu, fu ea de acord. Dar dacă nu e, data viitoare când te vei hotărî să intri în gura lupului, va fi mai uşor.

Căsătoria cu o scriitoare însemna că soţia lui avea întotdeauna ceva de spus. Câteodată era o sabie cu două tăişuri.

În mult prea puţine minute, ajunseră la Vance House. Ciocănelul de pe uşă era ridicat, ceea ce însemna că era posibil ca bunicii lui să fie acasă. Ciocănelul de alamă era în formă de corabie. Bătu de câteva ori scurt.

Valetul răspunse la uşă mai repede decât o făcuse cel al familiei Lawrence şi era unul nou. Luând iniţiativa, Gabriel spuse:

— Amiralul Vance e acasă? Dacă da, te rog să-i spui că au venit în vizită căpitanul Gabriel Hawkins şi soţia lui.

Autoritatea din vocea lui le facilită intrarea în micul hol din faţă, chiar dacă nu aveau cărţi de vizită.

— Aşteptaţi aici, căpitane!

Câteva clipe mai târziu, valetul se întoarse şi făcu o plecăciune:

— Pe aici, vă rog!

Fură conduşi în salonul cel mic, aşa după cum Gabriel se aştepta. Petrecuse o bună parte din

copilăria lui în această casă. Când intrară în încăpere, privirea lui se îndreptă imediat spre femeia micuţă cu tâmplele argintate care stătea lângă şemineu.

— Bunico!

Cu faţa veselă, ea se ridică şi străbătu încăperea cu braţele deschise.

— Dragul meu băiat, ce plăcere e să te revăd cu ochii ăştia bătrâni ai mei. Era caldă şi moale în braţele lui, şi el îşi dădu seama că acest moment merita dojana bunicului său.

Se auzi cum cineva îşi drege brusc glasul şi, ridicându-şi privirea, îl văzu pe bunicul lui ce stătea în umbra din cealaltă parte a şemineului. Amiralul arăta de parcă trecuseră douăzeci de ani şi nu doar doisprezece, şi Gabriel văzu cum partea stângă a feţei bătrânului era căzută. Un atac cerebral.

Se înclină respectuos:

— Sir. Abia am ajuns la Londra şi am vrut să v-o prezint pe soţia mea – Lady Aurora Lawrence, fiica cea mai mică a contelui Lawrence.

Bunica lui se întoarse să se uite la Rory.

— Şi ce soţie frumoasă ai, Gabriel!

Amiralul pufni.

— Asta ar fi cea căreia i se spune Roaring Rory Lawrence?

Gabriel o luă de mână.

— Într-adevăr ea este, domnule.

Amiralul se ridică, arătând mai scund şi mai fragil decât fusese în trecut.

— Bănuiesc că doar o fată scandaloasă te-ar accepta.

— Domnule! izbucni Gabriel. Puteţi spune ce doriţi despre mine, mă puteţi numi ticălos dacă doriţi, dar nu o veţi insulta pe soţia mea.

Amiralul scoase un râset scârţâitor.

— La fel de iute la mânie ca întotdeauna. Recunosc că e o fetişcană arătoasă.

Rory zâmbi dulce.

— Şi capabilă să omoare un bărbat de două ori cât mine cu un os ascuţit de balenă din corset.

Amiralul o privi şocat, ca şi cum nu-şi putea da seama dacă glumeşte. Se sprijinea de un baston. Pentru prima dată, Gabriel avu revelaţia interioară că bunicul lui era o fiinţă omenească şi că îmbătrânea. Nu era un implacabil zeu al războiului. Dându-şi seama de asta, Gabriel îşi pierdu mult din mânie. Spuse încet:

— N-am venit aici să mă cert cu dumneavoastră, domnule. Doar să-mi văd bunica şi să v-o prezint pe soţia mea. Acum o să plecăm şi n-o să vă mai deranjăm niciodată. Deşi sper să te mai văd, bunico.

— Nu pleca, spuse brusc bunicul lui. Plimbă-te cu mine în grădină!

Întrebându-se de ce, Gabriel spuse politicos:

— Cum doriţi, domnule.

Deschise uşa din spatele salonaşului ce dădea spre uşa din spate. Scările spre grădină aveau acum balustrade din lemn pe ambele părţi. Încă o dovadă a bătrâneţii bunicului lui.

Grădina era lungă şi îngustă între ziduri de cărămidă, în iarna de acum era adormită în mare parte, dar potecile şi tufişurile curăţate arătau

îngrijit.

Pe când mergeau pe aleea principală pavată cu cărămizi, amiralul întrebă brusc:

— Ce ai făcut în toţi aceşti ani?

— Am navigat pe mare, am spart blocade. Puţină contrabandă pentru oamenii care am simţit eu că au nevoie de provizii. Nimic despre care să fii mândru să auzi. Mi-am obţinut corabia de acum când am scăpat din sclavia berberă. Vocea lui Gabriel deveni ascuţită. Deşi ştiam că mă dispreţuieşti, a fost totuşi o surpriză că nu mi-ai plătit răscumpărarea să mă scapi din exil. Mi s-a spus că preţul era unul destul de modest.

— Eram prea mânios, spuse bunicul lui într-o şoaptă răguşită. Erai aşa un tânăr promiţător, cel mai bun Vance din generaţia ta. N-am putut suporta că ai renunţat la asta să salvezi viaţa unui băiat care era un nimeni.

— Poate pentru dumneavoastră era un nimeni, dar era prietenul meu. N-am niciun regret pentru ce am făcut. Gabriel zâmbi. Rory crede că sunt curajos şi onorabil şi va înfrunta pe oricine care va spune altceva, chiar şi pe dumneavoastră. Părerile ei contează mai mult pentru mine decât ale oricărei alte persoane.

— Pare a fi o fătucă isteaţă. Chiar a omorât un bărbat de două ori cât ea cu un cuţit dintr-un os? întrebă amiralul cu interes.

— Da. E chiar nemaipomenit de cutezătoare.

— În cazul ăsta, ţi se potriveşte de minune. Ajunseră la capătul potecii din grădină unde în faţa zidului era o bancă. Amiralul se aşează pe bancă,

aşa că Gabriel făcu la fel, încă nesigur despre ce era discuţia.

Amiralul îşi încleştă mâinile pe măciulia de aur a bastonului său ce avea forma unui pescăruş.

— Acum tu eşti moştenitorul baroniei, spuse el brusc. Vei fi al treilea baron Vance.

Gabriel rămase cu gura căscată.

— Cum rămâne cu verii mei Edmund şi Peter? Amândoi veneau la moştenire înaintea mea.

Bunicul lui scoase un mic oftat sec.

— Au servit cu onoare în Marina Regală. Şi au murit din cauza asta.

Gabriel rămase tăcut pentru mult timp, amintindu-şi cum se juca cu verii lui, copiii celui mai mare fiu al amiralului. Amândoi fiii amiralului, inclusiv tatăl lui Gabriel, muriseră la datorie.

— Îmi pare foarte rău să aud asta. Erau nişte băieţi buni.

— Da, erau, la fel şi ofiţeri buni. Amiralul scoase din nou acel oftat. Dar tu semănai cel mai mult cu mine. Cel mai independent. Cel mai încăpăţânat. Cu cele mai mari şanse să-i înfrângă pe francezi în ciuda tuturor obstacolelor.

Ascunzându-şi uimirea, Gabriel spuse:

— Am câştigat câteva lupte pe mare. Dar niciuna unde soarta Angliei să fie în joc.

— Dacă ai fi rămas în Marina Regală, ai fi putut lupta la Trafalgar.

— Lord Nelson s-a descurcat de minune şi fără mine, deşi n-a supravieţuit luptei. Blestematul de nesăbuit n-ar fi murit dacă nu şi-ar fi purtat toate medaliile, devenind o ţintă perfectă pentru un

trăgător de elită francez. Gabriel prefera viaţa unor gesturi grandioase. Am terminat cu trecutul. Sunt fericit cu viaţa mea de acum, chiar dacă dumneavoastră nu sunteţi. Dar sper că nu mi se va interzice să intru în casa dumneavoastră până când veţi muri.

Bunicul lui scoase un chicotit ruginit.

— Acum eşti moştenitor, nu-ţi pot interzice asta. După o lungă tăcere, spuse într-o şoaptă care abia dacă se auzea: Mi-a fost dor de tine.

Oare Gabriel putea spune acelaşi lucru despre amiral? Nu, furia bătrânului îl însoţise mereu. Nu-l scăpase niciodată din ochi. Dar azi, perspectiva lui Gabriel despre trecut se schimbase.

— Nu e nevoie să îmi mai duceţi dorul în viitor, domnule. Şi dacă credeţi despre mine că sunt o dezamăgire, vă garantez că Rory poate fermeca orice bărbat, oricât de ursuz ar fi el.

Bunicul lui râse deschis.

— Asta mă pune la punct. Cu efort, se ridică de pe bancă. Este vremea să intrăm. Simt frigul în oase zilele astea.

Mirându-se, Gabriel îşi dădu seama că el şi cu redutabilul său bunic făcuseră pace. Exista chiar o tandreţe reţinută între ei. N-ar fi crezut să fie posibil.

Se întoarseră în salon şi le găsiră pe bunica lui şi pe Rory discutând vesele. Când soţia lui îşi ridică privirea spre el, el îi făcu un mic semn cu capul şi zâmbi. Ea răspunse cu zâmbetul ei radios. Ridicându-se, spuse:

— Am depăşit limitele unei vizite cuviincioase,

Lady Vance, dar mă bucur foarte mult că v-am cunoscut. Sper că nu vă supăraţi dacă voi veni din nou în curând.

— Nicidecum, spuse bunica lui, arătând mai tânără decât atunci când sosiseră vizitatorii. La revedere, draga mea. O sărută pe Rory, apoi pe Gabriel. Ai ales bine, băiete.

El zâmbi larg spre ea.

— Ştiu.

Nu mai spuse nimic până când ajunseră afară.

— Ţi-am mai spus în ultimul timp cât de mult te iubesc?

— Nu, de azi-noapte, spuse Rory. Mă bucur să aud că asta nu s-a schimbat după evenimentele de azi.

— Ai avut dreptate să mă convingi să venim. O luă cu un braţ pe după umeri. Verii mei au murit şi, cândva, vei fi Lady Vance. Doar o baroneasă, dar e cel mai bun lucru pe care ţi-l pot oferi.

— E mai mult decât suficient, iubirea mea. Se opri şi se întoarse spre el cu o privire poznaşă. Putem lua o cameră la hotel pentru seara asta?

— Dacă vrei, răspunse el intrigat. Dar nu vrei să stai la Lawrence House?

Ea se aplecă şi şopti păcătos:

— Nu sunt sigură dacă am curajul să te seduc cu părinţii mei la doar o cameră sau două distanţă!

Râzând, el o luă în braţe şi o sărută în văzul tuturor din Mayfair.

— Abia aştept să fiu sedus, doamna mea strălucitoare! Îşi aduse fruntea lângă a ei, extrem de mulţumit, pe când adăugă blând: Şi mă bucur

să ştiu că sunt cel mai norocos bărbat din Anglia.

— Nu, spuse Rory cu aceeaşi blândeţe. Dar eu sunt cu siguranţă cea mai norocoasă femeie.

nota autorului

Îmi amintesc cum, copil fiind, cântam imnul Marinei şi eram intrigată de „din palatele lui Montezuma la ţărmurile din Tripoli”. Pe Montezuma l-am înţeles, fiind aproape de Mexic, dar ce avea de-a face aici Tripoli? E în nordul Africii!

Mult mai târziu am aflat că versul se referea la războaiele berbere de la începutul secolului al XIX-lea (primul a fost între 1801 – 1805, al doilea în 1815). Lecţia de istorie de la şcoală spunea că în statele berbere din nordul Africii erau piraţi ce au capturat vase americane şi europene, au reţinut echipajele pentru a fi răscumpărate sau au vândut oamenii ca sclavi şi au cerut taxă de protecţie de la naţiuni care voiau să poată naviga în pace.

Nu găsesc că piraţii sunt romantici. Erau răufăcători lacomi şi câteodată ucigaşi ce îi atacau pe cei care nu erau aşa de puternici. Piraţii berberi fuseseră năpasta Mediteranei din secolul al XVI-lea până în secolul al XIX-lea şi ajungeau chiar până în Islanda şi chiar în America de Sud. Oraşul Baltimore din comitatul Cork din Irlanda era faimos pentru că fusese prăduit şi efectiv toată populaţia fusese capturată şi vândută pentru sclavie în 1631.

La începutul secolului al XIX-lea, când are loc acţiunea romanului de faţă, multe dintre marile naţiuni europene găseau că e mai uşor să plătească bir statelor berbere, în special acele ţări care erau prinse în războaiele napoleoniene răspândite pe tot continentul. Statele Unite de pe

partea cealaltă a Atlanticului au preferat să rămână neutre şi să menţină un comerţ sănătos cu ţările europene.

Asta n-a funcţionat prea bine pentru Statele Unite; Anglia aplicase blocada contra Franţei şi nu voia ca nişte colonişti iresponsabili să-şi vândă mărfurile în Europa. Aceasta a fost o cauză principală a războiului din 1812 dintre Anglia şi Statele Unite.

Piraţii berberi erau o altă poveste. Nu doar mândria naţională era cea care determinase Statele Unite să intre în război, nici arţagul unei noi naţiuni ce simţea că nu era respectată. Adevărul era că solicitările de bir erau incredibil de mari, încât ţara nu putea nici pe departe să-şi permită a-i mitui pe piraţi. Drept urmare, Statele Unite au intrat în război.

O relatare excelentă şi uşor de citit a războaielor berbere este în cartea *Thomas Jefferson and the Tripoli Pirates* de Brian Kilmeade şi Don Yaeger. V-o recomand.

Poate sună improbabil că un vas european a fost forţat să transporte oameni şi o menajerie spre Constantinopol, dar de fapt USS *George Washington* a fost obligată să facă exact asta. În afară că transporta peste două sute de oameni în plus, încărcând peste măsură vasul, mai erau acolo: „4 cai, 25 de vite şi 150 de oi, pe lângă 4 lei, 4 tigri, 4 antilope şi 12 papagali”. Şi vasul trebuise să fie îndreptat spre Mecca pentru rugăciuni. Gabriel şi *Zephyr* au scăpat ieftin!

Fanteziile despre harem şi poligamie erau

extrem de populare în vest şi au inspirat picturi splendide şi scrieri lascive, iar acele instituţii chiar au existat. Dar Coranul specifică faptul că mai multe soţii trebuiau tratate strict la fel din punct de vedere economic, emoţional şi sexual. Ceea ce ar fi atât costisitor, cât şi obositor! În realitate, majoritatea căsătoriilor musulmane erau (şi sunt) monogame. Prin urmare, devoţiunea lui Malek faţă de soţia lui este pe atât de adevărată şi reală precum orice poveste de dragoste – şi eu iubesc o poveste bună de dragoste!

CĂRȚI ROMANTICE

Fiul unei mândre dinastii de navigatori, Gabriel Hawkins a fost născut să stăpânească mările – până când părăsește Marina Regală, căzut în dizgrație, și este dezmoștenit de familie. Devenind căpitan al propriei corăbii, începe să își câștige existența pe căi mai mult sau mai puțin legale, iar experiența îl recomandă drept cea mai bună alegere pentru a răscumpăra o frumoasă aristocrată capturată de pirații berberi.

După ce a reușit atâta vreme să evite capcanele căsătoriei, Lady Aurora Lawrence este îngrozită acum de perspectiva de a-și petrece viața ca sclavă într-un harem. Singura ei speranță este un căpitan tăcut și oțelit, care reușește să cadă la învoială cu corsarul care a răpit-o – dar asta presupune o misiune extrem de primejdioasă. Împreună, cei doi pornesc spre Constantinopol – și se confruntă cu un alt fel de pericol, când atracția dintre ei se dovedește a fi aproape imposibil de stăpânit. Dar chiar dacă rezistă în fața pericolelor mării și ale teritoriilor dușmane, dragostea lor poate supraviețui oare întoarcerii în Anglia, unde distanța între un căpitan căzut în dizgrație și o fiică de conte este mai mare decât tot oceanul?

◆

„Personajele fascinante și poveștile palpitante
ale lui Mary Jo Putney încântă și vrăjesc negreșit."
SABRINA JEFFRIES

◆

MARY JO PUTNEY este unul dintre cei mai bine vânduți autori americani de ficțiune romantică, bucurându-se de o prezență permanentă în topurile publicațiilor *New York Times*, *Wall Street Journal*, *Times* și *Publishers Weekly*.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-3263-0
9 786063 332630
Lira
eBook disponibil